

แพลเป็นกี๋มอวไม่เห็น

ปรีชาญา พัฒนสินวานิช : เขียน

ແພລເປັນກິ່ນອວໄມ່ເຫັນ

ປະຈຸບາ ພ້ມນສົນວາລົມື່ : ເຂົ້ານ

ແພດເປັນທີມອງໄນ່ເຫັນ

ເຊື່ອງ : ປິຈະຢາ ພັດນິສິນວານີ້ຍ
ກາພປະກອນ : ປິຈະຢາ ພັດນິສິນວານີ້ຍ ແລະ BURHKERH (@0_9_9_6)
ໂທຣັກທີ່ : ០៩០-០៦០-៥៧៥៧
E-mail : preechaya.patt@gmail.com
ອາຈານຍົກສາທີ່ບໍ່ປຶກຂາ : ພ.ຕ. ຮພິນທຣ ຄົງສົມບູຮົນ

ວຽກຄະນະເພື່ອສໍາເລັດ

ທັນຄົນວຽກຄະນະສໍາເລັດເຕັກນິພັນທີ ປະຈຳປຶກຂາ ២៥៦១
ຜຸລົງຄະນະສໍາເລັດເຕັກນິພັນທີ ວດ ៤៥៣ ການນິພັນທີທາງວຽກຄະນະສໍາເລັດເຕັກ
ໜັກສູງສຶກສາສຕຣບັນຫຼືດ ສາຂາວິຊາວຽກຄະນະສໍາເລັດເຕັກ
ສູນຍົກສາທີ່ບໍ່ປຶກຂາ ດັບປະໂຫຍດ ດັບປະໂຫຍດ ດັບປະໂຫຍດ

ທີມທີ່ຄັ້ງທີ່ ១ : ພຸດຍການຄົມ ២៥៦២២
ຈັດທີມທີ່ໂຄຍ : ສຳນັກພິມພົມ ເປົ້າເຄື່ອນ
ທີມທີ່ : ທ້າງທຸນສ່ວນຈຳກັດ ເນັ້ນ ແອນດີ ເນັ້ນ ເລເຫວົ້ວພົ້ນດີ ៣៥៥,
៣៥៥-៣៥៥ ຂອຍຈຸພາ ៣៣ ດັນນິພະຮະນຸມ ៥ ແຂງວັງໃຫນ ເຂດປາຖຸນວັນ
ກຽງທາພມທານຄຣ ១០៣៣០
ໂທຣັກທີ່ : ០៩-៩៩៥-៥៥៥៥

มีราส่งเสียงตอบรับเสียงเรียกของทั้งสองคนก่อนจะเก็บของใส่กระเป๋าแล้วเดินไปหาเพื่อนสนิทที่เหลือของเธอ ความจริงแล้วมีราได้ยินทุกอย่างทุกเสียงที่ทุกคนพูดกับเธอแต่เธอเป็นอย่างจะทำอะไรเลย เธอนี้กว่าถ้ามาโรงเรียนแล้วได้มาคุยกับเพื่อน ๆ จะทำให้อารมณ์ของเธอกลับมาเป็นปกติได้ แต่มันก็ไม่ใช่

ทั้งสามลงจากตึกเรียนแล้วเดินไปที่โรงอาหารโดยประจាត้มเพื่อนสนิทที่เหลืออยู่อีกสามคน อันได้แก่ คนแรก ฉัตร หอมเจ้าเสน่ห์ รู้จักกับคนไปทัวตั้งแต่อารย์ไปจนถึงรุ่นพี่รุ่นน้องทั้งโรงเรียน ณัตตันกับการพูดหัวเราะล้อเล่นและจิกกัดให้แบบ ๆ คัน ๆ คนที่สอง ทิว เจ้าความคิด เป็นคลังความรู้เคลื่อนที่ อย่างรู้จะอะไรตอบได้อันดุลังอาย และหากผู้ที่เขยิบเที่สุดในกลุ่มแต่ไปไหนไปกัน หากทิวเป็นคลังความรู้ หยกก็คงเป็นคลังสินค้าที่มีของทุกอย่างเตรียมพร้อมให้ทุกคนแค่เปิดกระเปาแล้วก็หยิบ และถ้าอย่างได้คนฟังหรือว่างให้คุยกันด้วยตลอด ๒๔ ชั่วโมงคงจะต้องคนนี้

“ซ้ำจัง วันนี้เป็นเวร์ทำความสะอาดเหรอ” ฉัตรตะโกนถามเพื่อนเพื่อนเพื่อนทั้งสามอยู่ไกล ๆ โดยไม่ต้องเกรงใจคริสเพรษานี้ก็สืบไม่ถูกว่าเข้าไปแล้ว เวลาหนึ่งเดือนนี้เด็กนักเรียนที่ยังอยู่ในโรงเรียนมีน้อยยิ่งกว่าหนึ่งที่ยังอยู่ก็เป็นพากเด็กนักกีฬาที่อยู่ซ้อมเย็นห่างออกไปที่สนามใหญ่ๆ ไม่ได้ยินเสียงตะโกนนี้แน่นอน

“จะตะโกนทำไมเนี่ย” ทิวบ่นพลางอ่านหนังสือวนนิยายวิทยาศาสตร์เรื่องโปรดไปด้วย ก่อนวางหนังสือลงเมื่อ มีรา ໄฟและมีน์เดินมาถึงโต๊ะ

“เปล่า ไม่ได้เป็นเวรหรอก แต่คุณย่อจะไม่อยากไปเบียดเวลารออีฟต์ แล้วก็ยังมีราเก็บของอยู่ด้วย เลยรอให้คุณไปกันก่อน” มั่นตอบแล้วว่างกระแสเป่านักเรียนลงบนเตียง

“วันนี้เรือเป็นอะไรมิรา ดูเหมือน ๆ ขอบกลมเรื่องอะไรหรือเปล่า” จัตุรามและรอคำตอบพร้อมกับทุกคนที่นั่งประจำที่ของตัวเองเรียบเรียกแล้วมองดูมิราที่นั่งเงียบ ๆ ทบทวนเรื่องราวที่อยากจะเล่าในหัวสักพักก่อนจะเล่ายา

“เมื่อเช้าทะเลกับแม่น้ำว้าทำแจกันตกแตก แม่ไม่ให้เลยໄส่องอก มากกว่าไม่ต้อนรับเด็กที่ใช้แต่อารมณ์” มิราสรุปเรื่องย่อ ๆ ให้ทุกคนฟัง

“ทะเลกับเรื่องอะไร เรื่องเดิมเหรอ” เสียงจากหยกที่นั่งอยู่ปลายโต๊ะดังขึ้นมา

“เออ ฉันไม่เข้าใจว่าทำในต้องมาพูดอะไรซ้ำ ๆ ชา ก ๆ มันน่าเบื่อ แล้วก็ขอบอาคนบั้นคนนี้มาเบรี่ยบเทียบกับฉัน คนละคนกันจะเอามาเบรี่ยบเทียบให้ได้อะไรขึ้นมา เรื่องการเรียนนี่ฉันก็พยายามเต็มที่แล้วแต่ก็ยังไม่พอใจแม่ เอาแต่ต่าว่าอยู่ได้ เครียดจะตายแล้วเนี่ย”

“ก็เลยโนโหแล้วขว้างของไปชนแจกันแตกอย่างนั้นสิ” ไฝถามขณะว่าครูปไปด้วย

“ไม่ได้ขว้าง แค่ผลอปิดกระเบ้าไปชน”

“มันก็ไม่ได้ต่างกันเท่าไรหรอก แล้วนี่จะเอาอย่างไร ขอโทษแม่หรือ

ยังก่อนออกจากบ้านมา” ทิวถอนหายใจแล้วถามคำตามที่สามารถเดาคำตอบได้

“ยัง ตอนนั้นมันໂกรธ ก็เลียออกจากบ้านมาเลย”

“แล้วตอนนี้ล่ะ ยังໂกรธอยู่ไหน” หยอกถาม

“ฉันเสียใจมากกว่า ไม่รู้เหมือนกันนะ แต่ตั้งแต่ออกจากบ้านมา ก็คิด ว่าทำไม่แม่จะดี แต่พูครุนแรงขนาดนี้ด้วย ฉันเป็นลูกแม่จริง ๆ หรือเปล่า แม่ ดูไม่รักฉันเลย”

“บ้าน่า ทำไม่แม่จะไม่รักเธอ ถ้าไม่รักเขาก็จะมาคุยกับทำไม่ เขาอาจ จะแค่ไม่ให้หรือเปล่า เหมือนเรื่องนี้”

“รู้ตัวหรือเปล่าว่าช่วงนี้เธอหงุดหงิดจ่ายมากันนะ อารมณ์แปรปรวน ตลอดเลยเดี่ยวโนโห สักพักก็เคร้า ร้องไห้อีก” มั้นบอกเพราะเรอเป็นคนที่อยู่ ใกล้และสนิทกับมิราที่สุด

“คิดว่าน่าจะเพราะประจำเดือนไกลบ้านแล้ว เป็นอย่างนี้ต้องอยู่ แล้ว”

“จะแค่เพราะประจำเดือนเหรอ เเรอได้สังเกตตัวเองหรือเปล่าว่าเธอ ผ่อนลงนะ แล้วอาการเหมือน ๆ นี้ก็มีทุกวัน พากลั้นตามอะไรไปบางที่กินไม่รู้ตัว จนต้องสะกิดเรียกถึงจะหันมา แล้วเนียรอยกรีดที่แขน พากเราเห็นนะว่ามัน มากขึ้นอีกแล้ว” ทิวพูด

“ฉันรู้ดีว่า แต่เวลาฉันฟังแม่ที่มาพูดตอกย้ำกับเรื่องเดิม ๆ คงพูด

กดดัน มันเจ็บนะ เจ็บมาก ทั้ง ๆ ที่ฉันสมควรจะชินกับมันได้แล้ว แต่ฉันคิด อะไรไม่ออกจริง ๆ ฉันรำยมันอุกมาไม่ได้ แต่พอร่างกายมันเป็นผลความ เจ็บในใจมันก็ทุเลาลง”

มิราฐ์ตัวมาโดยตลอดว่าอาการบางอย่างของเธอ มันไม่สมควรที่จะ มี และเธอ ก็เคยหาข้อมูลตามอินเทอร์เน็ตถึงอาการของตัวเองว่าเป็นอะไร แต่จากการอ่านข้อมูลมานั้นก็มีหลายโรคที่มีอาการแบบนี้ จึงไม่อยากจะเชื่อ สิ่งที่เขียนอยู่บนอินเทอร์เน็ตมากสักเท่าไรนัก

“จริง ๆ ฉันว่าจะไปหาหมอพุงนี้ตอนเลิกเรียน ฉันเก็บเงินไว้ ประมาณสามพันน่าจะพอ กับค่ารักษานะ”

“แล้วเธอไม่ได้บอกแม่หรือว่าจะไปหาหมอ ถ้าเกิดเงินไม่พอค่ารักษา จะทำยังไง” ໄ่เงยหน้าขึ้นจากสนุดูครูป ไม่เห็นด้วยที่มิราฐ์ไปหาหมอโดย ไม่บอกแม่

“แม่ขอบบ่นว่าเห็นอยู่กับการทำงานหาเงิน ถ้าฉันขอเงินไปหาหมอ ทั้ง ๆ ที่คุณยายต้องย่างนี้เดียว ก็จะเสียเวลา กันอีก สู้ไปหาหมอแล้วรู้ว่าตัวเองเป็น อะไรค่อยไปบ่นอกตีกกว่า” ยังไม่ทันที่ครรภ์จะอีร่อเสียงโทรศัพท์ ก็ดังขึ้น เป็นสัญญาณการแยกย้ายกันกลับบ้านของทุกคน เพราะนั่นเป็นสายเข้าจาก แม่ของหยกที่โทรมาตามกลับบ้านนั่นเอง

“ทั้งหมดเดินออกจากโรงเรียนแล้วแยกย้ายกันกลับบ้าน ในตอนนี้ มิราษัยไม่อยากกลับบ้าน แต่ก็ไม่รู้ว่าจะไปที่ไหนดี จึงได้แต่เดินซ้ำ ๆ มองไป บนถนนที่มีรถอยู่เนื่องแน่น เพราะได้เวลา กลับบ้านของทุกคน เพียงไม่นาน

ເຮືອກົກລັບຄົງບ້ານທີ່ຫ່າງໄປຈາກຂອຍໂຮງເຮືອນເພີ່ມຂອຍເຕີຍ

ຕອນນີ້ທຳມົງແລ້ວແດ່ໄຟໃນບ້ານຍັງຄົງຕັບສນິຫປ່າງບອກໃຫ້ຮູ້ວ່າແມ່ນຂອງ
ເຮືອຍັງກັບມາໄນ້ດີ່ງ ມີຮາເດີນເຫັນບ້ານທີ່ມີສັກພຣີບຮ້ອຍເໜືອນເດີມ ທີ່ດ້າງອອກ
ໄປກີ່ເຄື່ອແຈກັນທີ່ເຄຍຕັ້ງອູ່ບຸນໂທີ່ຫາຍໄປແລະກລາຍເປັນເຫຼັກຮະບູ້ອົງໃນຄັ້ງຂະໜາດ
ແລ້ວ ເຮືອເດີນໄປເປີດໄທໃນບ້ານຕາມປົກຕິແລະເຫັນທ້ອງນອນຂອງຕັ້ງເອງເພື່ອເຫືນ
ບ້ານທີ່ກຳປະຈຳວັນຂອງເຮືອທີ່ໜ່ວງຫລັງ ຈານນີ້ແຕ່ເຮືອຈະວ່າໃຫ້ຫັດຫຼຸງນອງ
ໄນ້ອ່າຍເປີດກັບໄປອ່ານ ແລ້ວເຮືອກີ່ເພື່ອຫລັບໄປ

ຜ່ານໄປເກີບຫົ່ງຂໍ້ໄວ້ໄປໆໄວ້ມີຮັດຢັນຕົນເລີກວົງເຫັນມາຈົດໃນບົຣເຈນ
ບ້ານຄຸງວ່າຍັງທຳງານຄົນໜຶ່ງກ້າວລົງຈາກຮົດ ແມ່ນໜັ້ນເອງ ໃນມີອົມປະເປົາຄື່ອແລະ
ຖຸງໄສກັບຂ້າວກັບຖຸງໄສອ່າຫາຮສຫຼາຍຖຸງສໍາຫັນມື້ອໝົເຍັນແລະມື້ອໝົ່ນ ຈະເນື້ອເຮືອ
ເຫັນມາຄົງບ້ານກີ່ຈັດກັບຂ້າວໄສຈານໃຫ້ຮ້ອຍແລ້ວເດີນໄປຕະໂກນເຮີກມີຮາໃຫ້ລົງ
ນາກີນຂ້າວ ແຕ່ຜ່ານໄປກ່າວສົບນາທີ່ມີຮາກີ່ຍັງໄໝລົງນາ ແມ່ຈຶ່ງເດີນເຫັນໄປຕາມທີ່ຫ້ອງ
ນອນ

“ມີຮາ ນາກີນຂ້າວເຍັນໄດ້ແລ້ວ ແມ່ເຮີກຕັ້ງນານແລ້ວທໍາໄມ້ຍັງໄໝລົງໄປອີກ”

ເສີ່ງເຄາະປະຕູແລະເສີ່ງເຮີກທີ່ດ້າງອູ່ຫຼາກ້ອງທໍາໄຫ້ມີຮາສະດັ່ງຕື່ນ
ເຮືອໄດ້ຍືນເສີ່ງແມ່ແລ້ວແຕ່ເຮືອຍັງໄນ້ອ່າຍເຈະເຈອຫຼາມແມ່ ແລະໄນ້ມີຄວາມຮູ້ສຶກ
ອຍາກອ່າຫາຮເລຍສັກນິດ ແຕ່ກີ່ທີ່ຕົວເດີນໄປເປີດປະຕູ

“ທໍາອະໄຮອູ່ມີຮາ ທໍາໄມ້ໄໝລົງໄປກີນຂ້າວ”

“ຫລັບອູ່ ຫູນເພີ່ມຕົ້ນຕອນແມ່ນ່າເຮີກ ຫູນໄໝກີນນະຍັງໄໝທົວເລີຍ” ທ່ານ
ຈາກທີ່ມີຮາພູດຈົບ ແມ່ມໍລກມີສີຫຼາມໄໝພອໃຈທັນທີ

“ให้แม่รอดั้งนานเพื่อคำว่าไม่ทิวนี่ยนนะ ไม่กินก็ไม่ต้องกิน แล้วทีหลัง กินออกก่อนจะได้ไม่ต้องเตรียมกับข้าวເដືອ ແມ່ງทำงานมาทั้งเหนื่อยทั้งหิวกลับ ต้องมารอคนที่จะไม่กินข้าว ถ้าหิวตอนกลางคืนก็หาอะไรกินเองแล้วกัน” ว่า แล้วແມ່ກີເດີນລົງບັນໄດ້ຈາກໄປ

ມີຮາທີ່ໄດ້ຍືນຍ່າງນັ້ນກີປົດປະຕູຫັງຕົວເອງໄວ້ໃນທ້ອງ ນ້ຳຕາເຮີ່ມໄຫລອິກ ຄຣັງ ມີຮາທີ່ບີໂທຮ້າພທ໌ຂຶ້ນມາເປີດແອປພລິເຄີ້ນໄລ້ນແລ້ວເວີ່ມພິມພົກນີ້

ມີຮາເຄີລ - ຈັນເໜີ້ນອຍອຍາກຕາຍ ແມ່ໂກຮຮຈັນອິກແລ້ວ ແມ່ດ້ວງໄມ້ຮັກຈັນແປ່າ

ຈັດຮັກຄຸນ - ເກີດຂະໄຮຂັ້ນ

ມີຮາເຄີລ - ຈັນເລັບບ້າແມາແລ້ວຫລັບ ແມ່ເຮັຍກົນຂ້າວແຕ່ໃນໄດ້ຍືນ ແມ່ເລຍ ຂຶ້ນມາປຸລຸກເມື່ອກີ້ ແຕ່ຈັນໃນອຍາກກົນກີ້ເລຍບອກແມ່ໄປ ແມ່ກີໂນໂທໃສ່ຈັນແລ້ວ ຈັນຍັງໃນກັນ ຈະກໍາອະໄໄຫ້ເລຍນະ:

ໄຟຂອງໜີແພນດ໏າ - ໃຈເຢັນ ແມ່ອຈະຫົວໜ້າອປ່ານ

ນາຍມື້ນ - ເຂອນ້ນສີ

ກີວາຮາຕີ - ປ່ລ່ອຍໃຫ້ເຂາຮອນານເຫຼືອເປົ່າເລຍໂນໂໂທ

ມີຮາເຄີລ - ກີຈັນເລັບອຸ່ຍ່າເລຍໃນໄດ້ຍືນ ແກ້ນີ້ຕ້ອງໂນໂຫດວຍເຫຼອ

ຫຍກຫຍກ - ອ້າວ ສນນີ້ວ່າດ້າເຮອຫຼວມາກ ງໍ ແລ້ວເກີດພວກຈັນໄປໜ້າ ເຮອ ກີໂນໂຫດເມື່ອນກັນໃໝ່

กิวาราเตอร์ - เอօจริง อյ่าเพิ่งอยากตายเพราะเรื่องแค่บีสิ

นายบีน - แล้วขอโทษแม่เรื่องเมือเข้าหรือยัง

มิราเคิล - ยังสิ ยังไม่เก้นจะทำอะไรเลย แม่ก็โนหोเดินลงไปแล้ว

ไฟของหมีแพนด้า - เป็นวันไป

จัตรรักคุณ - รอเม่อารมณ์เย็นก่อนแล้วค่อยไปคุยให้มีล่ะ ใจเย็นๆ อյ่า
เพิ่งคิดมาก

มิราเคิล - ...

มิรากดีดหน้าจอโทรทัพที่ก่อนจะทึ้งตัวลงบนเตียง ไม่สนใจข้อความ
จากเพื่อน ๆ ที่บังส่งเข้ามา น้ำตาซังคงไหลロย่างท้อเนื่อง ได้แต่คิดว่าทำไว
เรอต้องมาทวนกับเรื่องแบบนี้ด้วย เรอปิดตาลงช้า ๆ ยังคงคิดว่าแม่ไม่รักเรอ
จนหลับไป

๐๖.๓๐ น.

เสียงนาฬิกาปลุกดังขึ้นเหมือนทุกวัน ร่างบนเตียงค่อย ๆ ลืมตาดีน
ขึ้นมา มิราลุกขึ้นจากเตียงเพื่อทำกิจวัตรประจำวันในตอนเช้าเหมือนปกติที่

เคยทำ เมื่อเรอลงมาจากการห้องก็เงอกับแม่ที่เตรียมตัวจะไปทำงาน ในเช้านี้เรอ กับแม่แหงไม่ได้พูดคุยอะไรกัน นอกจากที่แม่บอกว่าวันนี้แม่น่าจะกลับบ้าน ข้าเพราสารน่าจะติดมาก แล้วต่างคนต่างก็เตรียมออกจากบ้านโดยไม่มีใคร พูดถึงเหตุการณ์เมื่อวาน

มีรามองรถของแม่ขับออกไปขยะที่เรือกเดินไปทางเดินที่เดินทุกวัน ทันใดนั้นเรือกเปลี่ยนใจกลับบ้านแล้วไปกุญแจเปิดลิ้นซักที่ตั้งอยู่ในห้องแล้ว หยิบของนั้นขึ้นมา มันคือเงินที่เรอเก็บไว้เพื่อจะไปหาหมอนในวันนี้ มีรามเดิน ออกจากบ้านอีกครั้งแต่เมื่อเดินผ่านบ้านรถเมล์หน้าซอยโรงเรียนมีรถกลับ หยุดรอรถ เรือตัดสินใจที่จะไปหาหมอนในตอนนี้เลย เมื่อเรอขึ้นรถเมล์แล้วก็ มองคู่เวลาที่ตอนนี้เป็นเวลาเรียกตัวเข้าแควเคารพงชาติ แล้วพิมพ์ข้อความ ทึ้งไว้ให้เพื่อน ๆ

มีราม - วันนี้ไม่ไปโรงเรียนนะ กำลังจะไปหาหมอน

เรอมองออกไปนอกหน้าต่างรถเมล์ ภาพการจราจรติดขัดบนถนนที่ รถติดที่สุดในประเทศไทย และผู้คนวันที่มีให้เห็นอยู่ทุกวันทำให้รู้สึกหงุดหงิด ทุกครั้งที่มอง กว่าจะถึงโรงพยาบาลที่ใกล้ที่สุดก็ใช้เวลาไปกว่าชั่วโมงครึ่ง เหร ห้าไปในโรงพยาบาลแล้วไปที่แผนกอายุรกรรมตามที่เจ้าหน้าที่บอก

ในแผนกอายุรกรรมมีผู้ป่วยหลากหลายราย ตั้งแต่เด็กเล็ก ๆ ไปจนถึงผู้ สูงอายุ เออทำตามขั้นตอนที่พยาบาลบอก มีรานั่งรออยู่มานานก็ได้ยินเสียง

พยาบาลขาเรียกชื่อของเธอ มีราเดินเข้าห้องตรวจด้วยความวิตกกังวลกับสิ่งที่เธอเป็น ในห้องตรวจมีคุณหมอทำทางใจดียิ้มเย้มต้อนรับเธออยู่และเชิญในเรือนั่ง

“สวัสดีครับ หนูชื่อทักษันนั่นครับ เป็นอะไรครับ”

“ค่ะ หนูชื่อมีราค่ะ” มี拉เงรงไปพิงตัวไว้รู้จะเริ่มพูดจากตรงไหนไม่รู้ว่าເຮົາວຽຈະທຳຍ່າງໄຮ ຄຸນໝອເກີນດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງພຸດຂຶ້ນອັກຄັ້ງ

“ວ່າອ່າງໄຣຄັບ ມີອະໄໄນສະບາຍໃຈເລຳໄຫ້ຝຶ່ງໝອໄດ້ນະຄັບ” ໃຫ້ແລ້ວໝອທີມີຮາມາພບເປັນໝອທີປະກາທາງສຸຂພາພິຈິນໜີ່ເອງ ມີມາມີທຳທາງໃນແນໃຈແຕ່ເມື່ອເຮົາຄີວ່າວັນນີ້ຕັດສິນໃຈມາຫໝອແລ້ວອ່າງໄຣກີ່ທີ່ຕ້ອງເລຳໄຫ້ຝຶ່ງເພົາຮອຍາກຮູ້ວ່າຕົນເອງເປັນອະໄຮກັນແນ່

ມີລົງເລຳໄຫ້ໝອທີຈຳວ່າເຮົາມັກຈະມີອານົາທີ່ແປປຽນມາກ ຈຸນຢ່າງກ່ອນທີ່ປະຈຳເຕືອນຈະມາ ບາງວັນກີ່ປວດຫ້າ ແນ່ນໜ້າອົກອ່າງໃນໜ້າສູາເຫດ ແຕ່ສິ່ງທີ່ທຳໄຫ້ເຮົາຕັດສິນໃຈມາພບໝອຄັ້ງນີ້ກີ່ທີ່ເຮົາມີອາການທຳຮ້າຍຕ້ວເອງເມື່ອເກີດເຮືອງເຄີຍດ

“ອາການທີ່ວ່ານີ້ເກີດຂຶ້ນມານານຫີ້ອຍ້າງ ເກີນ 3 ເຕືອນໃໝ່ຄັບ ທີ່ເປັນທຸກຄັ້ງກ່ອນມີປະຈຳເຕືອນ”

“ເປັນທຸກຄັ້ງກ່ອນມີປະຈຳເຕືອນຄ່າ ເປັນນາກີ່ເກີບຈະຫັນປີແລ້ວ ແລະເປັນໜັກຂຶ້ນເຮືອຍ ຈຸນຢ່າງທີ່ຫຼຸກທຳຮ້າຍຕ້ວເອງເທິງມາເປັນໄດ້ສັກຄົງປີຄ່າ”

“ຈາກອາການຂອງນ້ອງມີຮາ ໝອຄາດວ່າເປັນກຸ່ມູ່ອາກາຮູນແຮງກ່ອນມີ

ประจำเดือน หรือ PMDD (Premenstrual dysphoric disorder) นั่นครับ แต่อายุเพียงพอกใจจะ น้องมีรู้จักอาการก่อนมีประจำเดือน (PMS : Premenstrual Syndrome) ใหม่ครับ”

“พ่อจะรู้จักอยู่บ้างค่ะ”

“นั่นแหล่ะครับ มันจะมีความคล้ายคลึงกันแต่ PMDD จะมีอาการที่รุนแรงกว่าและพบได้เพียง ๒-๓๐ เปอร์เซ็นต์ของผู้หญิงที่มีประจำเดือนเท่านั้นเอง อาจมีสาเหตุจากการเปลี่ยนแปลงระดับฮอร์โมนในเพศหญิง การลดลงของสารเซโรโทนิน (Serotonin) ในร่างกายซึ่งเป็นสารสำคัญที่มีผล กับภาวะทางอารมณ์ แต่ก็อาจเกิดจากความเครียดก็ได้ หรือเหตุการณ์ที่เข้า มากระทบกระเทือนต่อชีวิต ยิ่งถ้าตัวน้องเองมีภาวะเครียดและภาวะซึมเศร้า ออยแม้วจะยังทำให้เกิดอาการรุนแรงมากขึ้นได้ครับ”

“ตกลงว่าหนูเป็นโรค ที่เกี่ยวกับประจำเดือนอะไรเนี่ยหรือคะ”

“ไม่เชิงว่าเป็นโรคครับ มันเป็นกลุ่มอาการที่ผู้หญิงจะเจอก่อนมีประจำเดือน แต่กลุ่มอาการนี้ไม่สามารถตรวจหาได้จากการตรวจเลือด ต้อง สังเกตจากการของตัวเองเท่านั้นครับ เพราะอย่างนั้นหมอนจะจ่ายยาให้ตัว หนึ่งนั้น แต่ก็จะให้น้องลองไปสังเกตอาการตัวเองไว้นะ หรือจะจดบันทึกเอาไว้ก็ได้ ว่าก่อนประจำเดือนมาอาการเป็นอย่างไรและหลังจากประจำเดือน หมดอาการมันหายไปหรือเปล่า แล้วอีก ๒ อาทิตย์เราค่อยมาเจอกันใหม่ดี ใหม่ครับ”

“อาการมันจะเป็นอย่างไรบ้างคะหรือว่าจดบันทึกอย่างที่เป็น เลย”

“จดทุกอย่างโดยครับ แต่ลงสังเกตดูว่าตัวเองมีอาการ เศร้าไม่
แจ่มใส่ไม่สดชื่น วิกฤตกังวลเครียดหรือว้าวุ่นใจหรือเปล่า อารมณ์อ่อนไหว
ง่าย อย่างเสียใจ ร้องไห้ โกรธ ขัดเคืองใจง่ายใช่ไหม ขาดความสนใจหรือขาด
สมาร์ทในการทำงาน ไม่มีแรงจะทำอะไรเลยหรือไม่ ทิบบอย ๆ รับประทาน
เยอะมากหรือเบื่ออาหาร นอนไม่หลับหรือนอนนอนมากผิดปกติไปไหม หรือพาก
อาการทางกายอย่างปวดหัว ปวดท้อง แน่นหน้าอก กีดดวยนะครับ”

หลังจากที่คุยกับคุณหมอเสร็จแล้วมีรากือกมาจากการห้องตรวจเพื่อ
รอใบสั่งยาและในนัดตรวจในอีกสองอาทิตย์ข้างหน้า อย่างน้อยตอนนี้เรอก็
ตีใจว่าสิ่งที่เรอเป็นไม่ได้ร้ายแรงเท่ากับที่เรอคิด มีราก่ายค่ารักษาและรับยา
เรียบร้อยและเดินทางกลับบ้านในทันที

บกสสอ

ไม่มีใครเข้าใจ

เข้าวันนี้มีรำต้นเร็วกว่าปกติและยังรู้สึกสดชื่นกว่าทุกวัน อาจเป็น เพราะเมื่อคืนเรอหลับสนิทยาวถึงเช้า ในตื่นขึ้นมากกลางตีกห่มื่อนอย่างที่ เป็นมาหลายเดือน เรอทำกิจวัตรประจำวันอย่างอารมณ์ดี แม้แม่จะสั่งให้เรอ ช่วยหอบจับลิงของในบ้าน เรอ ก็ทำตามโดยไม่ได้แย้งทำให้แม่อารมณ์ดีไปด้วย

มีรากจากบ้านเร็วกว่าทุกวัน เดินไปโรงเรียนพลาบคิดว่าวันนี้เรอ จะไปเล่าเรื่องที่เรอไปหาหมอมี่อนวันให้เพื่อนสนิทของเรอฟัง มีราเดินผ่าน ถังขยะที่เมื่อไม่กี่วันมานี้เรอรำคาญมันมากแต่วันนี้เรอกลับคิดว่ามันก็มี ประโยชน์ใช้สอย จะไปรำคาญมันทำไม เเรอดินผ่านบ้านที่เลี้ยงหมาตัวเล็กที่ คอยเท่าคนที่ดินผ่านไปมาทุกครั้ง วันนี้แม้มันจะเท่าเรอ เเรอก็ไม่รู้สึกว่ามันน่า รำคาญเท่าเดิมอีกแล้ว มันก็แค่ทำหน้าที่ฝ่าบ้านถ้าแม่อนุญาตให้เรอเลี้ยงหมา ได้ เเรอก็อยากจะได้หมาที่ทำหน้าที่นี้ได้ดีเหมือนกัน สิ่งต่าง ๆ ในวันนี้ช่างดู

เปลี่ยนไปหมดแค่เรื่อไปทางมอเมื่อวาน และได้รู้ว่าอาการของเรอไม่ได้หนักหนาอย่างที่คิดมาตลอด หรือบางทีอาจจะเป็นผลของยาที่หมอบังให้ แต่จะ เพราะอะไรก็ตามวันนี้เรอก็ไม่คิดว่าชีวิตมันแย่ออึ้งแล้ว

เมื่อไปถึงโรงเรียนยังเหลือเวลาอีกราวๆ ข้ามไปกว่าจะทำการพธงชาติ ในโรงอาหารมีนักเรียนระดับชั้นต่าง ๆ พลุกพล่านไปหมด โดยในโรงอาหารมีนักเรียนจับจองแล้วทุกตัว หันหน้ารับประทานอาหารและนั่งคุยกัน แล้วยังมีคนเดินสวนกันไปมาเกือบทลอดเวลา เรือเดินไปที่ตีประจำที่มีเพื่อน ๆ รอเรืออยู่แล้วชาตแต่ไฟ กับ ทิวา ที่มาสายเป็นประจำ มีนเป็นคนแรกที่เห็นเรือและตามออกมากด้วยความประหลาดใจ

“อ้าว ทำไมวันนี้มาเร็วะมีรา”

“จริงด้วยนี่เหลือเวลาอีกด้วยนานกว่าจะถึงเวลาเข้าแคลว” หายกุดชั้น

“เมื่อคืนนอนหลับสนิท วันนี้เลยตื่นเช้าแล้วคิดว่ามาเร็วสักวันก็น่าจะตื่นนะสิ”

“ตีแล้ว ไหนเล่ามาซิ เมื่อวานหยุดไปทางมอเป็นอย่างไรบ้าง ถามตั้งแต่เมื่อคืนกินไก่บอก ทำไม่จะต้องรอเล่าตอนมาเจอกันที่โรงเรียนด้วย” ฉัตรตาม

“ก็ถ้าเล่าเมื่อคืนเตียวกะคุยกันยาว แล้วฉันก็กำลังหาข้อมูลเรื่องอาการของฉันที่หมอบอก จะได้มารเล่าให้ฟังไว อีกอย่างคนก็ยังไม่ครบเลยรอให้มาพร้อมกันก่อนค่อยเล่าสิ”

“โอ้ย ถ้าร้อไฟกับทิวاقتต้องรอเล่าตอนเย็นเลย สองคนนั้นมาสาย จะตายไป แล้วตอนเย็นวันนี้ฉันอยู่เย็นไม่ได้ด้วยมีบัดแล้ว เล่าตอนนี้เลยเถอะ” อัตรบอกพลางหันไปทักเพื่อนที่เดินผ่านมาและรับให้วรุ่นองที่รู้จัก

“วันนี้ฉันก็อยู่ตอนเย็นไม่ได้นะ ต้องรีบกลับบ้าน มีธุระนะ” หยกรีบบอก

“อ้าว จริง ๆ ฉันว่าจะเล่าให้ฟังตอนเย็น เพราะคนน้อย แต่เล่าก่อน ก็ได้ เมื่อawanหนอบอกว่าฉันน่าจะมีอาการของกลุ่ม PMDD...”

“เดียว ๆ ไม่ได้ยินเลย พูดตั้งขึ้นอีกนิดได้ไหม” อัตรบอก เพราะใน โรงอาหารมีแต่เสียงพูดคุยของนักเรียน จนได้ยินเสียงมีรำไม่ชัด

“ฉันถึงบอกใจว่าเล่าตอนเย็นจะดีกว่า” แม้มิราจะบ่นแต่เชอกกิใช้เสียง ตัวขึ้น

“พวกเรือรู้จัก PMS ใหม อาการอย่างปวดห้อง หรืออารมณ์เสียก่อน มีประจำเดือนนั่น มันคล้าย ๆ กัน แต่อาการรุนแรงกว่า เรียกว่า PMDD ที่ ฉันนอนไม่ค่อยหลับ ปวดหัวปวดห้อง ไม่ค่อยอยากกินข้าว หรือท้ออารมณ์ แปรปรวนเดียวติดิ่ยวร้าย อารมณ์เสียง่าย ร้องไห้ง่าย มันก็อาจจะเป็นผลมา จากมันนี่ล่ะ หมอยให้ยาฉันมากินตัวหนึ่ง แล้วให้ค่อยสังเกตอาการตัวเองแล้ว จดบันทึกคุยกับหมออีกสองอาทิตย์”

“แล้ว...”

“โอ ข้ออ้าง อยากจะหยุดเรียน เรียกร้องความสนใจมากกว่า คนอื่น

เวลาไม่ประจำเดือนไม่เทื่นจะเป็นไรเลย” ขณะที่ฉัตรกำลังจะพูด ก็มีเสียงดังมาจากข้างหลังมิรา เมื่อพากเซอสีคันหันไปดูก็พบกับพากเพื่อนผู้ชายในห้องเดียวกับมิราห้าคน พากเขาเป็นเรว่าทำความสะอาดด้วนเดียวกับมิรา และมักจะหนีเรเวเป็นประจำ มิราไปบอกครุจันทำให้พากเขากลุ่งโหะ ภายนหลังมักจะหาเรื่องทะเลกับเรวเป็นประจำ

“นั่นสิ ถ้าจะเป็นโรคอะไรก็คงจะเป็นโรคสำอยนี่ล่ะ ย่า ๆ”

“นิสัยเสียไม่พอยังจะปากเสียอึก ล้อคุณอื่นนีสนุกมากหรือไง” หยกว่ากลับเสียงดัง

“นั่นสิ แต่ละคนมันจะไปเหมือนกันได้อย่างไร ไม่เป็นของบ้างไม่รู้หรอก” มิรานั่งพูดขึ้น

“โน แคนนีก็กรอ ตัวเองก็ไม่ได้เป็นเหมือนกันไม่ใช่เหรอ เนี่ยเรียกร้องความสนใจจากเพื่อนได้คุณหนึ่งแล้ว”

“สำอย แค่นี้รือใจให้แล้ว ไปกันดีกว่า เดี่ยวจะมีใครบางคนเอาเรื่องไปฟ้องครุอึก” หลังจบคำพูดเพื่อน ๆ รีบหันมาคุยมิราที่ตอนนี้ดึงตาคลอไปด้วยน้ำตา ปากเม้มแน่น มือกำหมัดจนเล็บจิกเข้าเนื้อ เธอนั่งตัวเกร็งหายใจเข้าออกอย่างรุนแรง จนฉัตรรีบเข้าไปดึงมือที่กำจันแน่นออก แล้วพูดคลอบ

“เรืออย่าเก็บไปคิดมากเลยมิรา พากนี้ก็ตัดปากเท่านั้นล่ะ สุดท้ายก็กลัวครุจะรู้เรื่องจนหนีไปแล้ว เรอก็อย่าไปเครียดกับคำพูดนั้นเลย” หยกกับมิ้นพยักหน้าเห็นด้วย แล้วหยกก็หันไปพยักกระดาษทิชชูส่งให้มิราพร้อมกับมิ้นที่ความหมายด้วยการเปิดขึ้นมาส่งให้มิราเช่นกัน

“ฉันไม่อยากเป็นแบบนี้สักหน่อย ไม่ได้อยากร้องไห้เพราเรื่องแคนน์ แต่น้ำตา漫ันให้โลกรู้ว่า “อ้ายบ้าจริง หยุดให้แล้วสักที” มีร้า甫และพายายามปรับอารมณ์ด้วยเอง เออสุดลมหายใจเข้าออกลึก ๆ หลายครั้ง ผ่านไปสักพัก น้ำตาของเอօเริ่มหยุดไหล ลมหายใจเริ่มกลับมาเป็นปกติ

“ฉันไม่เป็นไรแล้ว ไปเตรียมเข้าแควกันเถอะ”

ทั้งสี่คนลุกขึ้นและเดินไปที่ลานหน้าเสาธงเพื่อเข้าแควเคารพงชาติ หยกและฉัตรหันไปมองมิราด้วยความเป็นห่วง ก่อนจะแยกตัวออกจากไปเข้าแคว ของห้องด้วยเอง ส่วนมิราและมีนีก์เดินไปแควของด้วยของด้วยเองเข่นกัน เพราสิ่งที่เกิดขึ้นในตอนเข้าทำให้วันที่สดใสร่องมิรากลับมาหม่นเศร้า และไม่อยากจะเล่าอาการที่เป็นให้ใครฟังอีกแม้กระถั่งแม่ก็ตาม

วันนี้ก็ถือเป็นอีกวันที่มิรามีความสุข ยกเว้นเพียงอย่างเดียวที่ พ่อจะทำให้เธอรู้สึกดีได้ คือกระดาษประกาศรายชื่อผู้มีสิทธิ์เลือกสายการเรียนต่อระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ซึ่งจากเกรดที่ผ่านมา มิราเป็นหนึ่งในไม่กี่คนของห้องที่มีสิทธิ์เลือกสายการเรียนต่อโดยไม่ต้องสอบถึงสายสาย คือ ศิลป์-ภาษา ศิลป์-คำนวณ และทั่วไป อาจารย์ประจำชั้นได้บอกกับนักเรียนทุกคนในห้องท่ามกลางเสียงอึกทึกกว่า

“เจียน ๆ แล้วฟังครู คนที่ไม่มีรายชื่อในการเลือกเรียนสายที่ต้องการ ก็ไม่เป็นไร ไปเข้าไปสมัครสอบใบสายการเรียนนั้นได้ ส่วนคนที่มีสิทธิ์เลือกสายการเรียนแล้ว ก็ไปตัดสินใจให้ดีว่าอยากรจะเรียนต่อระดับมัธยมปลายสายไหน พรุ่นนี้ครูจะนำเอกสารยืนยันความจำแนกเข้าเรียนต่อมานะให้เชียนกัน” หลังจากที่ อาจารย์ประกาศเรื่องนี้เสร็จสิ่งที่มิราคิดอยู่ในหัวตลอดช่วงเวลาที่เหลือ คือ

เราจะเลือกเรียนอะไร ระหว่าง ศิลป์-ภาษา กับศิลป์-คำนวน เพราะสายการเรียนทั้งสองนี้ แม่น่าจะชอบมากกว่าให้เราไปเรียนสายทั่วไป

เมื่อถึงเวลาเลิกเรียน ทุกคนต่างแยกย้ายกันกลับบ้านทันที วันนี้พิวไม่มาโรงเรียน ล้วนจัตรกับหยกมีธุระต้องรีบกลับ เลยไม่ได้อยู่ทุกคุยกัน เมื่อกลับบ้านพิวยังไม่เลิกคิดว่าจะเลือกเรียนอะไร และแม่จะชอบสายไหนมากกว่านั้น แต่ตัวเรอเองชอบเรียนเกี่ยวกับภาษามากกว่า ไม่ชอบเรียนอะไรก็ตามที่เป็นตัวเลข แต่ถ้าจะเรียนด้านภาษา ก็ต้องเลือกเรียนระหว่างภาษาญี่ปุ่นกับฝรั่งเศส เหรือก็ล้วนที่จะเรียนภาษาที่ 3 นี้ไม่ได้อีก คิดไปคิดมาเรอ ก็เดินกลับมาถึงบ้านพอดี

ในบ้านยังคงมีดสนิทเหมือนเดิมอย่างที่เคยเป็นทุก ๆ วัน มีรากวั่งกระเป่าไว้บานโต๊ะ แล้วหยอดการบ้านมาหนึ่งทาระหว่างรอแม่กลับบ้าน เหรอตัดสินใจจากรักษาแม่เรื่องสายการเรียนว่าสมควรจะเรียนอะไรดี และคิดว่า เอาจริงก็คงจะต้องการไปหาหมอมีวานให้แม่รู้ ขณะที่มิรากำลังทำการบ้าน ก็ได้ยินเสียงรถยนต์ และเสียงเปิดรั้วบ้านเรอจึงเงยหน้ามอง แม่กลองจากรถ และก้าวเข้ามายังบ้าน

“อ้าว ทำไมอยู่ในบ้านมืด ๆ ไม่เปิดไฟล่ะมิรา แล้วนั่นอ่านหนังสืออยู่เหรอ”

“มันยังไม่มีดินาดันนั้นสักหน่อย ยังมองเห็นชัดอยู่เลยค่ะแม่”

“แต่ยังไงก็ควรจะเปิดไฟ อ่านหนังสือในที่แสงไม่พอตียากสายตา เสียกันพอดี”

“ไม่เป็นไรหรอกน่าแม่ แม่ขา ทูมีเรื่องจะคุยกับแม่ด้วย”

“เรื่องอะไร รอก่อน เดียวแม่ไปทำมื้อเย็นก่อน วันนี้ไม่ได้ซื้อกับข้าว มา มื้ออาหารสดอยู่ในตู้เย็นเลย” แม่บอกแล้วเดินเข้าไปในครัว เปิดตู้เย็น หยิบของสดออกมานา

“คุยกับด้วยแม่ทำไปด้วยได้ไหม”

“อะไรกันมิรา ร้อนไม่ได้เลยหรือไง ออกไปจากครัวได้แล้วอย่ามา เกะกะ ไปทำการบ้านต่อไป” แม่สั่งและเริ่มทำกับข้าว มิราจึงเดินออกจาก ห้องครัวแล้วไปนั่งทำการบ้านต่อตามคำสั่งแม่ เธอไม่อยากทำให้แม่อารมณ์ เสียก่อนที่เธอจะพูดเรื่องการเรียนและการป่วยของตัวเอง

หลังจากกินข้าวเสร็จ มิรา ก็ช่วยแม่เก็บโต๊ะและล้างจานจนเรียบร้อย แม่นอนเดินไปนั่งเก้าอี้หน้าโถหัตถศิลป์เปิดเข้าดูซึ่งเป็นกิจวัตรที่แม่ทำทุกครั้งหลัง จากกินมื้อเย็น แต่คุณเมื่อนั้นแม่จะลืมว่าเธอเมื่อเรื่องจะคุยกับด้วยไปแล้ว แม่ชอบ ลืมบ่อย ๆ เพียงพูดไปเมื่อครู่ ผ่านไปสักพักแม่ก็จะลืม บางครั้งแม่สัญญาอะไร กับเธอไว้ แม่ก็จะลืม หรือเรื่องอื่น ๆ อย่างเรื่องการจ่ายค่าเทอม ค่าน้ำ ค่าไฟ ค่าขนมที่ต้องให้เธอไปโรงเรียน แม่ก็ลืม บางครั้งมิรา ก็อดคิดไม่ได้ว่าเธอไม่มี ความสำคัญกับแม่เลย

“แม่ ทูมีเรื่องจะคุยกับแม่ แม่จำได้ไหม”

“เรื่องอะไรเหรอ มิรา ขอโทษด้วยแม่ลืมไปแล้วเนี่ย วันนี้งานที่บริษัท เยอะมาก ทำจันแม่เบลอไปหมด”

“คือวันพุ่งนี้ครูจะเอาเอกสารยื่นความจำเจเรียนต่อมัธยมศึกษาตอนปลายมาให้เชยิน วันนี้หนูไปคุยกะดานประภากผลไม้แล้ว หนูติดสายศิลป์-ภาษา ศิลป์-คำนाण แล้วก็สายทั่วไป ครูบอกว่าถ้าหนูเลือกจากสามสายที่หนูมีรายชื่อติดนึงก็ไม่ต้องไปสอบแล้ว สามารถเข้าเรียนได้เลย”

“ก็ไดแล้วนี่ แล้วมีปัญหาอะไร”

“หนูยังเลือกไม่ได้ว่าจะเรียนสายอะไร แต่หนูชอบภาษา ไม่ชอบเรียนเลข ถ้าหนูเลือกเรียนศิลป์-ภาษา แม่จะว่าอะไรเห็น”

“อย่างจะเรียนอะไรก็เรียนอะลูก แล้วจะเรียนภาษาอะไรล่ะ ต้องเสียเงินค่าใบสมัครอะไรให้ แม่เคยได้ยินป้าสาเล่าไว้ลูกชายแกเสียเงินค่าใบสมัครตั้งหลายบาท”

“หนูอย่างจะเรียนภาษาญี่ปุ่น หนูไปลองเปิดหนังสือสอนภาษาบ้านแล้ว หนูชอบภาษาญี่ปุ่นมากกว่า ส่วนเรื่องค่าสมัครไม่ต้องเสียค่าอะไรค่ะ แค่เรียนเอกสารยื่นให้โรงเรียน ถึงเวลาเก็บจ่ายค่าเทอมตามปกติได้เลยค่ะ”

“ตั้งใจเรียนนะลูก ตีเหมือนกัน เรียนที่เดิมก็ใกล้บ้านไม่ต้องเสียค่าเดินทางด้วย ช่วงนี้ค่าใช้จ่ายในบ้านมากขึ้นต้องช่วยกันประหยัด” พูดจบแม่ນลกหันไปคุยกับพ่อ มาราทำท่าทางเหมือนอย่างจะพูดอะไรมั่ว แต่ก็ยังไม่กล้าที่จะพูด จนแม่เอบทันมาเห็นท่าทางผิดปกตินั้น

“มีอะไรอืกหรือเปล่ามีรา”

“คือเมื่อวานนี้หนูไปหาหมอมา”

“ไปหานมทำไม้ เป็นอะไร แล้วไปตอนไหนมีรา ทำไม้แม่ไม่รู้เรื่อง”
แต่มีร้าไม่กล้าพูดความจริงกับแม่ว่า เมื่อวานเธอไม่ได้ไปโรงเรียน แต่กลับไป
หาหมอดูแทน

“เมื่อวานหนูเลิกเรียนเร็ว ก็เลยไปหานมอ หนูว่าอาการหูตุบ
ประจำเดือนไปลักษณะนี้ไม่ปกติก็เลยคิดว่าน่าจะไปตรวจดู แล้วหมอบอกว่า
หนูน่าจะเป็น PMDD ค่ะ”

“มันคืออะไรล่ะ” แม่ถามด้วยความสงสัยปนตกใจ

“มันคืออาการก่อนมensesประจำเดือนแบบรุนแรงค่ะ พากปวดห้อง ปวด
หัวอwarmณ์ขึ้น ๆ ลง ๆ ที่หนูเป็นมันเป็นเพราหนูอาจจะเป็น PMDD ค่ะ”

“นั่นมันไม่ใช่ PMS เหรอ แต่เดียวมันก็หายเองได้นี่ โรคพวกนี้มันจะ
เป็นจริงจังสักแค่ไหนกัน ไปหานมทำไม้ เสียเงินเปล่า ๆ หรือไม่ก็ซื้อยาตาม
ร้านขายยาเอกสารก็ได้ แม่ก็เคยเป็นไม่เห็นจะต้องไปหานมอเลย แม่ก็อยู่มาได้”

“แต่หนูว่า...”

“ทุกวันนี้แม่ก็ทำงานหนึ่งอยู่จนไม่มีเวลาจะพักอยู่แล้ว เงินที่หามาได้
ไม่ใช่ว่าจะพอใช้สักเท่าไหร่นะ ยังจะต้องให้แม่จ่ายค่าหมอดูเพิ่มอีกหรือ เทืนใจ
แม่บ้างสิ แม้ว่าเอกสารนี้ไปซื้อยาตามร้ายขายยาเถอะ กินยาบรรเทา
อาการปวดไปเดียว ก็ตีขึ้นเอง ไปตั้งใจเรียนจะไม่ดีกว่าเหรอ” มีราไม่ได้ตอบ
อะไรแม่อีก แต่เดินไปเก็บกระเบื้องเดินขึ้นห้องของตัวเองไป

มีราวางกระเบื้องแล้วหงายหลังทิ้งตัวลงบนที่นอน แล้วหยิบโทรศัพท์

มาเปิดแอพพลิเคชันสนทนาระบบขึ้นมากทั้กหนาเพื่อนๆ

มิราเคิล - มีครอยู่ในบ

ผ่านไป 10 นาที

ผ่านไป 15 นาที

ผ่านไป 20 นาที... อ่านแล้ว

มิราลูกขึ้นนั่ง รอเพื่อน ๆ ตอบ เห็นว่ามีคนอ่านข้อความของเรอแล้ว
จึงรอให้เพื่อนคนนั้นตอบกลับ แต่...ก็ไม่มีใครตอบ

19.58 น.

มิราเคิล - ไครอ่านแล้ว ตอบหน่อย จันเครียดอยากคุย

20.05 น.

มิราเคิล - จะไม่ตอบ เพราะว่าไครอ่าน

มิราเคิล - กำไม่วันนี้ก็งมีแต่คนไม่สนใจจังเลย

มีร้านซึ่งจ้องโทรศัพท์ในมือตัวเองอยู่นาน หวังว่าเพื่อนจะตอบกลับ เธอ จากที่อารมณ์เศร้าที่แม้ไม่สนใจเรื่องอาการป่วยกลับถอยเป็นความโกรธ ที่ไม่มีใครสนใจและเข้าใจเธอ เธอสามารถฟ้อนลงที่เตียงอย่างแรง จนมันกระเด้งตกพื้น เธอกำลังพาล เธอรู้ด้วยแต่ตอนนี้เธอห้ามตัวเองเอาไว้ม่อญี่ เธอต้องการใครสักคนที่จะมาคุยกับเธอตอนนี้เพื่อระบายสิ่งที่อยู่ในใจออกไป เท่านั้นเอง

20.23 น.

จัตตรรักคุณ - จันเงวง ใจเย็น ๆ สิมิรา จันทำธุระอยู่ก็เลยไม่ได้ตตอบ

มิราเคิล - แค่พินพ์ตอบสักบิตก็ไม่ได้เลยหรือไม่

จัตตรรักคุณ - ก็จันยังไม่ว่าด้วยตอบใบ เป็นจะมีเวลา จันไม่ได้ว่าด้วยตลอดเวลา
นะ

หยกหยก - เดียว ๆ อายากะเละกัน มีเรื่องอะไรมิรา กะเละกับแม่อึก
แล้วเหรอ

มิราเคิล - เปล่า ไม่ได้กะเละ แต่ก็แค่... ไม่รู้สิ จันไม่รู้จะอธิบายอย่างไร
ให้พวค์เธอเข้าใจ

จัตตรรักคุณ - ...ว่ามาสิ

มิราเคิล - แม่บอกให้จันไม่ต้องไปหาหนอ เพราะเดียวมันก็หายไปเอง แม่

ไม่ได้เป็นห่วงจันและ แม่ห่วงแต่เรื่องเงิน

หยกหยก - คิดมากไปหรือเปล่า จันว่าไม่ใช่รู้ว่าแม่เธอฝืนเป็นห่วงครอบครัว แต่เขาก็อาจจะไม่รู้จักอาการที่เธอเป็นดีพ้อ เลยคิดว่ามันจะหายไปเองหรือเปล่า

จัตรรักคุณ - เอօจริง จันก็ยังไม่รู้เลยนะว่าจริง ๆ มันสมควรจะทำอย่างไรกับอาการที่เธอเป็นอยู่ ถ้าแม่เธอจะไม่รู้ก็ไม่แปลกด้วย

มิราเคิล - แต่แม่น่าจะฟังจันบ้าง

หยกหยก - เอาเข้าไปใช่ทุกคนที่จะเข้าใจทุกเรื่องของเรานะมิรา

ไฟของหมีแพนด้า - ไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น มาไม่กันแต่เอาใจไป

จัตรรักคุณ - ...

มิราเคิล - ขอบคุณ

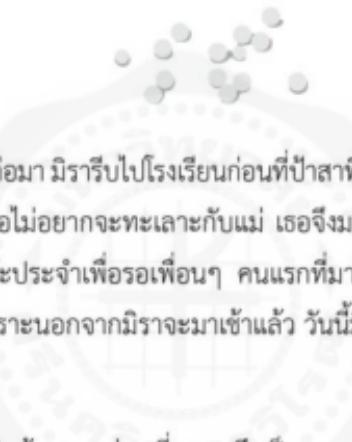
หยกหยก - แล้วเราจะยังไปหาหม้อมออยู่หรือเปล่า

มิราเคิล - ก็คงจะไป แต่คงไม่บอกแม่แล้ว

จัตรรักคุณ - ถ้ามีเรื่องอะไรกับอกแล้วกัน มีอิมไปได้ก็อกรักพากลอดเวลาถ้าจะต้องช้าหน่อยก็อย่าอารมณ์เสียนะ

มิราเคิล - ขอบคุณก็คุยกัน แลกข้อเท็จจริงก็อาจจะเหวี่ยงใส่

มิราวด์โทรศัพท์ลง อารมณ์โกรธที่มีต่อเพื่อนจากหายไปกลับเป็นความกังวลแทน กลัวว่าเพื่อนจะโกรธที่เรื่ออารมณ์เสียใส่ พรุ่งนี้เรอจะไปขอโทษเพื่อนอีกครั้ง และบอกว่าเธอไม่ได้ตั้งใจจริงๆ เมื่อคิดอย่างนั้นมิราจึงไปอาบน้ำ แล้วทำการบ้านต่อจนตีก จึงค่อยเขียนบันทึกประจำวันก่อนจะหลับไป

เข้าวันต่อมา มิราปรีบไปโรงเรียนก่อนที่ป้าสาที่อยู่ข้างบ้านจะมาหาแม่ที่บ้าน เพราะเธอไม่อยากจะทะเลกับแม่ เธอจึงมาถึงโรงเรียนก่อนใคร มิราเดินไปนั่งที่ตีะประจำเพื่อรอเพื่อนๆ คนแรกที่มาถึงก็คือมิ้น และเธอที่มีหัวทางตกใจ เพราะนักจากมิราจะมาเข้าแล้ว วันนี้มิราอย่างมากเป็นคนแรกของกลุ่มอีกด้วย

“วันนี้ฝนต้องตกแน่ ๆ ที่เรอมาถึงเป็นคนแรก” มิ้นพูด

“จะบ้าเหรอ ก็แค่ไม่อยากเจอป้าข้างบ้านที่มาคุยกับแม่เท่านั้นเอง”

“แล้วทอกลงเรือเลือกสายการเรียนได้หรือยัง มีชื่อติดตั้งสามสายเลยใช่ไหม”

“เลือกได้แล้ว ฉันจะเลือกศิลป์-ภาษาญี่ปุ่น แล้วเรอกับป้าฝรั่งจะสมัครสอบสายอื่นใหม่ เพราะตอนนี้ติดสายทัวไปอย่างเดียวเน่”

“ฉันคงไม่สมัครสอบอะไรแล้วล่ะ ถึงจะอยากรีียนศิลป์-ภาษาญี่ปุ่น

เหมือนกันก็เถอะ แต่คนน่าจะเลือกเช่นนี้ไม่ใช่จะเหลือที่ให้ฉัน ส่วนไฟฉันเพิ่งคุยกันว่า “ไม่ใช่แค่ไฟฟ้า แต่เป็นไฟที่ดีกว่าไฟฟ้า”

“แล้วรู้ไหมว่าคนอื่นจะเลือกสายไหนกัน”

“ไม่รู้เหมือนกัน ยังไม่ได้คุยกะเลย” ขณะนั้นเองหยกกับฉัตรก็เข้าโรงเรียนมาพอดี และกำลังเดินมาที่ตัว

“มาสายนะหยก ฉัตร” มีราและมีน์เอ่ยทักทาย

“คราวว่าสายกัน เธอต่างหากที่มาเข้าก้าวไปกติหรือจะเปลี่ยนเวลา มาโรงเรียนล่ะ แล้วนี่คุยเรื่องอะไรกันอยู่” ฉัตรถาม

“คุยเรื่องสายการเรียนที่ต้องเลือกวันนี้ พวกเธอเลือกสายอะไรกัน หรือ เอกฉัตร เมื่อวานขอโทษนะที่อารมณ์เสียใส่” มีราหันไปหาฉัตร

“ไม่เป็นไร ฉันเองก็ตอบช้าด้วย เรื่องสายการเรียนฉันเลือกศิลป์-คำนวณ ฉันน่าจะเรียนได้รุ่งสุดแล้ว”

“ฉันเลือกศิลป์-ภาษาญี่ปุ่น จริง ๆ อยากเรียนภาษาจีนนะแต่ไม่มีญี่ปุ่นเก็คล้าย ๆ จีนก็เลยเลือกสายนี้ อีกอย่างไม่อยากเรียนเลขหลาย ๆ ตัวแบบศิลป์คำนวณหรือวิทย์คณิต” หยกบอก

“จังก์สายเดียวกับฉันเลย ส่วนทิวาก็คงจะเลือกสายวิทย์-คณิตนั่น ล่ะ เหมือนเธอเคยบอกเอาไว้” มีราพูด

เมื่อเข้ามาเรียน อาจารย์ประจำชั้นนำเอกสารยืนความจำแนกมาให้

นักเรียนทุกคนเขียน มีรายเลือก สายศิลป์-ภาษาญี่ปุ่น ไว้เป็นลำดับแรก สายศิลป์-คำนวณไว้เป็นอันดับสอง และสายทั่วไปเป็นลำดับสุดท้าย อาจารย์ประจำชั้นบอกว่าต้องรอประกาศรายชื่อในอีกสองสัปดาห์ข้างหน้าว่าจะได้เรียนอะไร เพราะถ้าในสายการเรียนนั้นมีคนสมัครมาก โรงเรียนจะเรียงตามลำดับผลคะแนนของนักเรียน ซึ่งสายศิลป์-ภาษาญี่ปุ่นห้องเดียว รวมทั้งภาษาญี่ปุ่นกับฝรั่งเศสวัด้วยกัน ถ้าจำนวนนักเรียนเกินอาจต้องตัดไปอยู่สายการเรียนลำดับต่อไปแทน

ผ่านไปสองสัปดาห์ ในที่สุดกระดานประกาศผลผู้มีสิทธิเข้าในสายการเรียนต่าง ๆ ก็มาตั้งอยู่ใต้อาคารเรียน...

บกทีสาม

อยากเป็นเด็กดี
แต่เป็น PMDD

หน้ากระดานประกาศมีนักเรียนที่มาอียนคุณลօอยู่กลุ่มใหญ่ มีราและเพื่อนค่อย ๆ เปียดแทรกตัวเองเข้าไปเพื่อเข้าใกล้กระดานให้มากที่สุด แต่ก็เข้าไปไม่ได้ ฉัตรจึงตะโกนอยู่ด้านข้างว่า

“จะอียนคุยกันหน้ากระดานประกาศทำไม่ ใจรดเสร็จแล้วก็หลบออกไปให้คนอื่นดูบ้างสิ” กลุ่มนักเรียนที่อียนเปียดเสียดกันอยู่หันมามองฉัตร เกิดความเงียบขึ้นเพียงชั่ววินาทีก่อนที่เสียงพูดคุยจะดังขึ้นอีกครั้ง แต่กลุ่มนักเรียนที่อ่อนกันอยู่เริ่มหลบไปบ้าง กลุ่มของมีราทั้งหมดจึงพยายามเปียดแทรกตัวเข้าไปหน้ากระดานอีกครั้ง

มีรามองป้ายประกาศของสายการเรียนศิลป์-ภาษาญี่ปุ่น แล้วໄล

สายตามองหารายชื่อของตัวเอง ข้าง ๆ เหอนั้นคือหยกซึ่งยืนสายการเรียนเดียวกัน กำลังมองหาชื่อของตัวเองเพ่นกัน แล้วทันใดนั้นมีรากับหยกที่หันมองหน้ากัน

“ติดแล้ว! เราติดสายนี้ทั้งคู่เลย” มิราพูดขึ้นด้วยความตื่นใจที่ได้เรียนในสายที่ตัวเองเลือก และก็ตื่นใจที่อย่างน้อยก็มีเพื่อนสนิทอยู่ในสายการเรียนเดียวกันด้วย วันนี้เธอจะรีบกลับบ้านเพื่อจะได้บอกกับแม่ ทั้งคู่เดินออกจากกระดาษเพื่อให้คนอื่น ๆ ได้เข้ามาดูรายชื่อบ้าง

“นั่นสิ ติจังมิรา แล้วนี่คุณอื่นอยู่ไหน ยังดูประกาศไม่เสร็จเหรอ”
หยกมองหาเพื่อนอีกสักคน แต่ยังไม่เห็นใครเลย

“สวัสดีมิรา” เสียงผู้หญิงคนหนึ่งดังขึ้นด้านข้างพวงเธอ

“อ้าว รดานี่เอง เป็นอย่างไรบ้างไม่ได้เจอกันตั้งนานเลย” มิราและหยกเอ่ยทักทาย เธอคือรดาเพื่อนจากโรงเรียนประถมเดียวกันมิรา หยก และฉัตร เนื่องจากเรียนอยู่คุณละห้องกันจึงไม่ได้เจอกันมากนัก แต่มิรายังคงติดต่อพูดคุยกับเธอบ้าง เพราะน้องจากมิราจะเรียนประถมที่เดียวกับรดาแล้ว ตอนเรียนอยู่รรดับชั้นอนุบาลพวงเธอ ก็เรียนมาด้วยกัน นับได้ว่าเป็นเพื่อนที่รู้จักกันมานานมากที่สุดของมิราเลยที่เดียว

“ถ้าไม่นับว่าเราป่วยมีโรคประจำตัว โดยรวมก็ต้องยุ่งนะ ว่าแต่เรามาดูผลประกาศสายการเรียนกันเหรอ อยู่สายไหนกันล่ะ” รดาถาม

“ใช่แล้ว ฉันกับเพื่อนอยู่สายศิลป์-ภาษาญี่ปุ่น แล้วเหรอล่ะ”

“จริงเหรอ เราเก็งอยู่สายศิลป์-ภาษาญี่ปุ่นเหมือนกัน ตีเลยจะได้มีคนที่รู้จักอยู่สายเดียวกันบ้าง เพราะเพื่อนในห้องเรา ไม่มีใครเรียนสายนี้เลยสักคน”

ระหว่างที่มีรายละเอียดของเพื่อนที่เหลือไปพลาส คุยกับรดาไปพลาส ก็เห็นไฟกับมีนเดินแทรกตัวออกจากกลุ่มคนพอดี มีร่าจึงโบกมือเรียกหั้งคู่ รดาจึงขอตัวออกไปหาเพื่อนของเธอเช่นกัน

“เป็นไงบ้าง” มีรดาถาม

“ก็ติดสายท้าวไปหั้งคู่เลย พากເຮືອລ່ວຍຕິດຕິລປໍ-ภาษาญี่ປຸນແລ້ວລ່ວຍຫ່າທາງຢືນໆ ຂະບວນນີ້ຕ້ອງໃຊ້ແນ່ເລຍ ຕີ່ຈັງດ້ານເກຣດີຝຶກ້ອຍກາໄປເຮັດວຽກຕ້ວຍ ແມ່ນກັນ ແຕ່ອຍ່າງໄຮກໍແກ້ຂ່າໄນໄດ້ແລ້ວ ฉັນຕິດຕະໄຮກໍເຮັດວຽກຍ່າງນັ້ນນັ້ນແລະໃහນ ວັນນີ້ສອບວັນສຸດທ້າຍເສົ່ງແລ້ວ ສາຍກາເຮັດວຽກກີ່ປະກາດແລ້ວໄປຫາຂະໄວ ອ່ອຍ່າ ກິນກັນໄໝມ ແລ້ວຄ່ອຍຄູຍກັນຕ່ອ ” ມື້ພຸດ ເຮອຍກຈະອະລອງ ເພຣະວັນນີ້ເຮັດວຽກໄດ້ວ່າເປັນວັນສຸດທ້າຍທີ່ພາກເຮືອຈະເປັນນັກເຮັດວຽກຂັ້ນມັກຍົມທີ່ກິກາປີທີ່ 3 ແລ້ວ

“ຍ່າງໄຮກໍໄດ້ ฉັນໄມ້ຕ້ອງໄປຫາຍຸ່ແລ້ວ... ພາກເຮືອເປັນຍ່າງໄຮບັງ”
ໄຟຕອບ ແລ້ວຫັນໄປຄາມທິວາແລະຜັດຕະກີ່ທີ່ເດີນມາສມາບກັບເພື່ອນ ຖ້າ

“ກົດໍ ສາຍວິທີຍ໌-ຄົມືຕ ຕ້ອນຮັບລັນຍຸ່ແລ້ວ” ທິວາຍັກຄົວໃຫ້ແລ້ວຕອບ

“โน มันนี่มาก...” ฉัตรหันไปพูดลาออกจากทิวแล้วจึงหันมาตอบคำถามของไฝ “ฉันก็ติดสายศิลป์-คำนวน แล้วเหมือนกัน คนมันเก่งก็อย่างนี้ อะไรก็อุดไม่ได้”

“เชอ ก็มั่นใจมากไม่ต่างกับทิวหรอกฉัตร” หยกพูดและหัวเราะไปพร้อม ๆ กับทุกคน

“ว่าแต่ เมื่อกี่คุยเรื่องอะไรกันอยู่เหรอ หรือคุยเรื่องสายการเรียนเลย ๆ” ฉัตรถาม

“กี่คุยเรื่องสายการเรียนนั่นแหล่ะ แต่ฉันจะชวนพวกเรอไปหาอะไรกิน ฉลองที่จบม.3 แล้วกัน ไปไหน ๆ” มั่นชวนอีกรัง

“ฉันไปไม่ได้นะ วันนี้หมอนัดพอดีเลย” มิราปฏิเสธ เพราะวันนี้ครบรากหนาด 2 อาทิตย์ที่หมอนอี้ให้เชอกลับมาสังเกตอาการของตัวเอง จากการหานมครั้งที่แล้ว มิราถูกอย่างสังเกตอาการของตัวเองและจดบันทึกมาตลอด โดยหลังจากที่ประจำเดือนของเธอมา แล้วหมดไปเมื่อ 4-5 วันก่อน อาการอารมณ์แปรปรวน ซึมเศร้า หรืออาการอื่น ๆ ของเธอถูกดันอย่างไปด้วย

“อ้าว หมอนัดวันนี้เหรอ เสียดายจัง แล้วคนอื่นล่ะ” มั่นตาม แต่น่าเสียดายอย่างที่เรอพูด เพราะวันนี้อกจากมิราที่ไปไม่ได้แล้ว ฉัตรกับทิว ก็มีนัดกับเพื่อนในห้องเดียวกัน หยกต้องรีบกลับบ้าน จึงเหลือแต่ไฝและมั่น แผนการฉลองเรียนจบวันนี้ก็ต้องยกเลิก และแยกย้ายกันไปอย่างนี้เอง

ฝ่ายมิรา เมื่อออกจากโรงเรียนก็มองเวลา ตอนนี้ 15.13 น. แต่ หมอนดเครื่อไว้ตอน 16.30 น. ถ้าจะไปตอนนี้ก็เกรงว่าจะไปถึงก่อนเวลาบ้าน นานไปสักหน่อย มิราตัดสินใจกลับบ้านเพื่อไปเก็บกระเบ้าและเปลี่ยนชุด ก่อนจะไปโรงพยาบาล

วันนี้เรอกินได้บวกแม่เรื่องไปทางหนองเข่นเดิน มีรากคิดว่าอย่างนี้แล้ว เพราะถ้าแม่รู้ก็คงไม่อยากจะให้เธอไป หลังจากที่มิราเปลี่ยนชุดเรียบร้อยแล้ว ก็ยืนสนุดบันทึกอาการของตัวเองและหยิบเงินค่าวัสดุในลิ้นซักออกมาน้ำใส่ กระเบ้า และออกจากบ้านในเวลาใกล้จะสี่โมง เพราะในเวลาเย็นยังไม่ติดมากนัก ระยะทางจากบ้านไปโรงพยาบาลจึงใช้เวลาไม่เกินครึ่งชั่วโมง

ช่วงเวลาหนึ่ง คนในโรงพยาบาลยังคงหนาตา เดินสวนกันขวักไขว่ เหมือนครั้งที่แล้วที่เรามาในช่วงเช้า มิรา เดินไปที่แผนกอายุรกรรม ยืนในนัด กับพยาบาลที่ประจำอยู่ที่เดิม แล้วนั่งรอเรียกให้ไปชั้นน้ำหนักและตรวจความดัน ก่อนจะรอเรียกเพื่อเข้าพบหมออึคัรัง

“สวัสดีครับ น้องมิรา อาการเป็นอย่างไรบ้างครับ”

“สวัสดีค่ะ ตอนนี้ก็คือรู้สึกควบคุมอารมณ์ได้มากกว่าครั้งที่มาพบหมออึคัรังที่แล้วค่ะ แต่ตอนที่เจอคำพูดรึหรืออะไรไม่ตื่นรู้สึกอารมณ์แกร่ง ๆ อุ่นเหมือนกันค่ะ” มิราเล่าถึงเรื่องที่เธอเจอมาตลอดทั้ง 2 อาทิตย์ให้หมออึคัรังฟัง ทั้งเรื่องโดนเพื่อนล้อเกี่ยวกับอาการที่เป็น เรื่องทะเลกับแม่หรือเพื่อนที่มีเหตุจากเรื่องเล็ก ๆ หรืออย่างเรื่องที่เธอเรียนในสายการเรียนที่เลือกไว้กับอกหมอนจนหมด

“แล้วที่ไปสังเกตอาการตัวเองมา พอจะบอกหมอได้ไหมครับ”

“ค่ะ ก็อาการเหมือนที่คุณหมอบอกครั้งที่แล้วเกือบทุกอย่างจริง ๆ ค่ะ แล้วตอนนี้หูเพิ่งหมดประจำเดือนไปได้ 4-5 วันค่ะ แต่อารมณ์ร้าย ๆ หรือความคิด负面 ฯ เกี่ยวกับตนเองมันน้อยลงจนเกือบจะหายไปแล้ว ทำร้ายตัวเองก็น้อยลงด้วยค่ะ”

“ดีแล้วครับ เอาล่ะถ้าอาการของน้องมีร้าเป็นอย่างนี้ทุก ๆ เดือน แสดงว่า�้องมีการมีอาการของกลุ่มอาการรุนแรงก่อนมีประจำเดือนจริง ๆ หมอบนแนะนำว่าให้กินยาที่หมอนจ่ายให้อย่างต่อเนื่องนะครับ มันจะช่วยให้น้องควบคุมอารมณ์ได้ดีขึ้น”

“แล้วจะรักษาหายไหมคะ”

“ภาวะการน้ำนมพัฒนากับการเปลี่ยนแปลงของรูปแบบเพศหญิงช่วงมีประจำเดือน อาการเหล่านี้จะหมดไปเมื่อถึงวัยหมดประจำเดือน แต่อย่าวิตก ก้าวมากไปนะครับ ช่วงที่มีประจำเดือนถ้าได้รับการรักษา กินยาและปฏิบัติตามคำแนะนำของหมออย่างต่อเนื่องอาการต่างๆ ก็จะดีขึ้นแน่นอนครับ ดีนะครับที่น้องมีรับมาพบหมอก่อนจะมีอาการหนักกว่านี้”

“อาการที่หูเป็นยังหนักขึ้นได้อึกเหรอคะ”

“ใช่แล้วครับ ในบางคนอาจจะซึมเครามาก ร้องไห้บ่อย ๆ โนโหร้ายจนทำร้ายร่างกายคนอื่น อย่างเช่นตัวตายเลขนะครับ หากยิ่งมีอาการแบบนี้

ยิ่งต้องรับเข้ารักษา เพราะถ้าไม่ได้รับการรักษาที่ถูกต้อง อาจจะเกิดผลเสียต่อตัวเองและคนรอบข้างผู้ป่วยอย่างมาก และอาจเกิดโรคซึมเศร้าตามมาได้ นั่นคือรับ อาการของน้องมีร้านภาพบหมื่นถือว่าดีมากเลยครับที่รู้ด้วยเร็ว”

“หนูยังใช้ชีวิตเหมือนปกติได้ใช่ไหมคะ”

“ได้แน่นอนครับ ถ้ารู้จักปรับตัวให้หันกับอารมณ์และดูแลตัวเองดี ๆ เรื่องการดูแลตัวเองควบคู่ไปกับการกินยาเนี่ยสำคัญนะครับ อย่างอ กกำลังกายอย่างสม่ำเสมอ เพราะร่างกายจะหลั่งฮอร์โมนอินดอร์ฟิน (Endorphin) จากสมอง ซึ่งเป็นฮอร์โมนแห่งความสุขจะช่วยให้เราไม่เครียด และยังต้องพักผ่อนให้เพียงพอ

แล้วเรื่องการกินก็ควรกินอาหารจำพวกผักและผลไม้เยอะ ๆ และเลี่ยงอาหารที่มีรสหวานจัดหรือเค็มจัด และพากเครื่องดื่มที่มีกาแฟอีนหรือแอลกอฮอล์นะครับ”

“แล้วหนูต้องกินยาต่อเนื่องไปนานเท่าไร”

“ต้องประเมินจากการของน้องมีร้านภาพบหมื่นถือว่าดีเมื่อไร หมื่นจะบอกติใหม่ครับ ในต้องอย่านะครับ เรื่องโรคภัยไข้เจ็บเป็นเรื่องธรรมชาติ คำพูดคนบางอย่างถ้ามันไม่ดีก็อย่าเก็บมาใส่ใจนะครับ จะเกิดความเครียดเปล่า ๆ หมื่นเป็นกำลังใจให้นะครับ”

“ขอบคุณนะคะ”

ตอนนี้ห้าโมงครึ่ง มีร้านของน้ำผึ้งแล้ว คำนยณเวลา กลับบ้าน ถ้ากลับตอนนี้อีกสักครึ่งชั่วโมงก็คงถึงบ้าน ทันเวลา ก่อนที่แม่จะกลับบ้านพอดี เธอจะรีบกลับบ้านเพื่อไปปะอุกแม่ว่าเธอ มีรายชื่อติดในนักเรียนที่มีสิทธิ์เรียนต่อ ในสายศิลป์-ภาษาญี่ปุ่นแล้ว แม่จะได้เลิกคิดว่าเธอไม่ตั้งใจเรียนสักที มีรากลับมาถึงบ้าน ก่อนจะหกโมงเล็กน้อย เธอเพิ่งเดินเข้าบ้านได้เพียงไม่นาน ก็ได้อินเสียงรถของแม่เข้ามาจอดในบ้าน

“มีรากลับมานานหรือยัง มาช่วยแม่ถือของหน่อย”

“เพิ่งกลับมาแค่ ไปเดินเล่นกับเพื่อนมา” มีรากลับมา อุตสาหะสุดซึ้ง ให้ความสำคัญ อาหารสด เช้าไปวางในครัว

“แล้วทำไมไม่รีบกลับมาอ่านหนังสือ มีสอบใบไฟเทรอ”

“สอบเสร็จแล้วค่ะ วันนี้สอบวันสุดท้าย เลยไปเดินเล่นคล้องกับเพื่อน... แม้วันนี้โรงเรียนประกาศผลเรื่องเรียนต่อ มีข้อมูลรายแล้วนะ تكلงหนูได้เรียนญี่ปุ่นนะ”

“อย่างนั้นก็ดีแล้ว นี่แม่เคยเห็นว่าซอยข้าง ๆ มีโรงเรียนสอนพิเศษภาษาญี่ปุ่นอยู่ไปสมัครเรียนสิ เวลาเปิดเทอมจะได้มีพื้นฐานไปสู้คนอื่นเขาได้”

“โห แม่ เพื่อนที่เข้าเรียนพร้อมกันก็ยังไม่มีพื้นฐานเหมือนกันนั่น แหลก แล้วทำไม่จะต้องให้หนูไปสู้กับคนอื่นอีกแล้ว” มีรากลับมาอีกครั้ง

“ເຄອນນໍາ ແມ່ນບຸກໄທໄປເຮືອນກີບສີ ໄນຮູ້ວ່າລູກໄປເຮືອນຕອນເປີດເຫຼອນ ແລ້ວຈະຕາມຄົນອື່ນທັນໄໝ ແມ່ວ່າຄຽງໃນມີເວລາມາຄອຍຫຼຸດແຫຼຸດຄົນໃນທ້ອງເຮືອນ ພຣອກ ຄ້າເຮືອນໄວ້ກ່ອນຈະໄດ້ໃນມີປັບປຸງທາ ແລ້ວຈາຈະນຳຄົນອື່ນໄດ້ກ້າວໜຶ່ງດ້ວຍ”

“ແຕ່ນີ້ຫຼຸ່ມເຖິງຈະສອບເສົ້າ ເພິ່ນຈະໄດ້ປີດເຫຼອນເອັນນະ ໃນໄຟ່ວ່າຫຼຸ່ມຈະ ໄນໄປເຮືອນນະ ແຕ່ໄວ້ຄອຍໄປເຮືອນທີ່ທລັງໄນໄດ້ເຫຼຸອ”

“ໄນ່ເລື່ອງແມ່ສັກວັນຈະໄດ້ໄໝມີມາ ຂ່າງເຄອະ ຄ້າເຮືອນໄນ່ທັນແລ້ວເກຣດ ໄນເຖືອຢ່າຫຼາວ່າແມ່ນໄຟ່ເຫຼຸ່ນນະ ແມ່ນ່າມເນື້ອມາເຍຂອຈນຮູ້ວ່າອະໄຣທີ່ຈະທຳແລ້ວຕີ ກວ່າ ແຕ່ໄນ່ເຂື່ອແມ່ງກີ່ຕາມໃຈ” ແມ່ນຸດດ້ວຍນ້ຳເສີຍໃນມີພອໃຈ ແລ້ວເດີນໜີໄປກຳ ອາຫາຣເຍັນໂດຍໄນ່ສຸນໃຈມີມາອີກ ສ່ວນມີມາກີ່ເດີນລົງນ້ຳໜັກເທົ່າອ່າງໃນມີພອໃຈອອກ ຈາກຄຽວໄປ ແມ່ນສົມຄວາຈະຕີໃຈກັບເຮອສີ ໃນໄຟ່ສ່າງໃຫໄປເຮືອນໂດຍໄນ່ພິ່ງເຮອເລຍ ມີມານັ້ນເລັ່ນໂທຣັກພໍມີເຄືອທິມພໍຂ້ອຄວາມຄຸຍເລ່າເຮືອງໃຫ້ເພື່ອນຮູ້ເຊັ່ນເຄຍ

ເວລາຜ່ານໄປວັນແລ້ວວັນເລ່າ ຈາກນັກເຮືອນມັຮຍມຕັນສຸ່ມຮົມປ່າຍ ການ
ເຮືອນໃນສາຍເກຣເວີນຄົລປີ-ກາພາງູ່ປຸນຂອງມີມາໃນຂ່າງແຮກໃນມີປັບປຸງທາຂະໄຣ ເຮອ
ຍັງເຮືອນໄປພຣ້ອມ ຈຸ່ງກັບເພື່ອນໄດ້ອ່າຍ່າງສບາຍ ອາການປ່ວຍຂອງເຮອກີ່ຍັງຄົນມີທຸກ
ຄັ້ງກ່ອນທີ່ປະຈຳເດືອນຈະນາ ແຕ່ເຮອກີ່ກິນຍາຄຸມກຳນົດທີ່ໜອໄຫມາເພື່ອຄວບຄຸມ
ຮະດັບອອຽນໃນຮ່າງກາຍ

ທ່ວ່າມີມາສື່ມກິນຍາອູ້ບ່ອຍຄັ້ງ ທຳໄຟໄດ້ຮັບອອຽນໄມ່ຄົງທີ່ຈຶ່ງຍັງມີ

อาการควบคุมอารมณ์ไม่อยู่และโน้ตพาลใส่คนอื่นบ้างแต่ก็ไม่ได้เป็นหนักเกินไปนัก เธอดีใจเพื่อนใหม่และเพื่อนเก่าหลายคน ซึ่งรดาถูกกล่าวมาเป็นเพื่อนสนิทอีกคนของเธอ หั้งสองคุยกันมากขึ้นเรื่อย ๆ จนมีราเริ่มรู้สึกว่ารดาเมื่อไรที่ไม่เหมือนคนอื่นและเธอที่ได้รู้ว่ารดาเป็นโรคซึมเศร้า และนั่น...เป็นครั้งแรกที่มีรารู้จักรคนนี้

อาการต่าง ๆ ของรดาทำให้มีรารู้สึกเมื่อไ้นเห็นอาการของตัวเอง ยามที่ประจำเดือนไม่คลัดจะมา ทั้งคุ้งคายกันอุบคอกมาหากัน แต่ด้วยบุคลิกที่ค่อนข้างจะเย็นชา และอาจจะขาดความผ่าจากไปบ้างของรดา จึงทำให้เพื่อนทั้งห้องไม่สนใจรดาอีกซึ่งมีรากับหยกที่อยู่กู่กันเดียวกันเงิงโดยลูกหลงไปด้วยนั่นเอง เรื่องนี้ทำให้มีรากังวลและเครียดจนกลับมาการิดแซน ทุบทีตัวเองอีกครั้ง

ตอนนี้เองมีราจึงเริ่มคิดว่าที่เธอ กินยาไป มันไม่ได้ช่วยอะไรเลย เธอเริ่มตั้งใจไม่กินยาบ่อยขึ้น ๆ อย่างไรก็ตามแม้เพื่อนทั้งห้องจะไม่สนใจเธอ แต่มีรากับได้คุยกันเพื่อน ๆ ในกลุ่มของเธอทุกพักเที่ยง และรบกวนเรื่องเหล่านี้ให้เพื่อนฟังอยู่เสมอ

จนปีสุดท้ายมีราเริ่มรู้สึกว่าการเรียนภาษาญี่ปุ่นเริ่มไม่สนุกอย่างที่เคยเป็น ทุกอย่างดูยั่งไปหมด เรียนก็ไม่ได้ เพื่อนในห้องก็ไม่สนใจ ความรู้สึกแบบนี้ กลับมาอีกครั้ง มีราเริ่มหยุดเรียนโดยมีเหตุผลบอกแม่ว่า ทุกคนหยุดเรียนเพื่ออ่านหนังสือเตรียมสอบเข้ามหาวิทยาลัย มีราคิดว่าเธอจะทำอย่างไรกับอนาคตของตัวเอง เธอคิดพบทางว่ามีสิ่งไหนที่เธอทำได้ดี เธอขอบคุณรูป และมีความสามารถในการใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ตกแต่งรูปภาพ

มีรายเริ่มทางคณะหรือสาขาในมหาวิทยาลัยที่สามารถใช้ความถนัดและความชอบของตัวเองในการเรียนได้

มีรายหดเรียนบ่ออย ๆ จนแม่เริ่มสงสัยและไม่พอใจก็กลับไปเรียนอีกครั้งท่านกลางความโล่งใจของเพื่อน ๆ วันหนึ่งขณะที่มีการเดินผ่านห้องแนะนำในโรงเรียน เรือเทินกระดานประชาสัมพันธ์ติดประกาศของมหาวิทยาลัยที่มีคณะที่เรียนอยู่ ประกาศนั้นเป็นเรื่องทุนการศึกษา ที่จะจ่ายค่าเทอมให้ทั้งหมด หลังจากที่คุยกับอาจารย์เรื่องทุนนี้แล้ว มีรากท์ตัดสินใจได้ว่าจะเลือกเรียนอะไร

“แม่ หนูจะเรียนต่อติจิทัลเมดิยานะ มันเกี่ยวกับพากใช้คอมพิวเตอร์ในการสร้างงานศิลปะ” วันหนึ่งมีราบอกรายณะที่กำลังกินข้าวกันอยู่

“ทำไมถึงจะเรียนด้านนั้น แล้วภาษาญี่ปุ่นที่เรียนมาล่ะ”

“หนูรู้สึกว่าหนูเรียนภาษาญี่ปุ่นต่อไปไม่ได้แล้ว หนูชอบด้านนี้มากกว่า ตอนนี้มีมหาวิทยาลัยเอกชนให้ทุนจ่ายเต็มด้วย ถ้าหนูได้ทุนนั้นก็สบายเลย ค่าเทอมก็จะไม่ต้องจ่ายนะ แล้วมหาวิทยาลัยนี้มีคณะที่หนูอยากจะเรียนจริง ๆ ด้วย”

“ตามใจแล้วกัน ถ้าคิดว่าชอบแม่ก็ไม่อยากจะห้าม แต่แม่ไม่อยากให้ทิ้งภาษาญี่ปุ่นนะ พยายามเรียนมันไปด้วย ถึงอย่างไรถ้าได้ภาษาที่สามมันก็ตีกับตัวเองทั้งนั้น เช้าใจไหม”

หลังจากที่มีราพยาภยามทำแฟ้มสะสมผลงานไปบ่ำเพื่อขอทุนการศึกษาอยู่นาน ในที่สุดเรอก็ได้ทุนนี้จันได้ เออร์กลับไปบอกรแม่ เอ้อยากจะได้คำชี้ หรืออะไรก็ได้ที่จะทำให้เออร์สักตี แต่สิ่งที่ได้คือ

“จริงเหรอ ตีแล้วมีรา แม่จะต้องรีบไปบอกรคนอื่นแล้ว”

แม่สนใจและตีใจกับเรื่องจริง ๆ หรือเปล่านะ หรือแค่อยากจะอวดกับคนอื่นว่าลูกของแม่เก่ง... เอาเดชะอย่างน้อยสิ่งที่เรอบอกก็ทำให้แม่ยิ่งดีใจได้ อย่างน้อยเออก็ยังเป็นลูกที่ตีได้อูฐ มีราพยาภยามยืนกับญาติหรือเพื่อนบ้านทุกคนที่เข้ามาแสดงความยินดี พยายามมีความสุข มันก็สุขจริง ๆ นะแต่ก็แค่สุขในวันนั้น

การไปพบหมวดครั้งล่าสุด มีราเล่าเรื่องของตัวเองเหมือนเป็นหน้าที่อีกอย่างไปแล้ว แต่เรอไม่ได้เล่าความจริงทั้งหมด เอบอกหมวดว่าเรอกำลังมีความสุขมาก ๆ ทุกอย่างในตอนนี้มีแต่เรื่องดี ๆ จริง ๆ แล้วมันก็สมควรเป็นอย่างนั้น เธอจะติดมากไปทำในนั้น แม่มีความสุขก็ตีแล้วนี่ วันนั้นหมวดยิ่งให้เรอและบอกรว่าตีแล้ว ใช่...มันดีแล้ว

การใช้ชีวิตมหาวิทยาลัยปี 1 ไม่ยากเลย เพราะเรอมีเพื่อนมาด้วยสองคน ไฝกับมิวนี่ นั่นเอง ไม่เรียนคณะเดียวกันกับเรอส่วนมิวนี่เรียนด้านการโรงแรม มีราพยายามเข้าไปอยู่ในหอพักร่วมกับห้องสองคน เพื่อความสะดวกสบายในการเดินทางไปเรียนด้วยความเห็นชอบจากแม่ มีราคิดว่าตีแล้วอย่างน้อยเรอจะได้ไม่ต้องทะเลกับแม่อีกถ้าอยู่ที่หอ แม่จะอดเป็นห่วงแม่ไม่ได้ก็ตาม

การเรียนของมีร่าดำเนินไปได้ด้วยดีในตอนแรก และก็เกิดปัญหาขึ้น เมื่อวันที่จะเรียนໄได้ไม่ดี เพราะทุนที่เธอได้นั้นต้องรักษาเกรดแต่ละเทอมไว้ให้ไม่ต่ำกว่า 2.75 แต่ถ้ามันต่ำกว่านั้นอาจจะไม่ได้ทุนต่อทันที และค่าใช้จ่ายทั้งหมดจะถูกหักเป็นการจ่ายเงินทั้งหมด แม้เธอรับภาระนี้ไม่ไหวแน่ เพราะค่าเทอมของเธอหนักมาก ตามประสามมหาวิทยาลัยเอกชน เธอดีเด็ดพยายามเหล่านั้น และยังมีเรื่องเพื่อนอีก...

ปั้นเป็นปีแรกของการเรียนมหาวิทยาลัย เธอเข้าใจว่าเพื่อนแต่ละคน ที่แยกย้ายกันไปก็ต้องมีเวลาเป็นของตัวเอง ไม่สามารถอยู่กับเธอได้ตลอดอีก แล้ว แต่แค่ต้องแขหสันทนาบันคงไม่เสียเวลาเท่าไรนี่ ทำไม่ถึงตอนเธอเข้ากัน จังเลย ฉัตร หรือพิว ยังไม่เท่าไร แต่มีนักศึกษาอีกคนหนึ่งที่ชื่อ นิรารูสิก เมื่อตอนนี้ ห้องสองคนเริ่มแยกตัวออกจากห้องจากเธอ มีเพื่อนกลุ่มใหม่และสนใจคนเหล่านั้น มากกว่า แม้จะอยู่ห้องเดียวกันแต่ทำไม่เรื่อสึกเคืองค้างขนาดนี้ และเมื่อเธอ พูดออกไป

“คิดมากน่า”

“บ้าเหรอ ก็สนใจเรื่อเท่าเดิมแหล่”

อึม นั่นสินะ เธออาจจะคิดมากไปเอง แต่ผิดหวังจัง ทำไมถึงอ่อนแอกับนั้นนะ มีรายเลือกวิธีการเดินที่เคยทำมา

กรีด... กรีดมันช้ำ ๆ มีร้าวตัวตลอดการกระทำของทั้งสองคน เธอเอง แต่นี่แหล่ วิธีระบายที่ดีที่สุดสำหรับเธอในตอนนี้ ใช่สิ เธอไม่สำคัญอยู่แล้ว

เจ็บ... ใจรณะมองว่าເຮືອບ້າທີ່ເປົ່ານະ

ນໍາຈະກວດໃຫ້ສູງກວ່ານີ້ ແນວດສິ່ງໄດ້ປັດຮອຍແພລໄດ້

ຍາມື່ໄດ້ຂ່າຍອະໄຮເຮອແລ້ວ

ມີຮາຍືນຍາທີ່ລົງດັ່ງຂະໜາດ ແລ້ວອນລົງບນເຕີຍໃນຫ້ອັນທຶນແກ່ເຮືອຄຸນ
ເດືອນ ເພຣະ ເພື່ອນຂອງເຮືອໄປອູ້ກັບເພື່ອນຂອງຕົວເອງ ຮະຍະທຳງຈາກບ້ານໄປ
ໂຮງພຍາບາລີ່ງໄກລເມື່ອເຮອອູ້ຫອ ມີຮາຈຶງເລີກໄປຫາໜອ ແລະກີ່ຫຼຸດກິນຍາໄປ
ໃນທີ່ສຸດ

บกทสี

ได้ใหม่มาหนึ่ง
แต่เสียไปอีกหนึ่ง

เวลาผ่านไปนับปีตั้งแต่วันที่มีรำมีปีญหา กับ มีน และไฝ เธอก็ไม่เคยพูดเรื่องที่พากເຮອນไม่มีเวลาให้อึกเลย แม้เธอจะยังคงรู้สึกอยู่ลึก ๆ ว่าทั้งสองคนสนใจเพื่อนคนอื่นมากกว่าตัวเองก็ตาม มีราพยายามใช้ชีวิตอย่างปกติ ในเรียน ทำงาน ส่งตรงตามเวลา แต่คะแนนงานของเธอกลับไม่ดีนัก บางชิ้นงานของเธอนั้นผ่านด้วยซ้ำ มีราต้องใช้เวลาแก้จ้านมากมายจนบางวันก็ไม่ได้นอน งานเริ่มทับถม งานเก่าก็ต้องแก้จานใหม่ก็ไม่เสร็จ ความเครียดก็สะสม ขณะนั้นมีรา ก็ได้เพื่อนในสาขาที่ชวนເຮອນไปเพื่อวิหังดีเมืองเหล้า และสุนบุหรี่ ซึ่งกล้ายเป็นที่รำขายนอกจากการกรีดแขนที่มีราทำทุกครั้งที่มีเรื่องเครียดจนทนไม่ไหว

ตอนนั้นໄຟຍ້າຍອກจากหอພະຮະต้องกลับไปช่วยงานที่บ้าน เลย

เหลือแค่มีร้าและมีนที่อยู่ด้วยกัน แต่มีนกไม่ค่อยจะอยู่หอเท่าไรนัก เพราะตั้งแต่เข้ามหาวิทยาลัยมีนกมีแฟน และใช้เวลาอยู่กับแฟนมากกว่า ความสัมพันธ์ระหว่างทั้งสองจึงยิ่งห่างกัน เริ่มมีปัญหาภันมากขึ้น แม้จะคุยกันบ้าง ทั้งต่อหน้าและผ่านโปรแกรมแซท มีรากีรู้สึกว่ามันไม่เหมือนเดิมอีกแล้ว

มีรากไปไหนมาไหนกับกลุ่มเพื่อนในสาขาวิชาชั้น เนื่องจากมีนักเรียนไม่มีเวลาให้เรียนมากเหมือนเดิม กลุ่มเพื่อนในสาขานี้มีผู้ชายคนหนึ่งที่อยู่หอพักเดียวกับกันกับเรื่อ ปักป้อง เขาก็อยู่ช่วงงานและคุ้มครองมีรากอยู่ตลอด มีรากความรู้สึกติดต่อป้องมากขึ้นทุกวันๆ เพราะอย่างนี้เองมีรากจึงสนใจสนทนากับเขามาก และมากขึ้นไปอีก ในตอนนี้แม้มีนจะอยู่หอพักห้องเดียวกับมีราก แต่ด้วยการเปรียบเทียบว่าใครรู้ความเป็นไปของมีรากในระยะนี้มากกว่า แน่นอนว่าไม่ใช่มีนอีกแล้ว

หลังจากที่มีรากเริ่มให้ความสนใจสนทนากับป้องและเพื่อนในสาขา เธอก็เล่าเรื่องตัวเองให้เพื่อนในกลุ่มฟังน้อยลงเรื่อยๆ หนึ่งในคราวเดลาก่อนไม่ค่อยจะตรงกัน การคุยกันผ่านโปรแกรมแซทจึงมักทิ้งช่วงระยะเวลาหนึ่งไว้ แต่จะมีเพื่อนมาตอบมีรากเล่าให้ป้องฟังและป้องก็ช่วยแก้ปัญหาแล้ว และสองก็พูดคุยว่ามีรากป้องนั้นเอง ที่เคยรับฟังมีรากได้เกือบทลอดเวลา ทั้งคู่สนิทกันมากและมักพูดจาหยอกเย้กันบ่อยๆ เพื่อนในสาขาก็ชอบแซวทั้งคู่ว่า เป็นคู่รักกันเสมอและแล้วในวันหนึ่งในวันส่งงานขึ้นสุดท้ายของห้อง

“ป้องคุ้มเราติดจัง ช่วยเราทุกอย่างเลย รู้ไหมว่าหัวนี้ใหญ่” มีรากพูดหยอกเหมือนอย่างเคย... แต่วันนี้พิเศษอยู่สักหน่อย

“ก็ตีสิ ตั้งใจให้เป็นอย่างนั้นนะ ย่า ๆ” ป้องตอบแล้วยิ้มเขิน ๆ มีราที่มองป้องอยู่นั้นเงิงตัดสินใจพูดในสิ่งที่เธอคิดมาสักพักแล้วออกมานะ

“แล้วคิดว่าจะคุณไม่ได้หรือเปล่าถ้าเราจะดำเนินป้องว่าเรามาคบกันใหม่”

แล้วนั่นก็แปรเปลี่ยนความสัมพันธ์ของทั้งคู่ จากเพื่อนกลายเป็นแฟนป้อง กลายเป็นอีกคนหนึ่งที่รับรู้เรื่องราวต่าง ๆ ของมีรามากที่สุด ในตอนเย็นของวันที่ตกลงความสัมพันธ์มีรากได้พิมพ์บอกเพื่อนในโปรแกรมสนทนากำลัง

มีราเคิล - มีอะไรจะบอก

จัตรรักคุณ - มันคือ...

มีราเคิล - มีแฟ้มแล้วนะ

จัตรรักคุณ - พูดจริงปะเนี่ย

มีราเคิล - จริงดิ จะหลอกทำไม่

กิวาราเดรี - วัวว ฉลอง! เออเลี้ยงข้าว!

มีราเคิล - ไม่! ไม่เลี้ยง แต่มาเจอกันลักรอบใหม่ ไม่เจอกันนานแล้ว

จัตรรักคุณ - ได้หมด นัดวันมาเลย

กิวาราตรี – วันไหน บอกวันมาก่อนไม่รู้จะว่างให้

มิราเคิล – อาทิตย์หน้าว่าวันไหนกันบ้าง จันว่างพูด คุก

จัตต์รักคุณ – ว่างคุกร เสาร์

กิวาราตรี – เอาลีสี นีว่างเสา อาทิตย์ แต่ถ้ามาหาจันก็มหาวิทยาลัย
ได้ก็ว่างเจอทุกวัน

จัตต์รักคุณ – ໂໂ ให้ไปกุ้งรังสิตเลย ไกลไป ไม่ไหว ๆ

มิราเคิล – คนอื่นว่าอย่างไร จริง ๆ วันเสาตกได้นะ แค่อุยได้มีกิ่งเย็น
ต้องรีบกลับบ้านไปหาแม่

หยกหยอก – อาทิตย์หน้าไม่ว่างเลย และคงไม่ว่างอีกยาว นือปุ๊หอปังไม่ได้
กลับบ้านด้วย พากเดอเจอกันไปก่อนเลยก็ได้ไม่ต้องรอหรอ

จัตต์รักคุณ – แล้วมีนักบัพฟ์ล่ะ ยังไม่เข้ามาอ่านเลยนี่

มิราเคิล – สงสัยนัดจะล่ม

จัตต์รักคุณ – ก็ไม่แน่ รอ ๆ

ไฟของหมีแพนด้า – ไม่ว่างอี-

มิราเคิล - ไม่ว่างอีกหนึ่ง ไม่ต้องนัดแล้วให้หมด

กิวาราดต์ - เออ นี่นลิ ถ้ามีนี่ไม่ว่างอีกคนก็เหลือแค่สามคนก็รอครั้งหน้า

เกอ:

นายบันน - ไม่ว่างเหมือนกัน วันนี้มีนัดแล้ว

จัตรรักคุณ - นัดไปให้หมดหรือ

นายบันน - ไปเที่ยวกับแฟน

จัตรรักคุณ - จะ หนันไส้สุด ๆ

มิราเคิล - สรุปนัดล่มสินะ

เป็นอีกครั้งที่จะนัดเจอกันแล้วทุกคนว่างไม่ตรงกัน เป็นรอบที่เท่าไรแล้วมิราเองก็จำไม่ได้ เหอเข้าใจว่าทุกคนมีธุระ แต่เหอก็อดคิดไม่ได้ว่าเหอนี่สำคัญกับใครเลย

“เป็นอะไรมิรา ทำไม่ตามแตง ๆ มีอะไรหรือเปล่า” ป้องเดินเข้ามาทักมิราที่นั่งอยู่หน้าหอพัก

“เปล่าหรอก ก็แค่คิดว่าเพื่อนสนิทเราครูห่างออกไปเรื่อย ๆ”

“เพื่อนสมัยรัฐมิใช่ใหม่ ไฝกับมีนแล้วก็คนอื่น ๆ ”

“ใจแล้ว นี่ก็ไม่ได้เจอกันนานแล้ว พิมพ์แซทส่งไปก็ไม่ค่อยมีคนตอบ ถ้าตอบก็ช้าจนบางที่เราเกลิ่มไปแล้ว ”

“อาจจะเรียนกันอยู่หรือเปล่าเลยไม่ตอบ อย่าไปคิดมากน่า ” ป้อง ตอบแล้วยกมือขึ้นลูบศีรษะเธอเบา ๆ

มีรำขอบสัมผัสนี้มาก มันเดิมเต็มความรู้บ้างอย่างที่เธอรู้ว่ามันซ่อนอยู่ในใจของเรามาก ความอบอุ่น เพียงเบาบางนี้ไปส่องกับความเห็นที่เริ่มก่อตัวเล็ก ๆ ได้ชะงัดนัก

ความสัมพันธ์ของทั้งคู่เป็นไปด้วยดี ทั้งคู่อยู่ด้วยกันเกือบจะตลอดเวลา ไปเรียนพร้อมกัน กินข้าวพร้อมกัน กลับห้องพร้อมกัน คอยรับฟังปัญหา และช่วยกันแก้ปัญหาของกันและกันอยู่เสมอ มีรำคิดว่าตอนนี้เรามีความสุขที่สุดแล้ว แม้จะแอบเหงาบ้างที่ไม่ค่อยได้เจอกับเพื่อนในกลุ่ม แต่ป้องก็สามารถมาทดสอบความเหงานั้นได้บ้าง

ขณะที่ความสัมพันธ์ของเรอและป้องมีแต่ดีขึ้น ในทางกลับกัน มีรากับมีนนั้นจากที่เคยสนใจมากในตอนนี้กับแบบไม่รู้เรื่องใด ๆ ของกันและกันแล้ว เพราะมีนก็ใช้เวลาอยู่กับแฟนแทนบทจะตลอดเวลาเหมือนกันแต่ต่างกับมีรำตรงที่ ปัจจุบันมีนแฟนไม่ติดต่อพูดคุยกับเพื่อนในกลุ่มเลย แม้แต่โปรแกรมสนทนาก็ไม่ตอบ โทรทัพที่ก็ไม่รับ หอที่ไม่กลับมาอยู่ จนกระทั่งขาดการติดต่อไปอยู่กับแฟนก์หลายครั้ง มีรำทะเลกับมีน เพราะเรื่องนี้อย่าง

รุนแรงแต่มันก็ไม่ยอมฟัง สุดท้ายมิราเก็ม่าพูดกับมันไปกว่าสองอาทิตย์เลยที่เดียว แต่นั้นเป็นแค่จุดเริ่มต้นของปัญหา

ในวันหนึ่งช่วงใกล้สิ้นเดือน มิราคำนวนค่าใช้จ่ายในห้องเดือนนี้ เป็นสองส่วนคือของมันและของเธอเอง มิราเตรียมเงินในส่วนของเธอ เรียบร้อยเพื่อเตรียมไปจ่ายในวันศุกร์ แต่มันกลับบอกว่าต้องกลับไปเอาเงิน ที่แม่ของเธอ ก่อน จึงขอเลื่อนวันจ่ายออกไปเป็นวันเสาร์ โดยปกติมิราจะเป็น คนที่นำเงินไปจ่ายเสมอ แต่วันเสาร์เธอต้องกลับบ้านไปหาแม่จึงไม่สะดวกที่จะนำเงินไปจ่าย มิราจึงตัดสินใจให้มันไปจ่ายแทน

ผ่านไปอีกเดือนเมื่อถึงวันจ่ายค่าหออีกครั้ง มันก็ขอผัดวันออกไปอีก ครั้ง เพราะความไว้ใจมิราจึงไม่คิดอะไรมากกันมากให้มันไปจ่ายอีกครั้ง แต่ในเดือนต่อมาในช่วงจ่ายค่าหออีกครั้ง ขณะที่มิราอยู่ในห้องกลับมีปัญหาเกิดขึ้น

ก็อก ก็อก ก็อก

“ค่า สวัสดีพี่ที่ มีอะไรหรือคะ” ผู้ที่ไม่เคยประทับใจเจ้าหน้าที่ของหอพักที่มิราคุณหันหน้าคุ้นตา เพราะเธอไปจ่ายเงินค่าใช้จ่ายของหอพักที่พีคนนี้ เป็นประจำ

“สวัสดีค่ะ พี่มาถ้านะเรื่องค่าใช้จ่ายที่ค้างเอาไว้สองเดือนค่ะ แล้วก็
ของเดือนนี้ด้วยวันน้องจะจ่ายเมื่อไรครับ ค้างมาสองเดือนแล้วนะ”

“อ้าว หนูจ่ายไปแล้วนะคงไม่มีค้าง แต่หนูไม่ได้ไปเอง เพื่อนร่วมห้อง
เป็นคนนำไปจ่าย เหลือแค่เดือนนี้ที่ยังไม่ได้จ่าย เพราะรอเงินจากเพื่อนนะครับ”

“ไม่นะ ส่องเดือนที่ผ่านมาพี่ไม่เห็นเลยนะ ในบัญชีก็ไม่มีลงวันจ่าย
ไว้เลยด้วย”

เหมือนฟ้าผ่าลงที่ตัวของมิรา ยืนตัวแข็งนิ่งอยู่หน้าห้อง เเรอตกลใจมาก
บอกกับตัวเองว่าจะรับติดต่อมันให้นำไปเสร็จรับเงินมาอีกครั้ง ให้พึ่งลับ
ไปก่อนถ้ามีมามาแล้วจะรับไปติดต่ออีกครั้ง มิราเริบโทรศัพท์ต่อหามีนักบินที่แต่...

ไม่มีสัญญาณตอบรับจากเลขหมายที่ห่านเรียก กรุณาติดต่อใหม่อีกครั้ง

ไม่มีสัญญาณตอบรับจากเลขหมายที่ห่านเรียก กรุณาติดต่อใหม่อีกครั้ง

ไม่มีสัญญาณตอบรับจากเลขหมายที่ห่านเรียก กรุณาติดต่อใหม่อีกครั้ง

มิราพยายามโทรศัพท์ต่อหามีนอยู่หลายครั้ง หังส่งข้อความไปในทุกโซเชียลเน็ตเวิร์กที่มีแต่ก็ไม่มีการตอบรับจากมีนเลย เหอธู๊สึกอย่างจะบ้า ตัวชาไปหมดเรื่องมองหาคัตเตอร์ เมื่อได้ใบมีดมาอยู่ในมือก็เริ่มกรีด

เชืออย่างรู้สึกอย่างไรสักอย่าง ให้รู้ว่าเชือยังมีสติอยู่ เพราะฉะนั้นก็กรีดลงไปเถอะ เชือรู้ว่าถ้ากรีดที่ข้อมือจะมีคนเห็น คนอื่นจะมองเหอไม่ได้ แม้จะต้องไม่พอใจ สังคมจะตัดสินเชอว่าเธอเรียกร้องความสนใจ ฉะนั้น เชือก็จะกรีด...ในที่ลับตาคน กรีดลงไปอีกช้ำ ๆ แค่นี้ก็ไม่มีใครเห็นแล้ว ไม่มีใครมาตัดสินเชอได้ ความชาที่แล่นไปทั่วร่างเมื่อครู่ กลับมารวมอยู่ที่รอยแผล

ความไว้ใจที่มีให้เพื่อนที่คบกันมาหลายปีเริ่มพังทลาย เชือหัววัวนี่จะเป็นแค่เรื่องเข้าใจผิด มีร้ายากจะเล่าเรื่องนี้ให้ครับคนฟัง มันอืดอัดเหลือเกิน เธอนึกถึงแม่เป็นคนแรก แต่...เธอกลัวว่าถ้าเล่าให้แม่ฟัง เธอกลัวที่จะโคนข้าเติม กลัวที่จะโคนดุโคนว่าจากแม่ เธอนึกถึงเพื่อนในกลุ่ม แต่...ถ้ามันเป็นแค่เรื่องเข้าใจผิดล่ะ ถ้าเจ้าหน้าที่ทำงานผิดพลาดล่ะ เธอกลัวจะโคนเพื่อนเกลียด กลัวจะทำให้เพื่อนไม่ไว้ใจกัน สุดท้ายเชือก์ตัดสินใจโทรหาป้อง เพราะเป็นคนที่จะมีปัญหาตามมาน้อยที่สุด

“อัลโลล ว่าไม่มีรา”

“ป้อง คุยกได้ไหม”

“คุยกได้อยู่แล้วมีอะไรเหรอ เป็นอะไรหรือเปล่า”

มีราเล่าเรื่องให้ป้องฟังด้วยน้ำเสียงสั่นเครือ อิงเล่าไปมากเท่าไหร่น้ำตาอึ่งไหหลอกมา ป้องตัดสินใจไปหามีราที่ห้อง หันที่มีราเห็นหน้าป้องน้ำตาอึ่งไหเหล็กขึ้น ทั้ง ๆ ที่เรื่องมันก็แค่ตามตัวมีน้ำคายให้จับเรื่องก็แค่นั้น เธอไม่ควรจะมาร้องให้ฟูมฟายอยู่อย่างนี้ แต่ความผิดหวังที่เกิดขึ้น มันก็ไปกระดุน

เมล็ดพันธุ์แห่งความเหราที่หว่านอยู่ทั่วทั้งใจให้งอกสูงขึ้น ป้องนั่งอยู่ข้าง ๆ และจับมือมิราไว ปล่อยให้มิราปลดปล่อยอารมณ์ให้เต็มที่

หลังจากวันนั้นมิราเกียังติดต่อมื้นไม่ได วันหนึ่งก็แล้ว สามวันก็แล้ว จนที่เจ้าหน้าที่มาตามอีกรั้ง มิราจึงขอจ่ายเฉพาะของเดือนนี้ก่อน ส่วนสองเดือนที่ค้างไว มิราจะรับติดต่อมื้นให้เร็วที่สุด

สุดท้ายมิราจึงเลือกที่จะติดต่อหาแม่ของมื้นซึ่งเป็นทางที่เธอไม่อยากทำที่สุดและได้รับคำตอบว่ามื้นกลับบ้านทุกวันและบอกว่าโกสัจจะปิดเหมือนแล้วจึงไม่ต้องไปมหาวิทยาลัยบ่อย ๆ มิราขอคุยกับมื้น เพราะบางกว่าเธอติดต่อมื้นไม่ได มาหลายวันแล้ว เธอเลยได้คุยกับมื้นในที่สุด

“ยัลโล่”

“มื้น ทำไม่ปิดเครื่อง ไม่รับโทรศัพท์ ไม่ตอบแซทอส์เลย”

“ทำโทรศัพท์หาย มีอะไรเหรอ”

“ค่าหอทั้งสองเดือนที่ฝากไปจ่าย ทำไม่ไม่จ่าย”

“ฉันจ่ายไปแล้ว”

“พี่เจ้าหน้าที่บอกว่าห้องเรายังไม่จ่าย ถ้าจ่ายแล้วก็เอาใบเสร็จมายืนให้เข้าดูสิ จะได้ยืนยันได้”

“ไม่มีใบเสร็จ”

“จะไม่มีได้อย่างไร ถ้าจ่ายแล้วเขาเก็บต้องให้มาสิ”

“หานี่เจอ น่าจะทึ้งไปแล้ว”

“แล้วจะทำอย่างไร กลับมาซ่วยแก้ปัญหาเลียนนะ พี่เขามาทางสองร่องแล้ว”

“เดียวพรุ่งนี้ไป”แต่...มื้นกินไม่ตามนัด มีร้าวโรยไปทางแม่น้ำมีนอีกครั้งและเล่าปัญหาที่เกิดขึ้นให้ฟัง แม่ของมื้นพูดขอโทษและจะไปคุยกับมื้นให้

วันถัดมา มีร้าได้รับสายจากแม่น้ำมื้น เรือนอกกว่ามื้นยอมรับแล้วว่า ไม่ได้จ่ายค่าหอจริง แต่ไม่ยอมพูดว่า เอาเงินไปใช้ทำอะไรตั้งมากนาย เดียวเรอ จะขาดใช้ให้เองแต่ต้องรอสักหน่อย เพราะเดือนนี้เงินหมุนเวียนในบ้านก็ไม่พอใช้เช่นกัน แต่ปัญหาเกียร์ยังไม่จบ... พี่เจ้าหน้าที่ให้มีรานำเงินมาจ่ายภัยในอาทิตย์นั้น ไม่ยอมนั้นคงต้องให้มีราร้ายออกจากหอไป สุดท้ายมีร้าง โทรศัพท์ไปทางแม่น้ำมีนเพื่อยืมเงินแม่น้ำจ่ายไปก่อน แม่โน้โหมากจะไปเอาเรื่องกับมื้นที่บ้านให้ได้ แต่มีร้าห้ามเอาไว้ก่อน

“เลิกคบไปเลียนนะมีร้า เพื่อนนิสัยเสียแบบนี้ จะพาลูกกล่อมจน ออกจากร้อนนั้นมาเลย ไม่ต้องไปยุ่งกับมันอีก!”

แม่โจนเงินมาให้มีรากฐานจำนวนจำนวนที่ต้องจ่ายค่าหอ พร้อมกับค่าวัมวิรา อีกเกือบซึ่งไม่ถึง จึงวางแผนไป มีร้านนำเงินก้อนนั้นไปจ่ายให้กับหอพักร่วมทั้ง แจ้งย้ายออกจากหอในเดือนหน้า เรอจะย้ายไปอยู่กับเพื่อนในสาขาที่กำลัง หาเพื่อนร่วมห้องอยู่ เพื่อประหยัดค่าใช้จ่าย และนับจากนั้นมีรากไม้ได้คุยกับ มีน อีกเลย ได้คุยกับแม่ของมีนที่นำเงินมาจ่ายให้เรอเท่านั้น

ทุกครั้งเมื่อแม่ของมีนนำเงินมาคืนให้มีร้า เเรอจะโอนไปคืนแม่ของ เเรอทันที และก็ต้องทนฟังเสียงดุๆของแม่เมลเรื่องเกี่ยวกับมีนเสมอ ทำให้เรอ ยิ่งเครียด แม้จะพยายามให้ป้องหรือเพื่อนในกลุ่มฟังเรอก็ยังรู้สึกแย่ รู้สึกว่าตัว เองเป็นภาระของแม่ แม่คงจะผิดหวังในตัวเรอมา ก เเรอเป็นตัวเองที่เป็นแบบ นี้ อยากหลุดออกจากเรื่องน้า ๆ อย่างนี้สักที ทุกสิ่งที่คิดมันย้อนกลับมาทำร้าย ตัวเอง เพื่อนสนิทที่สุดของมีร้าในตอนนี้จึงกลายเป็นขวดเหล้าของบุหรี่ และ ใบมีดคัตเตอร์

เพื่อน ๆ ทั้งหมดในกลุ่มมารู้เรื่องทั้งหมดจากมีร้าหลังจากที่มีนกด ออกจากการกลุ่มนั้นในโปรแกรมแขห์ไป และมีนก็หายไปไม่ติดต่อกับคนทั้ง กลุ่ม อีกเลยทุกคนต่างก็ไม่คิดว่ามีนจะทำเช่นนี้ เพราะทุกคนคบกันมานาน หลายปี ไม่คิดว่าจะมาโกรเงินเพื่อนอย่างนี้ ทุกคนต่างก็เสียความรู้สึก แต่ที่ มากที่สุดคงไม่พ้นมีร้าอีกนั้นแหล่ เพระาะจริง ๆ แล้วคนในกลุ่มที่มีร้าสนิท ด้วยมากที่สุดก็คือมีน แต่ความจริงใจที่เรอให้ไป กลับได้รับการตอบแทนด้วย การหักหลัง ถูกทำร้าย เเรอไม่มีค่าพaoให้เพื่อนจริงใจด้วยเลยหรือ

ตอนนี้เองที่มีร้าเริ่มค้นหาบางอย่างบนอินเทอร์เน็ต...

วิธีการฝ่าตัวตายที่ได้ผลที่สุด

ฝ่าตัวตายอย่างไรให้สำเร็จ

วิธีฝ่าตัวตายง่าย ๆ ไม่ gramm...

บกที่ห้า
ความรักติดลบ

ผลจากการค้นหาข้อมูลจากอินเทอร์เน็ตจำนวนเว็บอยู่ในหัวขอ มี ราชบุรด และเชอก็ยังไม่หยุดที่จะอ่านข้อมูลเหล่านั้นเข้าสมอง ปัญหาก็ยังมี เข้ามาไม่หยุดหย่อน เรื่องเล็กบางใหญ่บ้างสับกันไป มีรายึ่งเรียนอีกรูกว่า เธอไม่เหมาะสมที่จะเรียนในสาขานี้ งานทุกสิ่งอย่างที่เธอทุ่มเททั้งเงินและเวลา อดหลับอดนอนหลายคืน เพื่อให้เข้มงานออกแบบที่สุดเท่าที่ทำได้ แต่ผล ตอบแทนจากการงานก็ไม่เต็ตามที่หวังเอาไว้ เป็นอย่างนี้ในทุก ๆ งาน เธอจึงหมด หวังและท้อแท้อย่างหนัก

ความเครียด ความเหร้าเสียใจสะสมขึ้นเรื่อย ๆ เกาะกุมจิตใจของเธอ ให้ อาการระบาดความเครียด ทั้งการรู้สึกดีเมื่อเวลา และสูบบุหรี่ของมีรารีมี บ่อยขึ้น จากอาชีวศึกษาครั้ง กล้ายเป็นอาชีวศึกษา ฯ ครั้ง แม้ป้องแพ่น

หนุ่มจะคอยห้ามอย่างไรก็ได้ผล มีรากที่แปรเปลี่ยนมาทำในช่วงที่ป้องไม่อยู่ก็เท่านั้น

แม้แต่กับเพื่อนในกลุ่ม เมื่อนัดเจอกันมิราแทบทะเล่าทุกเรื่องให้เพื่อน ๆ พัง แต่มันก็ผ่านช่วงเวลาที่มีปัญหามาแล้ว ทุกคนก็ได้แต่รับพังและให้กำลังใจเธอเท่านั้น ในวันที่ได้เจอกับเพื่อน ๆ เป็นช่วงเวลาที่มีภาระหนักมากที่สุด เธอไม่รู้ว่าเป็นเพราะเธอเล่าเรื่องแบบ ๆ ที่เจอให้เพื่อนฟัง หรือเพราะเธอเคยป่วยมา ก่อนจึงทำให้เพื่อนแต่ละคนให้ความสนใจกับตัวเธอมาก แต่นั่นก็ทำให้เธอรู้สึกดีมากเมื่อได้อยู่ด้วยกัน ทำเรื่องสนุกสนาน หรือจะใช้สาระเท่าได้ก็ได้ เป็นช่วงเวลาที่ผ่อนคลายที่สุด แต่เวลาแม้ผ่านไปนานยังส่งผลกระทบต่อเจ้าตัว

มิราอยากรู้ว่าความเวลาได้ในช่วงที่มีความสุข เธอยากยิ่ดให้วันหนึ่ง หมวดลงไปข้า ๆ แต่ในช่วงที่มีแต่เรื่องทุกข์มีรากที่อยากรเลื่อนให้มัน ผ่านไปเร็ว ๆ เพราะเธอรู้ว่าทุกสิ่งที่เธอใช้รำบâyความเครียดมันไม่ใช่สิ่งที่ต้องเลือกได้ เธอก็จะไม่ทำ แต่สำหรับเธอตอนนี้มันสายไปแล้ว เธอทำนานนานเกินกว่าที่จะหยุดได้ แม้จะพยายามห้ามตัวเองอย่างไรก็ไม่สำเร็จ เธออ่อนแอกันกว่าจะสู้กับความมืดในจิตใจของตัวเอง อย่างตอนนี้เองที่แม่โทรติดตามหาเธอให้รีบกลับบ้านสุดสัปดาห์นี้ เพราะแม่มีเรื่องจะพูดด้วย

ใจจริงของมิรากลับรู้สึกว่าไม่อยากกลับบ้านในสัปดาห์นี้เลย เธoSังหารณ์ใจว่าจะต้องมีเรื่องชวนปวดหัวบางอย่างเกิดขึ้น แต่เธอต้องกลับไปอยู่ตี

ปกติเข้าวันเสาร์ กว่ามีราจะตื่นพระอาทิตย์ก็ขึ้นเกือบจะถึงกลางหัว
แต่เสาร์นี้มีรากลับต้องรีบตื่นและออกจากหอตั้งแต่ 9 โมง เพราะบนถนน
ลาดพรางไม่ว่าจะวันไหนเวลาใด ก็มีรถวิ่งมากมายไม่ได้ขาด เธอต้องผ่านเวลา
ไว้มาก ๆ จะได้กลับบ้านให้เร็วที่สุด เพื่อที่จะไม่โดนแม่ดู แต่ถึงอย่างนั้นกว่า
จะผ่านการจราจรติดขัดบนท้องถนนมาได้ก็เกือบจะเที่ยงแล้ว

เมื่อกลับมาถึง เธอยังไม่ทันจะก้าวเท้าเข้าบ้านก็ได้ยินเสียงแม่ดัง
โวยวายจากในบ้าน มีรารีบวิ่งไปหน้าบ้าน ภาพที่เห็นผ่านหน้าต่างคือแม่กำลัง
คุยกับโทรศัพท์ ไม่สิ...กำลังตะคอกใส่โทรศัพท์ ตอนแรกเธอไม่รู้ว่าปลายสายเป็น
ใครแต่เชอร์ว่าคนปลายสายจะต้องทำเรื่องอะไรให้แม่โทรศัพท์มาก ๆ เพราะโดย
ปกติแล้วแม่เธอ กับแม่จะทะเลกันหนักหนาเพียงใด แม่ก็ไม่เคยพูดตะคอก
เสียงดังและโกรธจนหน้าแดงขนาดนี้ แต่เมื่อมีรารีบฟังต่อไป ก็จับใจความได้ว่า
ปลายสายนั้นคือพ่อของเธอันน์เอง เธอดีใจยิ่งแม่พูดถึงน้องชายต่างแม่ของเธอ
พูดเรื่องเงิน เรื่องที่อยู่ เรื่องเวลาและอีกสารพัด

กว่าแม่จะวางสายจากพ่อ ก็เป็นตอนที่หันมาเห็นมีรารีบยืนนิ่งอยู่ที่หน้า
ประตู แม่วางโทรศัพท์แล้วนั่งหลับตาอยู่นั่ง ๆ เมื่อนพยาຍາມควบคุมอารมณ์
ของตัวเอง มีรารีบเดินเข้าไปในบ้าน และขึ้นห้องไปเก็บสัมภาระทั้งหมดที่
หอบหิ้วมาด้วยอย่างเรียบร้อย

ผ่านไปราวดรีชั่วโมงมีรารีบได้ยินเสียงแม่เรียกเธอจากข้างล่าง เธอรีบ
ลงไปหาแม่ด้วยความรวดเร็ว เพราะไม่อยากทำให้แม่อารมณ์เสียไปมากกว่า
นี้ แม่นั่งอยู่ที่โซฟาหน้าโทรศัพท์คืบตัวเดินอันเป็นที่นั่งประจำอย่างแม่ ปกติแม่จะ
นั่งเงอนหลังดูโทรศัพท์สนับสนุน ๆ แต่วันนี้แม่แม่จะเงอนหลังพิงพนักโซฟาเหมือน

อย่างเคยแต่ไม่มีเสียงโทรศัพท์คันนี้มีรอยยิ้ม แม่เอามือถ่ายหน้าปากไว้มีรูสีก ว่าวันนี้จะต้องกลับเป็นวันเย่ ๆ อีกวันแน่นอน

“มาแล้วหรือมิรา แม่ไม่เรื่องจะคุยกันด้วยหน่อย” แม่หันมามองมิรา แล้วลอดมือที่ถ่ายหน้าปากลง มิรานั่งเงียบมองแม่ และรอฟังว่าแม่จะพูดอะไร

“มิราน้องชายของลูกได้ไหม พ่อเคยพามาหาลูกอยู่ครั้งหนึ่ง ครั้งที่เกิดภัยอีกคนนั่น คือว่าพ่อของลูกจะอาบน้องชายมาฝ่ากให้เราเลี้ยง นะ เพราะเขาจะเลิกกับแม่คนนั้น แต่เขอจะไม่เอาลูกไปด้วย พ่อของลูกก็ไม่มีปัญญาเลี้ยงเลยจะอาบมาฝ่ากเราไว้ก่อน” แม่พูดด้วยสีหน้าที่มิรานไม่เคยเห็นมาก่อน มันดูทั้งเหนื่อย ทั้งเจ็บปวดเสียใจ และแคนใจไปพร้อม ๆ กัน แต่ที่แสดงออกอย่างชัดเจนที่สุดคงเป็นความเครียดที่เธอเห็นอยู่ในแววตาคนนั้น เป็นความเครียดที่เธอรู้สึกคุ้นเคย เพราะเธออยู่กับอารมณ์นี้มาหลายปี

“แล้วพ่อจะมารับเขากลับไปเมื่อไรคระ” ไม่ใช่ว่าเธอเกลียดน้องชายคนนี้ แต่เขานั้นเหลือเกิน ถ้ามีเขาเพิ่มเข้ามาในบ้าน เธอกลัวว่าบ้านนี้จะไม่สงบ เธอจะไม่มีเวลาส่วนตัว ที่นี่ที่ของเรอจะถูกหลั่ง เธอกลัวใจตัวเองจะทนไม่ไหว และจะเปลี่ยนจากความรู้สึกเฉย ๆ เป็นความเกลียดชังไป

“แม่ก็ยังไม่รู้ แต่ช่วงนี้เขากำบอย ๆ ให้เด็กคนนั้นคุ้นเคยกับบ้านเราก่อน อีกสักเดือนหรือสองเดือนถ้าเด็กขึ้นกับเราแล้วเขาก่อเรียบมายา มากอยู่ด้วย แม่ไม่เข้าใจจริง ๆ ไม่มีที่ไปแล้วทำไม่ต้องพานาให้เราเลี้ยงด้วย ไม่ใช่สถานรับเลี้ยงเด็กสักหน่อย ตีนจะว่าพ่อของลูกสัญญาไว้ตลอดเวลาที่มาฝ่ากเลี้ยง จะส่งค่าเลี้ยงคูให้ทุกเดือน ไม่อย่างนั้นแม่ไม่ยอมหักอก แค่แม่

ทำงานเลี้ยงเราสองคนเงินยังแทบจะไม่พอ ถ้าต้องมาเลี้ยงเด็กอีกคนที่ลูกก็ไม่ใช่อีกคนหนึ่ง แม่ต้องเสียสติแน่ ๆ ”

เรื่องเงินยังคงเป็นปัญหาใหญ่ของแม่เสมอ แต่มาราเองก์ปฏิเสธไม่ได้จริง ๆ ว่าในปัจจุบันนี้เงินมีค่ามากกว่าสิ่งไหน ๆ แค่มีเงินทุกสิ่งก็เหมือนมาก ของอยู่ตรงหน้าแล้ว มาราเคย์ผ่านว่าจะได้ทำในสิ่งที่ชอบ ทำงานที่รัก แต่ตอนนี้ มาราหมัดหวังกับเรื่องนั้นแล้ว มันเป็นได้แค่ฝันตื้นหนึ่ง ตอนนี้มาราหวังแค่ ทำงานให้ได้เงินมากพอที่แม่จะไม่ต้องบ่นอีกและใช้เวลาอันดูดแลใส่ใจด้วย เองและขอบ้างเท่านั้น มาราใจถอยจนไม่ได้ยินเสียงแม่เรียก กระหึ่งแม่ต้อง พูดเสียงดังขึ้น

“มารา พิงแม่อยู่หรือเปล่า”

“ขอโทษค่ะ พอดีหนูคิดเรื่องงานอยู่ แม่พูดว่าอะไรนะ”

“แม่บอกว่า ขอให้ลูกกลับบ้านทุกเสาร์ ออาทิตย์ได้ใหม่ เพราะพ่อจะ พาเด็กคนนั้นมาอยู่ที่บ้าน ลูกมาช่วยแม่ค่อยดูหน่อยนะ”

“แต่บางสัปดาห์งานหนูเยอะมากเลยนะคะ กลับมาทุกสัปดาห์ไม่ ไหวหรอก”

“แม่รู้ว่าลูกงานเยอะ แต่แม่ก็งานเยอะเหมือนกัน แม่ทำงานเหนื่อย ๆ มาทั้งสัปดาห์ เสาร์อาทิตย์แทนที่จะได้พักก็ต้องมาเจอพ่อของลูกกับเด็ก อีกหนึ่งคน ถ้าลูกมาอย่างน้อยก็ช่วยแม่ตู่ได้สักนิด แม่ได้พักมากขึ้นอีกสัก หน่อย แค่นี้เองช่วยแม่ไม่ได้เลยเหรอ”

“เข้า กีได้ค่ะ หนูจะพยายามกลับมาให้ได้ทุกสัปดาห์”

หลังจากนั้นทุกสัปดาห์แม้มีราจะมีงานขายอะลักษณ์เพียงไหน เธอก็จะต้องพยายามกลับบ้านวันสุดสัปดาห์ และสิ่งที่เธอกล่าวก็เกิดขึ้น เออร์สิกเหมือนไม่มีเวลาว่างของตัวเองเลย พื้นที่ส่วนตัวของเธอ ก็โอนนองขายพังทลายทุกครั้งที่กลับบ้านไป แล้วเธออย่างต้องทนฟังเสียงพ่อกับแม่ทะเลาะกันทุกวันที่พ่อนำที่บ้าน มีรากล้องคงอยู่ในบ้าน ทุกสิ่งดูเศร้าร้ายลงไปมาก เสียงใหญ่ๆ ที่ตามมา เมื่อเมฆาเข้ามานั่งบ้าน ทุกสิ่งดูเศร้าร้ายลงไปมาก เสียงใหญ่ๆ ที่จาก การทะเลาะของพ่อกับแม่ เรื่องขายเสียงการเล่นของเด็กๆ มันบันทอนสดิของเธอไปเรื่อยๆ แต่เรื่อยๆ ก็ยังคงต้องทนต่อไป ทนอย่างที่เคยทำมาครั้งแล้วครั้งเล่า แต่เรื่อยๆ ก็ยังคงต้องทนต่อไปได้อีกนานสักแค่ไหนกัน

แต่เสียงของพ่อกับแม่ไม่ได้หยุดลงเหมือนหมดเวลาช่วงสุดสัปดาห์ กระทั่งในวันที่มีรามีเรียนกีฬา พ่อกับแม่ก็ยังคงทะเลาะกันผ่านโทรศัพท์ได้โดยฝากรามาเป็นตัวแทนในการพูดกับอีกฝ่าย มีรากล้องเป็นตัวกลางรับฟังคำพูดประชดประชนจากทั้งสองฝ่ายอยู่เสมอ บางทีก็คิดว่าเรียนจนไม่มีสามารถในการเรียน ตามเพื่อนไม่ทัน เหรเครียดหนักจนต้องหายใจอย่าง

ที่เคย จนขาดเรียนและขาดส่งขึ้นงานหลายครั้ง

ไรค่า เธอไม่มีค่านากพอด้วยใครใส่ใจจริง ๆ

แม้กระทั้งพ่อและแม่ของเธอเองก็ตาม ยังใช้เธอเป็นเครื่องมือในการส่งสารที่รุนแรงให้กัน

พอด้วย เธอไม่อยากรับรู้อะไรไปมากกว่านี้แล้ว ใครก็ได้พาเธอออกไปจากเรื่องราวหนึ่งน้อย

อยากรวยให้มันพ้น ๆ ไปสักที...

เข้าวันหนึ่ง มีราตินขึ้นมาพร้อมอาการมึนหัวอย่างหนักจากเหล้าที่ดื่มไปเมื่อคืน ช่วงนี้เพื่อนร่วมห้องคนใหม่ของเธอกลับบ้าน เธอเลยทำอะไรได้ดังใจคิด ในขณะที่มีรากำลังพยายามตั้งสติเสียงเคาะประตูที่ดังขึ้น

ก็อก ก็อก ก็อก

“มีราตินหรือยัง”

เสียงป้องตั้งมาจากหน้าประตู มีรากลุกขึ้นไปเปิดประตูให้เข้าเข้ามา

ในห้อง ป้องแต่งตัวเรียบร้อย ดูกรุ่ว่าเตรียมตัวไปเรียนแล้ว

“จะไปมหาวิทยาลัยแล้วหรือป้อง วันนี้ไม่ได้มีเรียนตอนบ่ายหรือ
แล้วนี่ผ่านระบบรักษาความปลอดภัยขึ้นตึกมาได้อย่างไรเนี่ย”

“มีเรียนตอนบ่ายนั้นแหละ เรายังไม่ได้จะไปตอนนี้แต่เวลาดูมิรา
ก่อนจะได้พาไปพร้อมกันเลย ไม่ต้องกลับไปกลับมา ส่วนที่ขึ้นตึกมาได้อย่างไร
เรามีเพื่อนอยู่ในหอนี้ เลยเรียกให้เข้าลงมาชั่วบันยะ แล้วนี่ตีมเหล้าอีกแล้วหรือ
เมื่อวันก่อนก็เพิ่งไปตีมกับเพื่อนในสาขานะ”

“เครียดคนนี้ป้อง เลยอยากตีม เราเบื้อง เราไม่อยากจำ เราอยากจะลืม
เรื่องทั้งหมดไปสักที เราอยาจจะหลับ เราไม่ได้บอกใครเลย จริง ๆ แล้วเรา
นอนไม่หลับมาเกือบจะเดือนหนึ่งแล้ว ต่อให้หลับลงก็หลับไม่นาน ก็
ตื่นแล้ว อย่างน้อย ๆ ถ้าเราตีมจนมาคืนนั้นเราอาจจะได้หลับสักที”

“เครียดเรื่องอะไร เรื่องแม่กับพ่อหรือ เลิกเครียดได้แล้ว เราเก็บ
ผ่านมันมาถ่อง พอกับแม่เรารักเคียง旁เสาะกันหนัก ๆ แต่เรารักผ่านมันมาได้
มิราก็ต้องผ่านไปได้เหมือนกัน”

เธอจะผ่านมันไปได้... จริงหรือ

ไม่ชอบเลย ไม่ชอบที่มาเบรียบเทียบแบบนี้ เธอก็คือตัวเธอ ไม่ได้
เหมือนใคร

เข้าใจว่าหวังดี แต่... ใครผ่านมันได้ ใช่ว่าເຮືອຈະຜ່ານມັນໄປດີເໜືອນ
ເຂົ້າ

“ ขอบคุณนะ แต่ไม่เป็นไร ป้องไปเรียนເດວຍ ເຮົາໄປໄນ້ໄຫວ່ຈິງ ຈະ
ຫົວໆອ່ວຍໃຫ້ເຮົາໄມ່ເນັກັນ ເຮົາກີ່ໄມ່ມີສາມາດເຮືອນຢູ່ຕີ ” ແມ່ໄນ້ຈົມມາຈະບັດແຍ້ງກັບ
ຄຳພູດນັ້ນເທົ່າໄຣກີ່ຕາມ ແຕ່ເຮືອຍັງຄົງສົງເຍັ້ນໃຫ້ປັບປຸງແລ້ວພູດກັບປົກໄປໂດຍໄນ້ສີ
ອາຮມ໌ນໍ້າ

“ຕ້ອງໄຫວສີ ເຕີຍວເຮົາຊ່ວຍເວັງ”

ຕ້ອງໄຫວ... ອຍ່າງນີ້ແຮວ

ນີ້ມີໄຄຮັບໃຈເລີຍ

ເຂົ້າຈະຮູ້ໃໝ່ວ່າຄຳພູດພວກນີ້ ມັນກຳໃຫ້ເຮືອຮູ້ສັກແຍ່ແກ້ໄທນໍ້າ

ນີ້ທຽກ ເຂົ້າໄມ້ຮູ້ ເພຣະເຂົກໃມ້ເຂົ້າໃຈເໜືອນກັບທີ່ຄົນອື່ນ ຈະ ໄປເຂົ້າໃຈ

“ໄປເດວຍປັບປຸງ ຈິງຈະ ເຮົາໄນ້ໄຫວ ” ນັ້ນຕາຂອງເຮືອຄ່ອຍ ຈະ ໄລດອອກ
ມາ ເຮືອເທິນສີຫຼາດຖກໃຈຂອງປັບປຸງ ເຫັນຄາມເຮືອຍູ້ອຶກຄໍາສອງຄໍາແລກກ່ອນຈະອອກ
ຈາກທັນໂປ່ງປັບປຸງກີ່ທັນກລັບມາດານເຢ້າອຶກຄໍງວ່າໄມ່ມີອະໄໄຫ້ເຫົາຊ່ວຍຈິງ ຈະ ໃຈ
ໃໝ່ແຕ່ເຮືອກີ່ຢືນການວ່າໄມ່ມີ ມີຮາມອັງສົງປັບປຸງເດີນຈາກໄປແລ້ວປົກປະຕູກຫ້ອງ

พร้อมทั้งตัวลงบนที่นอนอีกครั้ง แม้จะร้องให้ไปเท่าไร แต่สุดท้ายมิราถูกขึ้นมาแต่งตัวเพื่อจะไปเรียน เอกลักษณ์จะผิดหวังในตัวเธอ จริง ๆ วันนี้เธอคิดว่าจะไปเรียน และอารมณ์ของคงจะดีกว่านี้ ถ้าป่องไม่มาหา แต่เธอจะไม่โทษเขารอก เธอรู้ดีว่าเธออ่อนแอบกินกว่าจะอยู่บนโลกที่แสนโหดร้ายนี้

จริง ๆ แล้วเธอเกลียด ความคาดหวัง มันทำให้เธอแย่ลง แต่เธอยังไม่โทษแม่หรอก เพราะบางครั้งเธอถูกคาดหวังบางอย่างจากแม่ไม่ได้

นับแต่วันนั้นมา แม้มิราจะทำตัวเหมือนปกติกับป่อง แต่ใจของมิราลับมีบางอย่างเปลี่ยนไป เธอเล่าเรื่องของตัวเองให้ป่องฟังน้อยลง กับเพื่อนในกลุ่มเธอไม่ได้เล่า ทุกคนรู้ดีว่าเธอไม่ปัญหากับที่บ้าน มิราเริ่มเก็บตัวมากขึ้น จนจอมอยู่กับความเครียด ความเหราหมอง ความรู้สึกไร้ค่าของตัวเอง มองทุกอย่างในตัวเองแย่ไปหมด ตอนนี้เธอไม่รู้สึกว่าตัวเองกลับไปมีอาการเหมือนเมื่อหลายปีที่แล้ว แต่อาการมันไม่ได้มีแค่เฉพาะช่วงก่อนประจำเดือนจะมา มันมีอยู่ตลอดเวลา

“มิรา เรารู้ว่ามิรามีปัญหานะ แต่เราจะเอาเรื่องที่ทะเลกับคนอื่นมาลงที่เราไม่ได้ เราไม่ได้ผิดอะไร”

ความสัมพันธ์ระหว่างมิรา กับป่องเริ่มระหองระแหงกันมากขึ้นทุกวัน ผสมกับปัญหาจากที่บ้าน แม้เรียกให้เธอกลับบ้านบ่อยขึ้นเรื่อยๆ เพรษน้องของเธอถ่ายเข้ามาอยู่ในบ้านแล้ว ต้องคอยดูแลน้อง พร้อมกับฟังคำบ่นอย่างโกรธเกรี้ยวประอาใจของแม่ที่มีต่อน้อง ทำให้มิรารู้สึกจะเป็นบ้า เมื่อันตัว

เองมีความอดทนน้อยลงทุกที่ ทุกอย่างกระทำต่อผลการเรียนของเธอไปหมด
แม้ป้องจะพยายามเข้ามาช่วยเหลืออย่างไร แต่มาร์กี้รู้สึกขัดอกขัดใจจนพาล
ทะเลาะกันทุกครั้ง และป้องจะเป็นฝ่ายตามขอคืนดีเกือบทุกรอบ อาจ เพราะ
ป้องอยู่ในสถานะที่เธอไว้วางใจมากพอที่จะออกอาการแจ่งอนได้ แต่มาร์กี้
ลืมไปอย่างหนึ่ง...

ทุกคนยอมมีขีดจำกัด และขีดจำกัดนั้นมากถึงแล้ว

“มีรา เรายังกันใหม่ จบกันแค่นี้เถอะ” ป้องพูดชิ้น

“ทำไม่ล่ะ” มีรากวนด้วยความไม่เข้าใจ

“หลัง ๆ มาเนี่ย เราทะเลกันบ่อยมาก เรายังรับฟังเธอทุกครั้งที่
เธออย่างใส่ในขณะที่เธอต้องการให้เรามีเวลาใส่ใจเรามากขึ้น แต่เธออย่าลืม
สิ่ว่าเรามีปัญหาของเรามาเนื่องกัน เราก็รับทุกเรื่องของเธอไม่ไหวนะ”

“เรารอโภนนะป้อง เรายังดูมากไปหน่อย เราไม่ได้ตั้งใจให้เป็น
อย่างนั้น”

“เอาเถอะ เรารู้ว่าเธอไม่ได้ตั้งใจ แต่เราเลิกกันในตอนที่เรายังไม่
กล้ายกันตีกว่าจะมีราก”

“เรามีสิทธิ์เลือกอะไรใหม่ล่ะ” มีราก่อนเสียงตอบ

“อย่าประชดกันนะมีร้า ไม่ใช่ว่าเราไม่พยายามที่จะอยู่กับเธอ แต่เธอ
เคยเห็นสิ่งที่เราทำให้บ้างไหม พอแล้วเลิกพูดเถอะ ให้เราเลิกกันด้วยตีเคอะ
นะ”

“เอาสิ อายากเลิกกีเลิกเลย”

แล้วความสัมพันธ์ที่พยายามประคับประคองกันมากกว่าหนึ่งปีก็จบลงอย่างจ่าๆ ในป้ายวันหนึ่งนั้นเอง ไม่ใช่มีร้านไม่เจ็บ ไม่เหรา แต่ความเจ็บปวด ความเหราเหล่านั้นมันกลับกลายเป็นความว่างเปล่า มันว่างเปล่าเสียจนเหอรู้สึกเหมือนอยู่อย่างเดียวดายบนโลกใบนี้ มีร้าໄหหดตัวเองที่ทำให้ทุกอย่างมันดำเนินมาถึงจุดนี้ มีร้าพยายามคิดถึงอะไรก็ตามที่จะทำให้เธอ้มีความสุข แต่ตอนนี้เธอคิดไม่ออกสักอย่าง ทำไมเธอจะต้องเป็นอย่างนี้ เรื่องพากนี้ทำให้ต้องมาเกิดขึ้นกับเธอด้วย

ความสุขที่เธอควรจะมีมันไปอยู่ที่ไหนหมด ถ้าจะอยู่อย่างไม่มีความสุขอีกนานนี้ จะอยู่ไปทำไม่

เธอช่างไร้ค่า ไม่คุ้มครองได้ความรักจากใครเลย

ถ้าเธอตาย แม่จะได้มีต้องมีภาระให้เลี้ยงดูอีก แต่... แม่จะเสียใจหรือเปล่านาน

ไม่ไหวแล้ว... เธอต้องพบหมอดี呀นี่!

นักวิทยาศาสตร์
นักคิดนักสร้างสรรค์

บทที่หก
ยิ่งกว่าเดิม

“ทำไม่น้องมีราถึงคิดว่าตัวเองกำลังมีปัญหาครับ...”

“น้องมีราเป็นโรคซึมเศร้านะครับ... น่าจะเป็นมาพักใหญ่แล้ว”

“น้องมีราเป็นโรคซึมเศร้านะครับ...”

หลังจากที่เธอเล่าทุกสิ่งที่เธอเจอ และอาการทุกอย่างที่เธอเป็นให้ หมออพิง เสียงคำวินิจฉัยจากคุณหมอดิมที่เธอเคยเข้ารักษาด้วยเมื่อครั้งยัง เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สอง แล้วยังคงดังก้องสะท้อนอยู่ในหัว หลังจากที่ หมออพุด่วนเวียนอ้อมค้อมอยู่นานจนเธอต้องถามไปตรง ๆ ว่าเธอเป็นอะไรกัน แน่ ซ่างเป็นเรื่องที่เลวร้ายเสียจริง แค่เรื่องราวที่ต้องพบเจอทุกวันยังทำร้าย เธอไม่พออีกหรืออย่างไร ทำไม่ต้องส่งโรงพยาบาลที่กัดกินจิตใจมาอยู่กับตัวเธอ

ด้วย

“อย่าไปกลัวมัน... เดียวหมูจะจ่ายยาให้น้องมีราไปกินนะครับ แต่ถ้า้น้องมีราออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอ ทานอาหารที่มีประโยชน์ และพยายามพักผ่อนให้เพียงพอ ควบคู่กับการมีวินัยในการกินยาจะดีที่สุดนะครับ...”

เหอรู้ว่าก่อนหน้านี้เธอ้มีอาการไม่ปกติสักเท่าไร แต่เธอ ก็ไม่ได้เตรียมตัวเพื่อมารับรู้ว่าตัวเองเป็นโรคซึมเศร้า โรคที่ในปัจจุบันมีคนเป็นกันจำนวนมาก และพรางชีวิตคนในสังคมไปมากมาย เมื่อรู้แล้วเธอกลับนั่งอย่างที่ไม่คิดว่าตัวเองจะนั่งเฉยได้อีกบ่ายนี้ อย่างจะกรีดร้องโวยวาย อย่างจะหัวเราะเยาะเยี้ยชีวิตของตัวเองจริงๆ แต่ที่เธอทำมีเพียงแค่นั่งนิ่ง ๆ พิงสิงที่หงอนแนะนำมาเท่านั้น

ในชีวิตเธอ มีแต่เรื่องร้าย ๆ หลังจากนี้ยังจะมีเรื่องตื้อยือกหรือไม่ เธอควรจะทำอย่างไร เธอจะใช้ชีวิตต่อไปได้อย่างไร... เหมือนโลกนี้มีแต่ความเมตตาดีที่ปกคลุมไปทั่ว เธอหาแสงสว่างไม่เจอ ออยู่ดี ๆ ก็เหมือนกับในจิตใจว่างโทาง ไม่เหลือจุดหมาย ไม่มีปลายทางของชีวิต

“...ลองดูรูปแบบที่อยากจะทำดู ทางานอดิเรกทำเพื่อเป็นเบน ความคิดก็ได้นะครับ...”

“จดบันทึกประจำวันก็ได้ หาเพื่อนพูดคุยที่ไว้ใจได้ เพื่อระบายออก ไปบ้างก็ได้นะครับ...”

“...โรคนี้หายได้นะครับ น้องมีรา... เป็นเรื่องดีนะครับที่น้องมีรากล้าที่จะมาหาหมออ...

“หมอนัดน้องมีราอีก ๒ สัปดาห์ข้างหน้านะครับ แต่ถ้ามีอะไรเร่งด่วนก็ให้รีบติดต่อเข้ามาหาได้นะครับ”

“...หมอนะครอยเป็นกำลังใจให้”

มีราไม่รู้ตัวว่าตัวเองมีปฏิกิริยาอื่นใดนอกจากการนั่งนิ่ง ๆ หรือไม่สติของมีราไม่ค่อยอยู่กับตัว แต่เรอก็ยังพอจะได้ยินคำพูดของคุณหมออยู่บ้าง กว่ามีราจะออกจากห้องตรวจ เธอก็ใช้เวลาไปมากกว่าครึ่งชั่วโมง มีรานั่งรับยา พิงพยานาคลอจิบายถึงยาที่ต้องไปน้ำเรื่องจะต้องกิน เวลาการกินยา และผลข้างเคียงของยาทั้งสองชนิด แต่เหมือนมันแค่ผ่านหูเรอไปเท่านั้น มีรานั่งรถเมล์กลับหอพัก เธอไม่พึ่งร้อนที่จะกลับบ้านไปเจอแม่ในสภาพนี้ เธอไม่รู้ว่าจะบอกเรื่องนี้กับแม่อย่างไร แม่จะรู้สึกอย่างไรนั่น จะโทรศัพท์เรอไหม จะเสียใจ สงสาร หรือจะกังวลหรือเปล่าเมื่อหลายปีก่อนที่เธอไปทางหมอ แล้วบอกแม่ว่าเธอ มีอาการของกลุ่มอาการก่อนการมีประจำเดือนรุนแรง (PMDD) แม่ยังบอกว่าสิ่งที่เธอเป็นนั้นไร้สาระ แล้วกับโรคซึมเศร้าล่ะ โรคที่มองไม่เห็น ก็เกิดขึ้นในจิตใจ คล้ายกับมันไม่มีอยู่จริง แม่ของเธอจะเชื่อเรอหรือไม่ แม่จะยอมรับได้หรือเปล่า

มีรากลับถึงหอพร้อมด้วยอารมณ์ที่หม่นเศร้า เธอทิ้งตัวฟุบลงบนเตียง วางกับศีกตาหุ่นเขิดที่สายเอ็นขาด ไม่อยากจะทำอะไรไว้ทั้งนั้น ตลอดระยะเวลาหลายเดือนนานี้ เธอไม่มีความสุขเลย มีแต่เรื่อง มีแต่ปัญหา ทำ

อะไรก็ไม่เป็นขึ้นเป็นอันสักอย่าง

เรอได้ยินหมาพูดว่า “โกรคนี้หายได้ แต่ว่าเมื่อไรจะหาย ถ้าเกิดว่าเรอทันไม่ไหวไปก่อนล่ะ โกรที่กัดกินเรอในความคิด ในจิตใจ จะไปหัวมหรือไปหยุดยั้งมันได้อย่างไร ในเมื่อเรอกำหนดความคิดไม่ได้ เรอมีแต่ต้องทนอยู่กับมันต่อไปและต้องยอมรับมันให้ได้”

มิราหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาแล้วเปิดโปรแกรมสนทนากองกลุ่มเรอ หวังว่าเรอจะตัดสินใจถูก เลือกให้ใจคนถูก

มิราเคิล - ทุกคน นี่เป็นใบใหม่ก็จะตามจันไปทุกที่บังตั้งแต่วันนี้ สวัสดี โกรซึ่มเคร้าของจันหน่อย

ในวันที่เพื่อนในกลุ่มของมิราถูกว่าเรอป่วย ทุกคนก็โกรมาถามໄก่มิรา ด้วยความเป็นห่วง มิราโทรศัพท์เล่าเรื่องในช่วงที่ผ่านมาให้เพื่อนๆ พิงอย่างละเอียดหั้ง ๆ ที่ไม่ได้ทำนานนานแล้ว เพราะทุกครั้งที่มีเรื่องอะไรเกิดขึ้น มิราจะบอกเพื่อน ๆ เพียงแค่ครึ่งเดียวเท่านั้น เธอกังวลว่าจะทำให้ทุกคนเสียเวลาไม่อยากน้ำเรื่องเครียด ๆ ของตัวเองไปเล่าให้ใครฟัง

“อย่าคิดไปเอง มีอะไรก็บอกดี ๆ อย่าหายไป ถ้าช่วยได้จะได้ช่วยกันอย่างน้อยเรอจะได้รับการอภัยมากบ้าง” ทุกคนบอกเรออย่างนั้น

ความรู้สึกยินดีเกิดขึ้นในใจ แม้สิ่งที่เพื่อน ๆ ทำให้ได้มันไม่มากมาย นัก แต่ก็ยังเป็นแรงผลักเล็ก ๆ ที่ดีสำหรับมีร่า เธอยังมีคนที่ห่วงและรับฟังเธอ อย่างแท้จริง ตอนนี้เพื่อนสนิทรับรู้แล้ว และยอมรับเธอได้นั้นเป็นแค่ส่วนหนึ่ง แต่...ปัญหาที่น่ากลัวที่สุดคือการยอมรับจากแม่

เธอยังไม่พร้อมจะบอก... ไม่พร้อมจริง ๆ

นับจากวันที่หมอมวินิจฉัยว่ามีร่าเธอเป็นโรคซึมเศร้าก็ผ่านมาเกือบ หนึ่งเดือนแล้ว เธอยังมีอาการเหมือนเดิม ยังคงกินอาหารไม่ลง เครียดอย่าง หนัก นอนไม่หลับและซึมเศร้าเสมอ ร่างกายเริ่มบ่งบอกถึงอาการเจ็บป่วย

มีราระบุอยู่กับความคิดว่าทำไมต้องเป็นเธอที่ต้องไขครายเข้าช้อน ขนาดนี้ แม่กับพ่อที่ยังทะเลกันและให้เธอเป็นโทรศัพท์ที่มีชีวิตที่เป็นสื่อ โายนถอยคำร้าย ๆ ใส่กัน บลล น้องชายของเธอที่ยังคงวุ่นวาย ก่อเรื่องน้อย ใหญ่ในบ้านให้เธอต้องตามแก้ การเรียนของเธอที่ยังไม่ดี ข้ายังแย่ลงอีก เลิก กับแฟน โรคที่เป็นอยู่ก็ไม่อยากให้เพื่อนในสาขาวิชาทุกคนรู้ว่าจะโดนรังเกียจ เธอระวงไปหมด หรือโลกนี้ไม่มีที่ให้เธออยู่ โลกนี้ไม่ต้องการให้เธอ มีชีวิตอยู่ จริง ๆ

ทำไม่ยาที่กินไปถึงไม่ได้ผล

ทำไม่เรอถึงไม่ตีขึ้น

สักพานหันนี้มีราชาดเรียน และทำร้ายตัวเองแทบทะทุกวัน บนถนนทั้งสองข้างของเรอไม่มีพื้นที่ให้กรีดอึกแล้ว มีราใช้ชีวิตอยู่กับการร้องไห้ ร้องไห้ทั้งวัน ไม่พิรา หมุดความสนใจในทุกสิ่ง เพื่อนร่วมห้องของมีราจึงติดต่อไฝ เรียกให้มาช่วยดูแลมีราในขณะที่เรอไปเรียนและไม่กลับห้องคืนนี้

“ไปหาหมอดเรอจะมีรา ถ้ายังเป็นอย่างนี้ต่อไปจะยิ่งแย่นะ เดียวฉันไปเป็นเพื่อนเอง”

“ไม่ต้องหรอ ฉันไม่เป็นไร อีกสองวันก็ถึงวันนัดแล้ว ไม่อยากไปรบกวนหมอก่อนเวลาด้วย”

“จะไม่เป็นไรได้อย่างไร ก็เห็นอยู่ว่าตอนนี้เรօอาการแย่แค่ไหน ไปหาหมอดเรอจะ”

มีร้ายังคงยืนกรานปฏิเสธที่จะไปหาหมอด ไม่เจ็บตัดสินใจนอนค้างเป็นเพื่อนมีราในวันนี้ และเล่าอาการของมีราให้เพื่อนในกลุ่มคนอื่นที่รอฟัง เหตุการณ์อยู่ด้วยความห่วงใย ในขณะที่มีร้ายังคงนั่งเหม่ออยู่จนไม่อาจคาดเดาได้ว่าตอนนี้เรօคิดอะไรอยู่

มีรารำลังคิดถึงโรคที่เรօเป็น เมื่อหลายวันก่อนเรօเปิดห้าความรู้

เรื่องโรคซึมเศร้าอ่านจากอินเทอร์เน็ต หลายคนที่เป็นโรคนี้มาแบ่งปันประสบการณ์ให้ทุกคนได้อ่าน ทั้งการคิดในแบบ การทำร้ายตัวเอง การพยายามร่าด้วย

แม้จะมีหลาย คนที่เข้ามานะอกว่าตัวเองหายจากโรคนี้แล้ว แต่ในเมืองไทยรับประทานได้เลยว่ามันจะไม่กลับมาเป็นอีก และกว่าแต่ละคนจะหายก็ใช้เวลา นานหลายปี จนเกือบจะทนไม่ไหวไปหลายรอบ

ทันใดนั้นเอง มีรากนีกถึงเพื่อนคนหนึ่ง เพื่อนที่เคยสนิทกันเมื่อครั้ง เรียนมัธยม รดา นั่นเอง มีรากฯได้ว่ารดาเคยบอกเราว่า รดาเป็นโรคซึมเศร้า มีรากฯ กะบัดดี้ กับรดาเหลือเกิน ว่าเรอthonอยู่กับสภาพจิตใจอย่างนี้มานาน ขนาดนี้ได้อย่างไร มีรากฯ คิดว่า จะต้องเข้าใจอาการที่เรอเป็นอยู่ในตอนนี้แน่ ๆ และอาจจะมีวิธีดี ๆ ที่จะทำให้เรอหลุดพ้นจากความอึดอัดคับข้องใจที่เรอ เป็นอยู่นี้

ตลอดหลายวันมานี้ สิ่งที่ทำให้ตัวเองมีอาการย่ำแย่ขนาดนี้คือการ คิดว่าจะทำอย่างไรให้แม่ยอมรับที่เรอเป็นโรคซึมเศร้าได้ เรออยากจะรู้ว่ารดา บอกครอบครัวอย่างไรให้พากษาใจและยอมรับมันได้ เพื่อเรอจะนิวิธีพาก นั่นมาปรับใช้กับแม่เรอบ้าง

มีรากฯ ไปโทรศัพท์มือถือขึ้นมา กดโปรแกรมสนทนาระบบที่ชื่อ รดาและพิมพ์ทักทายไปหาทันที เรoenได้ติดต่อกับรดานานแล้ว มีรากฯเลียด ตัวเองที่มานีกถึงเพื่อนคนนี้เฉพาะช่วงที่เรอมีปัญหาเท่านั้น แต่เรoenไม่รู้จะ ปรึกษาใครที่มีประสบการณ์ได้เท่ากับรดาอีกแล้ว

มิราเคิล - รดา เเรามีรณะ คือเรามีเรื่องอยากจะขอคำปรึกษาหน่อย ได้ไหม

มิราเป้าอยการตอบกลับของรดาอย่างใจดีใจจ่อ มือกำทรอศพที่ มือถือไว้แน่น หัวอย่างยิ่งว่ารดาจะให้คำตอบกับเธอได้ มิราไม่รู้ว่าตัวเองรอ การตอบกลับของรดาอยู่นานแค่ไหน แต่ได้ยินเสียงไฝ่บอกว่าจะออกไปช้อป อาหารกลับมาให้ ขณะที่มิราอยคงนั่งเหมือนอยู่บ้านโทรศัพท์มือถือก็สั่นเดือน มิราวีบก้มดูทันที และข้อความที่แจ้งเตือนนั้นมาจากการ丹น์เอง

รดา - มีอะไรหรือเปล่า

มิราเคิล - ถ้าฉันໂກหາตอบนี้จะสะดวกดุยไหม

รดา - ได้

มิรากดโทรอกราหารดาทันที เสียงรօสายเพียงแค่ไม่กี่วินาที เธอกลับ รู้สึกว่านานเหลือเกินกว่ารดาจะรับสายเธอ

“ยลโลล ว่าอย่างไร” เสียงรดาดังออกจากลำโพงโทรศัพท์มือถือ

“รดา เป็นอย่างไรบ้าง ไม่ได้ดุยกันตั้งนานเลย”

“ก็เหมือนเดิม อยู่ไปเรื่อย ๆ มีอะไร เสียงดูແບບ ๆ”

“ฉันขอโทษนราดา ที่ติดต่อหาເຮືອເນື່ອມີປັງຫາ ແຕ່ฉັນໄມ່ຮູ້ຈະຄາມໄກຈິງ ๆ”

“ມີອະໄຈຄາມທີ່ອ”

ມີຮາເລຳໄຫ້ດາວັນຈຸ່າວເຮືອເປັນໂຮຄົມທີ່ແຕ່ ແລະ ຕອນນີ້ເຮືອມີປັງຫາວ່າຈະບອກແມ່ຍ່າງໃຫ້ແມ່ຍອມຮັບໃນສິ່ງທີ່ເຮືອເປັນໄດ້ ເຮັດວຽກແມ່ຈະຕິດວ່າມັນເປັນເງື່ອງທີ່ໄວ້ສາຍໄນ້ມີຢູ່ຈິງ ນ້ຳຕາຄ່ອຍ ໃຫ້ລອອກມາ

“ฉັນກີ່ໄຮັ້ນະ ວ່າແມ່ເຮືອຈະມີທັນຄີດຍ່າງໄກກັບຄົນທີ່ປ່າຍເປັນໂຮຄົນນີ້ ແຕ່ຕອນແຮກທີ່ຈັນບອກຄຣອບຄຣວ ພວກເຂົາກີ່ປົງເສດຖະກິດທີ່ຈະເຊື່ອເໜືອກັນ ແຕ່ສໍາຫັກຜົນ ກອນທີ່ຈະໄຫ້ຄົນອື່ນຍອມຮັບວ່າເຮືອເປັນອະໄໄ ດັວເຮືອເອງຍອມຮັບໄດ້ກັບສິ່ງທີ່ດັວເອງເປັນຫຼືຍັງ ເຮືອດ້ອງປ່ຽນຄວາມຕິດດັວເອງໃຫ້ໄດ້ກອນ”

ມີຮານັ້ນຝຶກສິ່ງທີ່ດາພູດແລ້ວສະອັນຫັກຈິ້ນ ເພຣະຄວາມຈິງທີ່ດັວເຮືອເອງກີ່ຍັງຍອມຮັບກັບສິ່ງທີ່ດັວເຮືອເອງເປັນໄນ້ໄດ້ ເຮືອມີເຫັນຈຳວ່າທຳມານີ້ຕ້ອງເປັນເຮືອ ທັ້ງທີ່ເຮືອພາຍາມທຳດັວເປັນລູກທີ່ດີ ແຕ່ແມ່ມີເນີເຄຍໃຫ້ກຳລັງໃຈຫຼືປ່ອປົກໂຈເຮອເລຍມີແຕ່ຄາດຫວັງໃຫ້ເຮືອຕີ່ຈິ້ນໄປອັກ ໄນສັນໃຈວ່າຈີຕິຈີຂອງເຮືອຄ່ອຍ ທີ່ພັກທລາຍລົງໜ້າ ຈັງມັນກັດກ່ອນຄວາມຮູ້ສຶກຂອງເຮອຈົນດ້ານໜ້າ ພາຍາມຕິດຕັ້ງໃຈທຳທຸກຍ່າງ ແຕ່ມັນກີ່ກຳລັບກລາຍເປັນຄວາມພິດພາດ ລັ້ມເໜລວໄປເສີຍໜົດ ເຮືອຕິດຕົງອນາຄົດທີ່ໄກລອອກໄປຮູ້ສຶກວ່າມັນຮົບຫຼືເຫຼືອເກີນ

“ສ່ວນເງື່ອງຈະທຳໄຫ້ແມ່ເຮືອຫຼືໄຫ້ຄົນອື່ນ ທີ່ເຫັນຈຳ ມັນອາຈະຕ້ອງໃຊ້

เวลาบ้าง เธอต้องแสดงออกให้เข้าเห็นว่าเธอป่วยเป็นอะไร ต้องการอะไร ถ้า
เธอเจ็บและเก็บเรื่องเอาไว้ไม่ยอมพูดพากษาจะไม่รู้ถ้าโชคดี...ว่าพากษา
เข้าใจ จะช่วยให้เธอใช้ชีวิตได้ง่ายขึ้น อย่างน้อย ๆ ก็จะได้มีเวลาเรื่องงาน
มาใส่เรื่องมากขึ้นไปกว่านี้"

หลังจากว่างหาย มีราใช้เวลาบททวนความคิดว่า เพราะอะไรเธอจึง
ยอมรับที่ตัวเองเป็นโรคโน้นได้ แม้ผู้จะกลับเข้าห้องมาแล้ว เธอก็ยังไม่มี
ปฏิภารियาตอบรับใด จนไฝต้องเดินมาจับมือมีราเอาไว้ และนั่งอยู่ข้างๆ จน
กระทั้งมีรากินยาแล้วลับไป

คืนนั้นมีราฝัน เธอฝันว่าเธออบอกทุกคนรอบตัวว่าเธอป่วย เธอเป็น
โรคซึมเศร้า ทุกคนอื้มแย้มและยอมรับเธอได้ เธอสามารถใช้ชีวิตท่ามกลาง
ผู้คนอย่างปกติ ทุกคนรับฟังปัญหาของเธอ แม้กระทั่งแม่ก็ยังกอดเธอเอาไว้
และบอกว่าเดียวมันก็หาย แม่จะช่วยเธอเอง

เป็นคืนที่ตีที่สุด อาจจะเพราะฤทธิ์ยาหรือจากการได้คุยกับบรรดาศิลาม
ที่ทำให้มีราหลับสนิทได้ถึงเช้า แต่ฝันนี้เป็นฝันที่มีรายากจะให้เป็นจริง เช้า
นี้ท่าทางของมีรากดีขึ้นกว่าเดิมและตั้งใจจะไปเรียน แม้จะดูเป็นเรื่องตลกที่
แค่ฝันดีก็ทำให้เธอมีความสุขขึ้นมาได้ หมอบอกว่าใช่เวลาคนที่เป็นโรคซึมเศร้า
จะต้องเครียดตลอดเวลา ถ้าเรื่องไหนที่คิดหรือทำแล้วมีความสุขได้ก็ทำ และ
ฝันนี้ก็ทำให้เธอคิดว่าเรื่องราวอาจจะไม่ควรร้ายอย่างที่เธอคิดมาตลอดก็เป็น
ได้ ไฟเห็นดังนั้นก็亮งใจขึ้น บอกมีราว่าตัวเองจะกลับบ้านไปเปลี่ยนเสื้อผ้า
ก่อนแล้วไปเจอกันที่ตึกเรียน

มีร้านมาเรียนเป็นวันแรกของสัปดาห์ เพื่อน ๆ ในสาขาจึงเข้ามาตามว่าเรียนหอยไปไหนมาตั้งหลายวัน มีรับอกรกว่าเรื่องไม่สบายเลยไม่ได้มาระเรียน แต่เรอก็ยังไม่กล้าบอกว่าเรือป่วยเป็นอะไรอยู่ดี มันอาจจะต้องใช้เวลาอย่างที่ราดบอกริง ๆ ขอให้เรอมีความมั่นใจมากกว่านี้อีกสักหน่อย

ตอนนั้นเองที่เพื่อนในสาขาที่ซึ่งก่อนหน้านี้มีรายไปเที่ยวบ่อย ๆ ก็เดินเข้ามานั่งรวมกันที่ใต้ไกสี ๆ เธอและจับกลุ่มพูดคุย แลกเปลี่ยนความน่าสนใจบนโลกอินเทอร์เน็ตอย่างที่ทำอยู่ทุกครั้งที่เจอกัน มีรากศักดิ์เสนาภรณ์ในกลุ่มนั้นเช่นกัน แต่หลังจากที่มีรายรู้ว่าตัวเองเป็นโรคซึมเศร้าก็หมดความสนใจในการหันยกเรื่องราวที่ตัวเองจะมาแผลเปลี่ยนอีก และเพรษมีรายใช้เวลาจดจ่อ กับอะไรนาน ๆ ไม่ได้อีกแล้ว เลยไม่ได้เข้าไปบ่นฟัง แต่เสียงการวิพากษ์วิจารณ์ของพวกเธอ ก็ยังดังมากถึงมีรายได้ออยู่ดี

“เออนี่ พากเรอเห็นข่าวผู้หญิงคนหนึ่งที่บอกว่าตัวเองเป็นโรคซึมเศร้าแล้วลงเฟสบุ๊กว่าจะฆ่าตัวตายหรือเปล่า”

“เห็นแล้ว ฉันว่าพากนี้อย่างเรียกร้องความสนใจมากกว่า ถ้าจะฆ่าตัวตายจริง ๆ เขาไม่มีมาพิมพ์บอกอะไรแบบนี้หรอก ไม่ก็แค่อยากระดับแพนเพรษเห็นในข่าวบอกว่าเพิงทะเลกับแฟนมานี่”

“แต่ก็ไม่แน่นะ เขายังจะอยากรมาฆ่าตัวตายจริง ๆ แต่ยังโลเลอย่างนี้หรือเปล่า เลยอย่างให้มีคนช่วยหยุดเขา”

“มันต่างจากการเรียกร้องความสนใจตรงไหน แล้วพวกเรอรู้จักน้องจีนใหม่ สาขาเรามาเป็นหนึ่งกันน้องเข้าบอกรู้ว่าเป็นโรคซึมเศร้า แล้วเราแต่

ใจว่าทุกคนต้องสนใจตัวเอง”

“น้องเขาเป็นโรคนี้จริง ๆ เหรอ”

“ครจะไปรู้โรคพากันเราระพิสูจน์ได้อย่างไรกันล่ะ แค่ปากบอกว่าเป็นโรค ทุกคนเลยต้องสนใจต้องสงสารอย่างนี้เหรอ”

“เชอก็พูดแรงไป ถึงน้องเขาจะเป็นโรคนี้จริง แต่ก็ไม่ใช่ทุกคนที่เป็นโรคนี้จะเหมือนน้องเขานี่”

“ก็จริง แต่ภาพจำแรกฉันมันเป็นอย่างนี้นีนา”

...

เสียงพูดคุยยังคงดังต่อไป โดยไม่มีใครสังเกตว่ามีร้านนั่งตัวแข็งขนาดไหนขณะที่ได้ยินเพื่อนของเธอพูดถึงโรคที่เธอกำลังเผชิญยุ่นนี้ ความหวังที่อยากจะให้เพื่อน ๆ เข้าใจและยอมรับตัวเองได้ลดลงแทบจะไม่มีเหลือ มีร้านอกกับตัวเองว่าเธอร้องไห้ไม่ได้ ร้องตรงนี้ไม่ได้

พอดักที่ไม่อยากฟัง ไปคุยกันที่อื่นได้ใหม่

เมื่อไรจะหยุดลักที่ ขอร้องล่ะ

มีรากด้วยฝีปากจนรับรู้ได้ถึงกลิ่นความในปาก มีรอยากหนึ่ไปให้ไกล
ไม่อยากทันอยู่กับคนพากนี้ คนที่เรอเคยเห็นว่าเป็นเพื่อนที่ดี ดีแล้วที่เรอไม่
ได้ตัดสินใจที่จะบอกความจริงเรื่องอาการป่วยของเรอให้ฟัง ไม่อย่างนั้นคนที่
จะกล้ายเป็นหัวข้อนินทาในครั้งต่อไปนั้นจะต้องเป็นเรอแน่นอน มีรายืน
โทรศัพท์มือถือขึ้นมากดโทรศัพท์

รับสายฉันที่ไฟ พาฉันออกไปจากตรงนี้

ศู๊ด ศู๊ด ศู๊ด

ศู๊ด ศู๊ด ศู๊ด

ไฟไม่รับสาย มีร้านน้ำตาเริ่มคลอดวงตา แต่เรอจะไม่ร้องให้ให้คนพาก
นี้เห็นเด็ดขาด มีร้าหันไปสะกิดเพื่อนที่อยู่อีกฝั่งที่ไม่ค่อยได้คุยด้วยนัก ว่าฝาก
บอกอาจารย์ว่าเรอขอลาป่วย และฝากบอกไฟด้วยว่าเรอกลับหอก่อน เมื่อ
กล่าวจบแล้วมีรากที่ยิบกระเปาเป็นขันสะพายแล้วเดินออกจากการเรียนทันที

มีรากเดินก้มหน้า น้ำตาหยดลงพื้น เอรับเดินเข้าไปในห้องน้ำที่ใกล้
ที่สุดแล้วปิดประตูซึ่งตัวเองໄ้พ้อรอมกับน้ำตาที่พรั่งพรูอกมา มีราร้องให้โดย
ไรเสียงสะอื้น ทำไม่เรอถึงไม่มีความเข้มแข็งมากพอที่จะทนรับฟังมันได้ ใคร
จะคิดอะไรก็เรื่องของเขาสิ ทำไม่เรอจะต้องไปใส่ใจด้วย

แม้มิราจะคิดคำกลوبใจตัวเองสักเท่าไร น้ำตา ก็ยังคงรินไหลเหมือนมันไม่เสื่อมสุด มิราโทรหาเพื่อนในกลุ่มทุกคน แต่ไม่มีใครรับสายเรอเลย เธอเข้าว่าทุกคนด่ามีเรียน แต่...

ทำไม ทำไม ทำไม

ในช่วงเวลาที่ ทำไมเธอไม่มีใครเลย

มิร้ายังคงซึ้งตัวเองอยู่ในห้องน้ำปล่อยน้ำตาให้ไหลไปอย่างนั้นโดยไม่คิดจะหยุด ขอแค่ใครสักคนที่จะฟังเธอในตอนนี้ได้ ไม่มีเลยหรือยังไง

มิรานั่งร้องให้อยู่ในห้องน้ำราวกว่าครึ่งชั่วโมงก่อนที่จะเช็ดน้ำตาแล้วเดินกลับห้องด้วยความเครียด หน้าตามมั่นหมอง เหอกลับไปเก็บของที่ห้องแล้วออกจากห้องอีกรั้ง เธอจะกลับบ้าน ความหวังสุดท้ายของเธอ มิราอยากได้อ้มกอดจากแม่เหมือนในฝันสักครั้ง คิดถึงอ้อมกอดอันอบอุ่นและปลอดภัยที่เคยได้รับเมื่อครั้งที่เธออย่างเป็นเด็ก

บ้านของเธออังคงเหมือนในความทรงจำเสมอ แต่บรรยากาศของความเป็นบ้านและครอบครัวหมดไปนานแล้วตั้งแต่พ่อกับแม่แยกทางกัน แม้จะยังคงดูแลเธอ แต่แม่ก็ใช้เวลาส่วนใหญ่กับงาน และการหาเงินมาจุนเจือพวกรามากกว่า แม้ไม่มีเวลามากพอที่จะใส่ใจในรายละเอียดเล็กน้อยอย่าง

เมื่อก่อนอีกแล้ว

เวลา ni แม่ยังกลับไม่ถึงบ้าน อีกสักชั่วโมงหรือสองชั่วโมงแรกจะได้เจอหน้าแม่แล้ว มีร้านสะดวกซื้อหน้าโทรศัพท์ที่คันด้วยเดิมที่แม่ชอบนั่งเป็นประจำ ซึ่งขับถึงกลิ่นอายของแม่ที่หลงเหลืออยู่ นึกถึงตอนยังเล็กที่แม่อุ้มเธอหนึ่งตากดูโทรศัพท์ แล้วหัวเราะไปพร้อมกัน

แต่...ผ่านไปสองชั่วโมงแล้วแม่ก็ยังไม่กลับบ้าน มีรากจวบว่าแม่อาจเกิดอุบัติเหตุขึ้น จึงกดโทรศัพท์หาแม่ทันที

“ว่าอย่างไรมิรา” เสียงแม่ดังขึ้นจากในโทรศัพท์ พร้อมกับเสียงรบวนรอบข้าง มีร้าได้ยินคล้ายเสียงคลื่น

“แม่อยู่ไหนคะ ทำไม่ยังไม่กลับบ้าน”

“อ้าว ลูกกลับบ้านวันนี้เหรอ ทำไมไม่บอกตั้งแต่แรก นี่แม่มาสัมมนาที่ต่างจังหวัดนี่สิ”

“ทำไม่แม่ไม่บอกเห็นจะ”

“ก็แม่ไม่รู้ว่าลูกจะกลับมา ni ปกติลูกก็กลับบ้านช่วงวันเสาร์ อาทิตย์ตลอด นี่แม่ก็เลยให้พ่อพาันอังชายกลับไปเลี้ยงสักสองสามวัน”

“แล้วเห็นจะ...”

“ลูกอยู่บ้านคนเดียวไปก่อนนะ อยู่ได้ใช่ไหม แม่กลับบ้านวันพรุ่งนี้

แล้วนี่ทำไม่กลับบ้านล่ะ มีอะไรหรือเปล่า ที่หลังถ้าจะกลับบ้านก็โทรบอกล่วงหน้าสิ”

“ไม่มี ไม่มีอะไรหรือค่ะ... เพราะหมูไม่สำคัญไม่เท่างานของแม่หรอก” มิราพูดประโยชน์คุหลังด้วยเสียงที่แผ่วเบาราวกะรัชบ

“พูดว่าอะไรironic mira แม่ไม่ได้ยินเลย”

“ไม่มีอะไรค่ะ แค่นั่นค่ะ” แล้วมิรา ก็คาดหวังสายไป

ในเวลาที่เธอต้องการแม่ที่สุด แม่กลับไม่อยู่

เจ็บเหลือเกิน ผิดหวังเหลือเกิน

แม่จะต้องผิดหวังกับเธออย่างนี้ใช่ไหม เธอเป็นลูกที่ไม่ได้ความ

มันเป็นความผิดของเธอเองที่อ่อนแอด้วย

ถ้าไม่มีเธอ ก็จะไม่มีใครต้องผิดหวังอีกแล้ว

เข้าวันถัดมา มิราออกจากบ้านตั้งแต่พ้ายังไม่สว่าง เธอเดินทางไป

สถานีรถไฟ จัดแขงซื่อตัวรถไฟเดินทางไปทั่วทิbin มีราปิดโทรศัพท์มือถือตั้งแต่เมื่อคืน ไม่อยากรับรู้อะไรแล้ว เมล็ดพันธุ์แห่งความเครียดยังคงลึกลึกแก่กุม ความคิด ความรู้สึก และจิตใจเรอจนหมดสิ้น

พอกันที่ เรือควรหยุดความเครียดทั้งหมดได้แล้ว หยุดที่นี่ สถานที่แห่งความทรงจำที่เต็มหมายของเรอ

ความทรงจำครั้งหนึ่งที่เรอยังมี “ครอบครัว” ที่สมบูรณ์ ภาพถ่าย หมายความยังคงอยู่

ความทรงจำครั้งหนึ่งที่เรอและเพื่อน ๆ มาฉลองกันที่จังหวัดแม่ริม บทสนทนาที่พูดคุยเพลิดเพลินยังคงจำได้

จบเรื่องราวนี้ในตอนที่ทุกคนยังจำภาพเรอในสภาพปกติ ไม่ป่วย ไม่โกรธ ไม่เครียดของขนาดนี้...

มีรากดเปิดเครื่องโทรศัพท์มือถือเพื่อจะส่งข้อความสุดท้ายไปหาแม่ และเพื่อนของเราว่าเรออยู่ที่ไหน เรอเห็นแก่ตัวเกินไปหรือไม่ บางทีควรจะเป็นอย่างที่เพื่อนในสาขาเรอพูดว่าจะไปกีตาร์ไปเบียบ ๆ จะได้ไม่เดือดร้อน ใคร แต่เรอกลับอยากรบกวนคนที่เรอรัก พากษาจะได้หายเรอเจอ แม้จะเป็นแค่ร่างที่เรลัมหายใจก็ตาม...

เสียงแจ้งเตือนข้อความมากมายดังขึ้นจากโทรศัพท์ สายเข้าอีกหลายสิบสายปราภูมิขึ้นบนหน้าจอ จากไฟ หยอด ฉัตร และทิว แม้กระหั่ง จากรดาภิมี ทุกคนต่างถามหาว่าເຮືອຍຸ່ຫົນ ແລະເຮົອກີ່ຕອບກັບໄປເຫີຍແກ່ວ່າ ຫົນທີ່ນ ແລ້ວກົດປິດເຄື່ອງອຶກຄົ້ງ

ເຮືອຍຸ່ໄມ້ເວົບຮອນ ເຮືອຍາກຈະໃຊ້ເວລາວັນສຸດທ້າຍນີ້ໃຫ້ຄຸນຄ່າທີ່ສຸດ ເຮືອຊ້ອັນພ້າທີ່ຂອບແລ້ວເປົ້າເປົ້າຢູ່ຕົ້ນອອກ ເລືອກຮອງເຫັນຢູ່ໃໝ່ ແລະສ່ວ່າຂ້າວຂອງທີ່ໄໝຈໍາເປັນກັບບ້ານທາງໄປຮຽນຍີ່ ຮອເລາໄທເຢັ້ນກວ່ານີ້ອຶກສັກໜ່ອຍ ເດີຍານັນຈົບແລ້ວ ໄນດ້ອງທນກັບຄວາມເຕີຍດຄວາມຕ່າງໆ ເສີ່ງໃນຫ້ວ່າ ຄຳພຸດແລະສາຍຕາໄຕຣອຶກແລ້ວ ເຮືອຈະເປັນອີສະຈາກກາຮ່າຫຼາຍທີ່ທັງປະງົບ ແມ່ເຮອຈະເສີ່ໃຈເມື່ອເຮືອຈາກໄປ ແຕ່ເຮືອເຊື່ວ່າແມ່ເຂັ້ມແໜ່ງພວທີ່ຈະເດີນຫຼາຍຕ່ອໄປໄດ້ໂດຍໄໝມີເຮືອ

ທອນນີ້ເຮືອຍາກຈະໄດ້ຢັນເສີ່ງທຸກຄົນເປັນຄົ້ງສຸດທ້າຍກ່ອນທີ່ເຮືອຈະຈາກໄປຕົລອດກາລ

ມີຮາເປີດເຄື່ອງໂທຣັກພົມອຶກຄົ້ງຍັງຄົງເໝີອົນຄົ້ງແຮກທີ່ມີແຈ້ງເຕືອນມາກມາຍ ແຕ່ເຮືອຍຸ່ໄມ້ຫັນຈະກົດໂທຮອກຫາໄຕຣ ເສີ່ງເຮົາໄທຣັກພົມ ມີອົດອົບຂອງເຮົອກີ່ຕັ້ງຂຶ້ນ ແມ່...ຂອງເຮືອ

“ຢັດໂທດ”

“ມີຮາ ລູກອູ່ຫົນ ແມ່ກັບລັບມາດີ່ງບ້ານແລ້ວ ນີ້ກວ່າລູກອູ່ບ້ານເສີ່ອົກ ແມ່ຂ້ອຂອງຝາກນາເຕີມເລີຍ ເຕີວັນນີ້ແມ່ຈະລົມມື່ອທຳກັບຫັ້ວເອງ ຈະກັບລັບມາກິນໃໝ່” ເກຳນັ້ນເອງ ນ້ຳຕາກີທະສັກລັນອອກຈາກດວງທາ ມີຮາຮ້ອງໄຫ້ໄດຍ່ໄມ່ອ່າຍຄົນທີ່ເດີນ

ผ่านไปมาแคว้นนั้น

ความรู้สึกอุ่นใจเกิดขึ้นในใจ แล้วบททวีปนี้เมื่อคิดถึงการกลับไปพบ
แม่ร้อยปีที่บ้าน นี่แหลกคือสิ่งที่เธอต้องการ เธอสัมผัสได้ถึงความอบอุ่นที่แห่ง^{มา}
มาในคำพูด แม้จะเป็นแค่เสียงน้อย แต่ภาพความทรงจำบันไดอาหารที่มีเธอ
กับแม่จะอบอุ่นเสมอ ไม่ว่าเธอ กับแม่จะทะเลกันแค่ไหน แต่แม่ไม่เคยลืม
ที่จะถามว่าเธอ กินอิ่มไหม กินอะไรหรือยัง

“ค่ะ”

บกที่เจิด
โชคชะตา

วันนี้เป็นวันที่มีราชจัตดจำไปอีกนาน... เหอรีบไปที่สถานีรถไฟเทื่อ
จองตั๋วกลับกรุงเทพฯ เป็นโชคดีของเรอที่ยังมีรถไฟเที่ยวสุดท้ายรอเรออยู่
ระหว่างนั่งอยู่บนรถไฟเรอโทรศัพท์ข้อความลงในกลุ่มว่าเรอกำลังกลับ
กรุงเทพฯ และจะไปหาหมอ ไว้เรอจะเล่าให้ฟังทีหลัง

มิราใช้เวลาหลายชั่วโมงบนรถไฟคิดบทหวานสิงที่เรอทำในวันนี้ เเรo
เกือบจะทำสิงที่น่ากลัวที่สุดในชีวิต เเรoไม่รู้ว่าสิงที่เรอทำมันเป็นความรู้สึกชั่ว
วูบหรือสิงที่ตัดสินใจมานานแล้วแต่ไม่เคยกล้าที่จะทำ แต่ความเสียใจในสิ่งที่
เรอเกือบจะทำลงไปนั้นเป็นความจริง แรงผลักดันจากความคิดด้านลบยังคง
อยู่ และกระตุนให้เรอทำสิงที่น่ากลัวนั้นช้า ๆ แต่เสียงและใบหน้าของแม่ฉุด
ร้องให้เรอมีสติอีกครั้ง ความคิดของเรอสับสนเหลือเกิน แต่เรอรู้สึกว่า เเรอต้อง
กลับไป กลับไปบ้าน

กว่ามีราจะกลับถึงกรุงเทพฯ พ้าก็คงมีดแล้ว ตอนนี้เป็นเวลา 17.43 นาฬิกา เวลาที่เรือควรจะอยู่ที่ตีเคินข้าวกับแม่ แต่เรือบอกแม่แล้วว่า เรือ จะกลับข้ามห่านอย ตอนที่แม่ได้ยินเสียงเรอร้องให้ เรือรู้สึกได้ว่าแม่ตกใจ และ เป็นห่วงเรอมาก เป็นความรู้สึกที่เรอไม่ได้สัมผัสจากแม่มานาน แต่ตอนนี้เรอ ไม่ควรคิดอะไรอีกแล้ว เรอแค่ต้องการรีบกลับบ้านโดยเร็วที่สุด

เมื่อมีราถึงบ้านก็หนึ่งทุ่มแล้ว เเรอมีนัดกับหมอตอนสองทุ่ม โชคดีที่ เเรอมีนัดหมออเจ้าไว้ก่อน และดึงตัวเองกลับมาจากห้องคำนึงอันให้ด้วยได้ไม่ อย่างนั้นวันนี้เรօอาจจะไม่ได้พ้นหมอดแล้ว เมื่อมีราเข้าบ้านไปก็เห็นแม่นั่งดู โทรทัศน์อยู่ที่โซฟาตัวโปรดของแม่ ทันใดนั้นน้ำตาที่หยุดไหลไปแล้วก็พลัน เอ่อถันออกมากอึกครั้ง มีราเดินเข้าไปกอดแม่ไว้แน่นแล้วร้องให้ไม่หยุด ละล่า ละลักเล่าเรื่องในวันนี้ด้วยน้ำเสียงแบบแห้ง จนจับใจความแทบไม่ได้

แม่ลูบหัวมีราแล้วกล่าวปะลอบแค่คำว่า “ไม่เป็นไร ๆ” พยายามจับใจ ความที่ลูกสาวคนเดียวของเรออบอก ใบหน้าเต็มไปด้วยความตื่นตระหนก เรอ ไม่เคยสังเกตเห็นเลยว่าลูกสาวของเรอมีปัญหาถึงเพียงนี้ จนขนาดทำให้ ร้องให้ฟูมฟายไม่หยุด มีราไม่เคยแสดงท่าทางแบบนี้ให้เรอเห็นมาก่อน เมื่อ จับใจความได้ว่าวันนี้เรอเก็บจะเสียลูกสาวไปแล้ว ก็หน้าชิดขา รู้สึกวุ่น ไหว้ในใจ และกอดมีราไว้แน่น แม่กอดและลูบหัวมีราอยู่นาน ในที่สุดมีรา ก็ บอกว่าวันนี้เรอ มีนัดหมออตอนสองทุ่มเรออยากให้แม่ไปด้วย

เมื่อไปถึงโรงพยาบาลมีราเป็นคนไข้คนสุดท้ายของคุณหมออพอดี มี ราเล่าราษฎรเรื่องทั้งหมดที่เจอให้หมออพงษ์หมอด

“หนูสับสนเหลือเกิน หนูไม่รู้ว่าตัวเองจะคิดทำเรื่องนี้อีกเมื่อไร หนู
อยากร้ายค่ะ แต่หนูจะผ่านมันไปได้อย่างไร ในเมื่อหนูอ่อนแออย่างนี้”

“น้องมีราเข้มแข็งมากแล้วครับดังแต่ครั้งแรกที่กล้าเข้ามาคุยกับหนูอ
อย่าคิดว่าตัวเองอ่อนแอกลายครับ ก็เหมือนเวลาเราทุกคนป่วยเลวยีสภาร
ร่างกายและจิตใจที่ต่างไปจากปกติเท่านั้นเอง และต้องได้รับการรักษาที่ถูก
ต้อง มันก็จะหายไปครับ”

“แล้วเมื่อไรหนูจะหายค่ะ”

“หนูตอบไม่ได้หรอกครับ แต่น้องมีราอย่าห้ออย่าหมดห่วงที่จะ
หายนะครับ เดียวหนูจะเปลี่ยนยาให้ คราวหลังถ้ากินยาแลวยังไม่อาการดี
ขึ้น ต้องรีบบอกหนูนะครับ เราจะได้ปรับยาแก้น โรคนี้ยาที่ใช้มันมีหลากหลาย
ครับ เรายังคงปรับไปเรื่อยๆ จนกว่าจะเจอตัวยาที่เหมาะสมกับน้องมีราจะ
หาย”

“ขอบคุณค่ะ คุณหมอค่ะ วันนี้...หนูพาแม่มาด้วยนะค่ะ”

“ดีเลยครับ เป็นขั้นที่ดีสำหรับน้องมีราจะหายครับที่กล้าจะบอกและเปิด
เผยตัวเองกับคุณแม่ คนที่ป่วยโรคนี้ถ้ามีความเข้าใจ และกำลังแรงใจที่ดีจาก
คนรอบข้าง นับว่ามีประโยชน์มากเลยครับ หนูขอคุยกับคุณแม่สักหน่อยได้
ไหมครับ น้องมีรารออยู่ข้างนอกก่อนนะ”

หลังจากที่แม่เดินหายเข้าไปในห้องตรวจ มีราก็นั่งรอแม่อยู่ข้างนอก
พลางคิดว่าคุณหมอจะคุยอะไรกับแม่ จะบอกเรื่องที่ทำร้ายตัวเองหรือเปล่า

แล้วแม่จะรับได้ไหมว่ามีลูกอย่างhero

มิราไม่รู้ว่าเรอนั่งรออยู่อกห้องตรวจงานแค่ไหน แต่รับรู้ได้ว่ารอบข้างเงียบสงัด ผู้ป่วยที่มาพำนหมอดำรงพาภันกลับบ้านไปเกือบหมด ในที่สุดประคุณก็เปิดออก แม่เดินออกมาด้วยใบหน้าที่ซีดเสี้ยว เห็นมือนัวแม่เป็นคนที่ป่วยเสียเอง และคิ้วที่ขมวดไว้มีคล้ายตั้งแต่เร่อเล่าเรื่องให้ฟังที่บ้าน เดินมาเรียกheroให้ไปรับยาและกลับบ้าน มิราหันไปมองทางห้องตรวจ คุณหมอดีใจเรียบร้อย ยืนอยู่หน้าประคุณส่งยิ่มให้กับhero

ที่จริงระหว่างทางจากโรงพยาบาลกลับมาถึงบ้านก็ไม่ไกลนัก แต่วันนี้มิรากลับรู้สึกเหมือนใช้เวลานานเหลือเกิน เธออดีดอัดและสับสน เพราะแม่มีน้ำตาไหลอย่างแรงตลอดทาง เมื่อกลับมาถึงบ้าน มิราและแม่เดินเข้าบ้านเงียบ ๆ แต่ก่อนที่heroจะเดินกลับขึ้นห้อง แม่ก็เรียกheroเอาไว้

“มิรา แม่เป็นแม่ที่ไม่ดีเลยใช่ไหม ไม่เคยสนใจว่าลูกเป็นอะไรเลย ลูกโทรศัพท์หรือเปล่า” แม่พูดด้วยเสียงสันเครือคล้ายคนร้องไห้ แต่ไม่มีน้ำตาบนใบหน้าของแม่

“เคยโทรศัพท์ แต่หนูรู้ว่าแม่ต้องทำงานหนัก และเหนื่อยแค่ไหน”
เหมือนเป็นช่วงเวลาแห่งการเปิดใจคุยกัน แม่ยังคงนั่งที่โซฟาตัวเดิม แต่มิราトイเดินกว่าที่จะนั่งตักแม่ได้แล้ว เธอจึงนั่งลงบนพื้นข้างโซฟา แล้วจับมือแม่ เอาไว้

“แม่รู้เรื่องทั้งหมดแล้วว่าลูกป่วยเป็นอะไร แม่แม่จะไม่ค่อยเข้าใจมัน สักเท่าไร แต่ก็รู้ว่ามันทำให้ลูกหรมาน แม่... ขอโทษที่จะเลยลูกไป แต่แม่อยาก

ให้รู้ว่าแม่รักลูกนน “ไม่เคยที่จะไม่รัก แม่อาจไม่ได้แสดงออกให้เห็น แต่เมื่อห่วงลูกเสมอ” น้ำตาหลายแตกในรอบหลาบปีของแม่ค่อย ๆ ไหลลงอกมา มีริมฝีปากมาก ภาพจำของเธอที่มีต่อแม่มีคือ ผู้หญิงที่เข้มแข็ง เธอแทบทะไม่เห็นแม่ร้องไห้เลย อาย่างน้อย ๆ เธอไม่เห็นแม่ร้องไห้บานานแล้ว ตั้งแต่ตอนที่พ่อกับแม่เลิกกัน น้ำตาของแม่ที่ไหล...เพื่อเธอ

“หนูขอโทษ ที่ปิดบังเรื่องทั้งหมดมาตลอด แต่หนูไม่กล้าพูดที่จะบอกแม่จริง ๆ โครงต่อโครงพูดวิจารณ์โรคที่หนูเป็นในทางที่ไม่ดี หนูไม่อยากทำให้แม่ผิดหวัง หนูอยากรู้สึกที่ดีของแม่ ให้แม่ฟังพิงได้ แต่หนูลังก้าห์แต่เรื่องเดือดร้อนให้แม่เสีย การเรียนก็ไม่ดี แล้วยังมาป่วยเป็นโรคนี้อีก หนูทำให้แม่ต้องเหนื่อย...” วันนี้เป็นวันของการหลังน้ำตาจริง ๆ ดวงตาของมีราเปียกชุ่ม ภาพของแม่พ่าว่าเลือน แต่เสียงของแม่กลับซัดเจน ประทับลงในจิตใจของเธอ

“หลังจากนี้มีอะไรก็บอกแม่นะ แม่จะเอ้าใจใส่ลูกให้มากขึ้น” แม่พูดแล้วรับตัวมีราเข้ามาในอ้อมแขน กอดมีราไว้ นิ่งและนาน คล้ายจะขาดเชือกให้กับเวลาที่หายไป มีรากอดตบทวนแม่นนน ๆ เมื่อนานวันย้อนกลับไปในตอนเด็ก ที่ไม่รู้เมื่อใดที่มีราเรื่องให้จะมีแม่คอยกอดและปลอบอยู่ข้าง ๆ เสมอ แม่ไม่เคยจากไปไหน

“ขอบคุณนะคะ”

เป็นวันที่สองแม่ลูกพูดคุยกันมากที่สุดในรอบหลาบปี หลังจากที่มีราและแม่เปิดใจคุยกันและปรับความเข้าใจกันเรียบร้อยแล้ว ต่างก็แยกย้ายกัน

กลับห้องตัวเอง มีราเปิดโปรแกรมสนทนากลุ่มขึ้นมาแล้วเริ่มพิมพ์เล่าเรื่องทั้งหมดตั้งแต่เมื่อวานว่าเธอเจออะไรมาบ้างและเรื่องสิ่งที่เธอตัดสินใจทำในวันนี้ให้เพื่อนฟัง และแน่นอนหลังจากที่ทุกคนรู้เรื่องย่อมไม่สบายใจ ต่างผลัดกันโทรศัพท์มาคุยกับมีรา จนกลายเป็นว่ามีราจะได้นอนก็ล่วงเข้าวันใหม่แล้ว

แม้การคุยกับเพื่อนอาจมีคำบ่นหรือทุกจารุนแรงบ้าง แต่มีรารู้ว่าทั้งไฝ หยก ฉัตร และทิวาต่างก็เป็นห่วงและหวังดีกับเธอทั้งสิ้น วันนี้เป็นวันที่มีราชจะดิ่งจำไม่ลืมอีกวันหนึ่งในชีวิต วันที่เธอได้รู้ว่าเธอ มีความสำคัญกับแม่และเพื่อน ๆ มากแค่ไหน ความห่วงใยจากคนที่เธอรักมันมีค่ามาก many เธอจะเก็บนึกถึงเสมอ มันเป็นแรงที่คอยผลักดันให้เธออย่างพยายามมีชีวิตอยู่ และมีแรงที่จะสู้ต่อไปได้มีราไม่ลืมที่จะส่งข้อความไปหารดาที่เป็นเพื่อนอีกหนึ่งคนที่ให้คำแนะนำและเป็นห่วงยามเรอหายไปด้วย

รดาเป็นหนึ่งในไม่กี่คนที่มีความสามารถพูดคุยเรื่องที่ตัวเองเป็นโรคซึมเศร้าได้ และ เพราะรดาเองก็เป็นโรคเดียวกัน จึงเข้าใจมีรามาก ทั้งคุ้ติดต่อพูดคุยเกี่ยวกับอาการของกันและกันเสมอมา

เวลาผ่านไป ไม่น่าเชื่อว่ามีรามอยู่กับโรคนี้เป็นปีแล้ว อาการของเธอดีขึ้นมาก แม้จะมีบางครั้งที่อาการกลับมาบ่อยลง แต่เธอ ก็ผ่านมันไปได้ หมอบอกว่ามันเป็นเรื่องปกติที่อาการเป็นอย่างนี้ และโชคดีที่มีราปรับยาแค่

สองสามครั้งก็เจอยาที่เหมาะกับเธอ อีกไม่นานเรื่องจะจะลดปริมาณยาได้

นับจากมิราปวย มีรากลับไปอยู่ที่บ้าน มีรากและแม่ต่างดูแลซึ่งกัน และกัน ความสัมพันธ์ระหว่างทั้งคู่ดีขึ้นมาก เพื่อนในกลุ่มต่างก็ติดใจและโถง ใจไปกับเธอด้วย ทุก ๆ สองอาทิตย์จะมีเพื่อนหนึ่งหรือสองคนไปโรงพยาบาล เป็นเพื่อนมิราด้วย

ตลอดปีที่ผ่านมา มิราและรดาติดต่อกันไม่ได้ขาด แต่ในขณะที่มิรา อาการดีขึ้น ช่วงหลังมานี้ รดากลับติดต่อมาน้อยลง มิราคิดว่า เพราะรดาอยู่ กับการเรียนจึงไม่อยากรบกวนมากเกินไป จึงติดต่อกันอาทิตย์ละครั้ง เหตุการณ์เป็นอย่างน้อยสองเดือน จนวันหนึ่งรดาดมร้าวอกไปกินข้าวด้วย กัน เพราะไม่ได้เจอกันนานแล้ว มิราจึงตอบตกลงอย่างไม่ลังเล

ทั้งคู่นัดเจอกันที่ร้านอาหารแห่งหนึ่งใกล้กับหอพักของรดา พูดคุย กันสนุกสนานเหมือนปกติ แต่มิราจะสึกว่าวันนี้รดาดูมีความสุขมากกว่าทุกครั้ง รดาขอให้มิราไปที่หอพักของเธอแล้วเจ็บน้ำของมาให้มิรา มีสมุดโน๊ตอยู่หลาย เล่ม เป็นสมุดที่รดาเคยแต่งนิยายไว้ตั้งแต่ตอนมัธยม ซึ่งเรื่องว่าปาฏิหาริย์ มิ ราเคยอ่านมันแล้ว แต่มิราไม่เข้าใจว่าค่าเรามาให้เธอทำไม่

“ฉันคงไม่ได้ใช้แล้ว ให้เธอแล้วกัน หวังว่าปาฏิหาริย์จะมีจริงนะ”

“ให้ฉันทำไม่ล่ะ” มิรามาแต่รดาไม่ตอบ เพียงส่งยิ่มมาให้เท่านั้น เธองอกบ้านคำพูดของรดา แม่มิราจะรู้สึกแปลกด้วย แต่ก็ไม่ได้ถามต่อ เพราะรู้ นิสัยของรดาคือว่าเป็นคนที่ไม่ชอบให้ใครมาถาม จึงตัวเอง ประจำวันกับโทรศัพท์ มือถือของมิราดังขึ้นเป็นสายจากแม่ที่โทรมาตามเรอกลับบ้าน ทั้งคู่จึงถ่ายรูป

คู่กันก่อนจะแยกย้ายกัน สีหน้าและแวดล้อมของรดาดูนิ่งและสงบ ไม่เหมือนกับทุกครั้งที่เจอกัน แต่ด้วยความรีบร้อนกลับบ้านมิราจึงไม่ได้สนใจมัน

มิราไม่ได้รู้ตัวเลยว่า นั่นจะเป็นรูปคู่รูปสุดท้ายที่มีโอกาสได้ถ่ายด้วยกัน...

ในเช้าวันถัดมา มิราตื่นเพราะเสียงโทรศัพท์ เธอสังสัยว่าใครโทรมา หาเธอตั้งแต่เช้านาดนี้ เมื่อหอบโทรศัพท์ขึ้นมาดู เป็นเบอร์ที่เธอไม่ได้บันทึกไว้ในเครื่อง แต่มิราเกิดรับสายนั้น

“ขอลิล สวัสดีค่ะ” มิราพูดด้วยน้ำเสียงจังหวะเพราะยังไม่ตื่นดี

“มิราหรือเปล่าลูก” เสียงที่ลอดออกมานางจากโทรศัพท์นั้นคุ้นหูมาก แต่มิราเกินไม่ออกว่าเป็นเสียงของใคร

“ค่ะ ไม่ทราบไปคระ”

“นี่แม่ของรดาคนลูก มิรา... รดาเสียแล้วนะลูก ไปเมื่อคืนนี้” มิราตกใจอย่างมาก จนนิ่งแข็งชาไปทั้งตัว รดา... เสียชีวิตแล้วอย่างนั้นหรือ เมื่อวานเธออย่างเจอกันอยู่เลย มิรatab ต้องตั้งสติอยู่พักหนึ่งกว่าจะเอยเสียงอุกมาได้

“รดาเสียได้อย่างไรครับ ทำไนถึงกระแทกหันหันนาคนี้ เมื่อวานหนูยังเจอกับรดาอยู่เลย” น้ำเสียงของเธอແบนนัก เธอหวังว่าเนี่จะไม่ใช่เรื่องจริง เธออาจจะยังไม่ตื่น ให้มันเป็นแค่ฝันเท่านั้น

“รดาเกินຍາ喻ตัวตายเมื่อคืนนี้จ้า เข้านี้แฟfn เขาไปพบเลยโทรศัพท์แจ้ง

มา” แล้วเสียงแม่ของรดา ก็ขาดหายไป มีร้าได้ยินเสียงสะอื้นเบา ๆ คล้ายพยายามกลั้นมันเอาไว้

“นี่แม่ก็กำลังจะไปโรงพยาบาล แต่เห็นว่า娘่าจะบอกมีราไว้ก่อน หลัง ๆ มาเนี้ยมีราสนิทกับรามาก... แม่ฝากร่มราบอกเพื่อน ๆ ด้วยนะ เดียวกำานดพิธีพเมื่อไร แม่จะบอกนະลูก” เสียงที่สั่นและแห้งยิ่งทำให้ใจของมีราสั่นสะเทือนมากขึ้นไปอีก

หลังจากนั้นแม่ของรดาพูดอะไรบ้างมีรา ก็จำไม่ได้เสียแล้ว ในหัวมีแต่ภาพของเมื่อวานที่เธอไปเจอรดา ทำไมเธอถึงเลือกที่จะมองข้ามความผิดปกติเล็ก ๆ น้อย ๆ ของรดาไป

ถ้าเธอสนใจรดาให้มากขึ้น เธ่องในวันนี้ก็อาจจะไม่เกิดขึ้น

มีรานั่งร้องไห้อยู่บนเตียงไม่รู้ว่าเวลาผ่านไปนานเท่าไรกว่าน้ำตาจะหยุดไหล บนใบหน้าซีดขาวเต็มไปด้วยร่องรอยน้ำตา เมื่อมีราคิดถึงภาพวันวานที่เธออยู่ด้วยกัน น้ำตา ก็เหมือนจะไม่มีหมดสิ้น ให้ลองมาอึกครั้ง มีรา โทรศัพท์หาเพื่อนในกลุ่มพี่ๆ คน เพื่อแจ้งข่าวร้ายที่ไม่น่าเกิดขึ้นนี้ และกระจายข่าวผ่านกลุ่มสนทนากองห้องสมัยมัธยม ทุกคนต่างก็ตื่นตกใจ ไม่มีใครคาดคิดว่าจะเกิดเหตุการณ์นี้ขึ้น

แม่เข้ามารีบเร่งให้อ่านหนังสือเพื่อได้รู้ข่าว แม่เข้ามากอดมิรา
ไว้ แม่คิดว่าที่มิราเร้องให้หนังขนาดนี้ เพราะราคาเป็นเพื่อนที่รู้จักกันมานาน
แต่... ที่แม่ไม่รู้คือมิรากำลังคิดว่ามันเป็นเรื่องที่เธอต้องรับผิดชอบ

ป้าภูหริย์อย่างนั้นหรือ หมายถึงให้เธอหยุดยั้งเหตุการณ์นี้ใช่หรือ
เปล่ารดา

เพราะเธอไม่เข้าใจความหมายของป้าภูหริย์ใช่ไหม รดาถึงจากไป
 เป็นความผิดของเธอเอง เธอน่าจะห้ามรดาได้

มิราใช้เวลาทบทวนคำพูดสุดท้ายที่รดาทิ้งไว้กับเธอ มิราโทษตัวเอง
 เป็นเรื่องที่ผิด

ส่องวันหลังจากนั้นเป็นวันพิธีพิพากษารครอบครัวของรดาทำตามคำสั่งเสีย
 ทุกอย่างที่รดาเบี่ยงทิ้งเอาไว้สมุดบันทึกในห้อง รดาต้องการให้ตอกไม้ในงาน
 เป็นสิ่ฟ้าสีที่เธอชอบ รวมถึงชุดสุดท้ายที่เธอจะใส่ก็ขอให้เป็นชุดตัวโปรดของ
 เธอ

ในงานมีเพื่อนร่วมชั้นของรดาตั้งแต่ประถม มัธยมต้น มัธยมปลาย
 และมหาวิทยาลัย รวมไปถึงครูอาจารย์ที่เคยสอนรดาเกี่ยมาร่วมตัวกันเพื่อส่ง
 รดาเป็นครั้งสุดท้าย มิรามางานพร้อมกับไฟ หยก ฉัตร และทิวา งานพิธีของ

รดาจะจัดตั้งหมวดหัววัน มีรаратังใจจะมาให้ครบทุกวัน นี่เป็นสิ่งสุดท้ายที่เรอจะทำให้รดาได้

มีรามางานศพทุกวันด้วยอารมณ์ที่มีแต่เสีย ทุกวันที่เจอนหน้าพ่อและแม่ของรดาถึงต้องข้ำไว้ที่ทุกคนต้องมาเคราเสียใจ เพราะเรอเองที่ไม่รู้จักคิดไม่ใส่ใจความกากพอ รดาขอให้เรอไปยับยั้งการกระทำนั้นไว้ แต่เรอไม่ได้ทำ

เรอผิดเอง เรอผิดเอง ขอโทษนะรดา

แค่เพื่อนยังรักษาไว้ไม่ได้

เรอจะเป็นที่พึ่งของใครได้

ในงานพิธีศพวันสุดท้าย ก่อนที่มีราชากลับบ้าน แม่ของรดาเรียกตัวเรอไว้

“อย่าเคราไปเลยมิรา แม่ทำใจไว้นานแล้วว่ามันต้องมีวันนี้สักวัน”
แม่ของรดาถึงแม้ใบหน้านั้นช่างเห็นใจและดูอ่อนแรงเหลือเกิน

“ก่อนหน้านี้เขาเกียกคิดสิ้นอย่างนี้ไปหลายครั้งแล้ว แต่ไม่สำเร็จ ครั้งนี้เขากำสาเร็จแล้ว แม่ก็หวังว่าเขาก็จะไปสบาย ไม่ต้องทุกข์ทรมานจากโกร肯นี อีกต่อไป หวังว่าเขาก็จะพักผ่อนอย่างสงบเสียที่ วันนั้นที่รดาภินยา เขาโกรมา

หาก่อกับแม่บอกรว่าหวังว่าปาฐีหาริย์จะมีจริง แม่คิดว่าตนคงหมายถึงว่าถ้า
เขายังตัวเองได้ มันคงเป็นปาฐีหาริย์ที่อุดเทาให้ทันอยู่บนโลกอันโหดร้ายนี้ได้
แต่ในเมื่อไม่ได้ แม่ก็อยากให้เราส่งเขาไปพร้อมกับรอยยิ้มนະลຸກ” แม่ของรดา^๔
พูด แต่มีราหีนตาของแม่แดงและบัววนขนาดใหญ่ เห็นได้ชัดว่าคงผ่านการ
ร้องไห้อย่างต่อเนื่อง

มีรานไม่รู้ว่าที่แม่ของรดาบอกกับเรืออย่างนั้น เพราะต้องการให้เธอ
สบายใจหรือย่างไร แต่...มีรานไม่สามารถอกลับไปใช้ชีวิตอย่างเดิมได้แล้ว มีราน
ไม่สามารถปัดความทรงจำที่มีรดาอยู่ด้วยทิ้งไปได้ มันผุดขึ้นมาในสมองเรื่อซ้ำ
ๆ ในทุกวัน ทุกเวลา แม้แต่ตอนกลางคืน มีรานอนไม่หลับ เธอตื่นทุก ๆ ชั่วโมง
เรอไม่สามารถหลุดออกจากความคิดที่เกี่ยวกับรดาได้ หรือถ้าวันไหนเรอหลับ
 เพราะความเพลีย เธอก็จะฝันถึงรดาซึ่งคงอยตอกบ้ำว่าเรอผิดต่อรดามากขึ้น
 ทุกวัน ๆ

เหมือนโชคชะตากลับแก่ลังเรอเหลือเกิน

โลกนี้ไม่อยากให้เรอได้มีชีวิตอยู่ต่อเลยหรือย่างไร

มีรานหาทางออกไม่ได้ เธอก็เลือกทางเลือกเดิมของเรอ การกรีด เคย
 มีคนถามมากมายว่าทำไม่คนถึงชอบกรีดแซนกันนัก มีรานคิดว่าตนคือการ
 ระบายน้ำเจ็บปวดอย่างหนึ่ง เพราะความปวดร้าวที่อยู่ในใจนั้นไม่สามารถ

ราชบัณฑิณฑ์มีความต้องการที่จะเป็นคนที่ดี แต่ก็ต้องยอมรับว่าในบางครั้งความต้องการนี้อาจจะไม่สามารถบรรลุได้ ดังเช่นในกรณีที่ต้องตัดสินใจเลือกใช้ชีวิตแบบใดแบบหนึ่ง ระหว่างความต้องการที่จะเป็นคนดีและความต้องการที่จะสนับสนุนภารกิจของครอบครัว

“คุณหมอกุ๊ะ คุณหมอกุ๊ะ คุณหมอกุ๊ะ” ราชบัณฑิณฑ์เรียกซ้ำๆ จนหัวเราะอย่างฟูฟ่อง แต่ในความจริงแล้วเขากำลังรู้สึกเสียใจที่ต้องตัดสินใจเลือกใช้ชีวิตแบบใดแบบหนึ่ง

คิดตัวเอง แล้วมีราก็จะทั้งกรีด ทั้งจิกชวนไปทั่วแขนทั้งสองข้าง น้ำตาไม่เคย
จางหายไปจากใบหน้า เธอพยายามทำตัวเข้มแข็งให้มากที่สุด

สภาพร่างกายและจิตใจของมิราเลวารัยลงทุกวัน เพื่อนในกลุ่มก็ค่อย
มาพูดคุยกับมิราอยู่เสมอเพื่อไม่ให้มีรากมีตัวไปกับความเครียด และแม้ว่าแม่
จะพยายามเข้ามาช่วยเธอเท่าไรก็ตาม เธอกลับยิ่งรู้สึกว่าเธอเป็นภาระที่ทำให้
ทุกคนต้องเป็นห่วง ต้องดูแล

“ไม่เป็นไรนะ ลูกยังมีแม่อยู่ข้าง ๆ เสนอ”

บทกีฬา
หลับฝันร้าย

“ฉันไม่เป็นไร ไม่ต้องห่วง ฉันอยู่ได้”

มีราเพิ่งวางแผนจากหยก ช่วงนี้เพื่อนในกลุ่มโทรหาเรอแทบทุกวัน มีรารู้ว่าทุกคนเป็นห่วง แต่ตอนนี้เรอสับสนในตัวเองมาก มีราดีใจที่เรอไม่ตัวตนและมีค่าในสายตาคนอื่น แต่มันก็ยังตอกย้ำให้เรอรู้สึกว่าตัวเองเป็นภาระของทุกคน แม้มีราจะพยายามทำตัวให้เข้มแข็งสักเท่าไร ทุกวันเรอก็ยังคงร้องไห้โดยไม่ให้ใครเห็น โทษตัวเองเข้า ๆ อุ้ยอย่างนั้น แม้ทุกคนจะบอกว่าไม่ใช่ความผิดของเรอก็ตาม

เวลาผ่านไป เปื้องหน้ามีรามากจะแสดงออกว่าเรอหยุดคิดเรื่องรداได้แล้ว แต่เปื้องหลังกลับมีแต่ความเจ็บปวดจากการณ์ที่เกิดขึ้น ซึ่งฝังลึกอยู่ในความทรงจำของมีรา ภาพในวันที่เรอไปเจอรดาในวันสุดท้ายปรากฏขึ้น

ทุกครั้งที่เรอหลับตา หรือมีเวลาว่าง เออนหลอกตัวเองว่ามันเป็นแค่ฝันร้าย รดา ยังมีชีวิตอยู่ แต่ทุกครั้งที่เปิดโขเขี้ยวเนื้อเวิร์ก ก็จะเห็นประวัติการคุยกองเรอ กับรดาที่หยุดลงตั้งแต่วันที่รداจากไป เห็นข้อความไว้อาลัยให้รดาจากเพื่อน สมัยมัธยม ก็ทำให้เรอกลับมาสู่ความจริงว่ารดาจากเรอไปแล้ว

ทุกวันนี้มีรายยามหา袍าร์ก์ได้ให้ตัวเองทำ ให้ตัวเองได้คิดอยู่ตลอดเวลา เพื่อเลี่ยงไม่ให้คิดถึงรดา แต่ก็ไม่สำเร็จ มีรำมภัจนางเหมือนระหว่างทำงานบ่อยครั้ง เมื่อคิดว่าคนที่มีป่วยเป็นโรคเดียวกันได้จากไปแล้ว ความหวังในการหายจากอาการป่วยของมาร์ก์เลื่อนระลงทุกที ร่างกายยิ่งอ่อนแรงลงทุกวัน

ไม่นานก็ถึงวันทำบุญครอบหนึ่งร้อยวันของรดา มีรำสามเสื้อแนน ยาวอย่างที่ไม่สามารถลายเตือน เพื่อปกปิดรอยแผลที่ได้เห็นชัดเจน เออกับเพื่อนร่วมชั้นสมัยมัธยมันด้วยตัวเพื่อไปวัดพร้อมกัน วัดยังคงเป็นวัดเดิมที่จัดพิธีศพของรดา ภาพรดาที่ตัวแข็งท่อที่เรอได้เห็นในวันนั้น ตามด้วยภาคญาติพี่น้องของรดาที่ร้องไห้ในงาน ภาพโลงศพที่ค่อย ๆ เลื่อนเข้าเมรุ จูใจนเข้ามาในความคิดของมาร์กันที่ที่เดินเข้าวัด มีรำใบหน้าซีดเผือดผีนตัวเองให้อยู่จนจบพิธีกรรม ก่อนจะรับขอตัวลา กับทุก ๆ คน

สถานที่นี้มีความทรงจำเกี่ยวกับรามากเกินไป เเรอไม่อยากนึกถึง อีกแล้ว

อยากรจะลีมมันไปให้หมดค... ไม่อยากเข็บปวดอีกแล้ว

มิราลับถึงบ้านอย่างรวดเร็ว ตั้งใจว่าจะหางานอะไรสักอย่างทำ แต่ งานทุกอย่างที่ต้องส่งอาจารย์ที่มหาวิทยาลัยกีเสร์จหมดแล้ว งานบ้านก็ยัง ไม่มีให้ทำ บolut น้องชายของเธอ กีไปเรียน แม่กีไปทำงาน ทั้งบ้านมีเธออยู่แค่ คนเดียว มิราที่ไม่มีอะไรทำ และรู้สึกเพลียจากการนอนไม่หลับติดต่อกันมา นาน จึงกลับเข้าห้องของตัวเองคิดจะจับหลับสักหน่อย เธอต้องอาช้ำการนอน หลับระหว่างวันแคนไม่ก้นที่ทดสอบการนอนกลางคืน

มิราหลับไปได้เพียงครึ่งชั่วโมง เธอกีสะตุ้งตื่น เธอฝันเห็นรดาอี้มสดใส อย่างที่เธอไม่เคยเห็นมาก่อน รดาอีนอยู่ท่ามกลางผู้คนมากมายที่ยืนแย้มให้ กับรดาเข่นกัน รามาขวนให้เธอไปเที่ยวด้วยกัน แต่ระหว่างที่เธอกำลังเดิน ไปหารดา ภายนั้นกีเปลี่ยนไปฉับพลัน จากผู้คนที่มีรอยยิ้มน่ามองกลายเป็น ใบหน้าที่ดูถูก เหี้ยดหยาม และรังเกียจ กำลังมองตรงไปที่รดา ซึ่งยืนหันหลัง ทิ้ง น้ำตาลงหน้าและยืนมือมาทางเธอ ในหน้าของผู้คนทั้งหล้ายกีหันตามเมื่อ นั้นมาที่เธอ ในหน้าเหล่านั้นเธอรู้จักดี แม่ ไฝ หยา ทิวา อัตตร และเพื่อน ๆ ทั้งสมัยมัธยมและมหาวิทยาลัย

“แค่ฝันเท่านั้น...” มิราพูดปลอบใจตัวเอง

แต่ถ้าเกิดวันใดวันหนึ่งมันเป็นความจริงขึ้นมาล่ะ ถ้าเกิดคนรอบตัว เธอเกิดความรู้สึกกับเธออย่างที่เธอฝันล่ะ ถ้าวันนั้นมาถึงเธอคงไม่ต่างกับรดา คงจะเลือกเส้นทางเดียวกัน ทางที่ทุกอย่างจะจบลงด้วยความสงบ...

มิราหิบโทรศัพท์มาคุยว่า ตอนนี้เที่ยงกว่าแล้ว แต่เธอไม่ทิ้งเลยสัก นิด เธอยากนอนหลับ แต่เธอ กีลัวที่จะฝันเห็นเหตุการณ์นี้อีกครั้ง เธอฝัน

อย่างนี้เข้าแล้วเข้าเล่า ถ้าเป็นตอนกลางคืน มันทำให้เรอต้องดื่นขึ้นมากลางดึก ในช่วงเวลาเดิมทุกวัน และนอนต่อไม่ได้อีก เขายังรู้ว่าเกิดจากอะไร แต่มัน ธรรมานเหลือเกิน แค่เรื่องง่าย ๆ อย่างการนอนหลับ แต่เรอกลับทำไม่ได้

มีราเลือนดูข้อความต่าง ๆ บนอินเทอร์เน็ต เรอเห็นเพื่อนในมหาวิทยาลัยทั่วมหาเอเชียและมาย แต่เรอไม่อยากจะตอบใครทั้งนั้น มันอาจ จะเป็นอารมณ์ตกต้างจากฝันเมื่อครู่ ที่ทำให้เรอยังไม่พร้อมจะตอบคำถาม อะไรก็ตามที่พากษาตาม ระหว่างที่เรอเลื่อนผ่านข้อความที่เรอไม่สนใจไป มี รากเจ้อข้อความหนึ่งของเพื่อนร่วมสาขาวงเร่องเอาไว้ และมีการตอบกลับ จากคนอื่นอีกหลายข้อความ

‘จะกรีดแขน กรีดข้อมือไปทำไม้ เป็นบ้าหรือ ไปหาอย่างอื่นที่มี ประโยชน์ทำติกว่าไหม’

ไม่เข้าใจพวknี้เลยจริง ๆ ทำตัวไม่ปกติแล้วยังจะเรียกร้องอะไร ทำตัว อย่างนี้ไม่มีใครอยากรับรองนะ

แล้วก็พวknที่อ้างว่าตัวเองป่วยนี่ก็เหมือนกัน กรีดแล้วได้อะไร ไม่ได้ ทำให้หายบวมลึกหน่อย’

‘เรอ นั่นสิ ไม่รู้จะมีวันไหนลูกขึ้นมาทำร้ายคนอื่นหรือเปล่า’

‘เห็นตัวย เจอมาหลายคนแล้ว ไม่รู้ว่าทำไปทำไม่กัน เลียดายมีด’

‘กีบุดเกินไป เขายังจะมีปัญหาจริง ๆ กีได้’

‘น่ากลัวจะตาย ทำกันไปได้อ่าย่างไร เรายังเชื่อ เราเห็นหนีเลย’

‘จะชอบหรือไม่ชอบก็ไม่ควรไปว่าคนอื่นใหม่’

‘นาสูงอะไรตัวยังไน์ความคิดส่วนตัว เรารักก็ใช่ชุด’

...

มีราหุยุดอ่านความเห็นเหล่านั้นไม่ได้ มีของเรอเริ่มเย็นเฉียบและ อ่อนแรงมากขึ้นทุกที่ จนแทบทะจับโทรศัพท์ไว้ไม่อยู่ มีรากตาแดงกำา ห่ออย่าง จะร้องไห้ แต่กลับไม่มีน้ำตาให้ไหลอีกแล้ว

นี่คือสิ่งที่คนว่า他是เป็นอย่างนั้นหรือ

เป็นคนบ้า คนอันตราย การป่วยของ他是เป็นแค่ข้ออ้างอย่างนั้นหรือ

ทำไม่ ต้องให้มีคนตายให้พากษาเห็นก่อนหรือ ถึงจะยอมเขื่อนและ เปิดใจรับฟังคนที่ต่างจากพากษา

หรือจะอยู่ในสังคมที่มีคนอย่างนี้ได้อย่างไร

นับแต่นั้นมา มีราอีงฝันถึงเรื่องเดิมซ้ำ ๆ และรุนแรงขึ้น ใบหน้าของ ทุกคนบิดเบี้ยวไปหมด เสียงในฝันก็กล้ายเป็นคำที่พูดถึงอาการของเรอในแง่

ลบ ที่มีร้าว่าんเจอมากมายบนอินเทอร์เน็ต แม้มิราจะหลับไปเพียงไม่นานแล้ว
สะตุ้งตื่นขึ้นมา แต่คำวิจารณ์เหล่านั้นกลับฟังลงในใจเธอเสียแล้ว

แม้มิราจะไม่ชอบคำวิจารณ์ของเพื่อนในสาขานاد้ในกีต้าม เมื่อ
เจอน้ำกันมิราทำได้เพียงแค่ยิ้ม และพิงสิ่งที่พากษาพูดออกมานั้นความ
อดทน และหวังว่ามันจะจบลงโดยเร็ว พากษาไม่รู้หรอกว่าคำพูดที่พากษา
พูดออกมานี้ เกี่ยวกับโรคหรืออาการที่เธอต้องแข็งอยู่ ไม่ว่าจะตั้งใจหรือไม่ได้
ตั้งใจกีต้าม สิ่งเหล่านั้นมักลายเป็นสิ่งที่ทำร้ายจิตใจของมิราจนบอบช้ำไม่
เหลือซึ้งตัวแล้ว

มิราบังคงไปหาหมออย่างสม่ำเสมอและบอกเล่าทุกอาการของเธอ
ให้หมออพิงอย่างไม่ปิดบัง แต่ไม่ว่าหมอนจะเพิ่มบริ曼ยาให้เธอ กินเพื่อให้ฟ่อน
คลายความเครียดและนอนหลับอย่างไร เธอก็ไม่สามารถนอนหลับได้สนิท
อยู่ดี ต้องตื่นขึ้นมากลางคืน หรือไก่เข้าบ้านจะหลับได้เพียงชั่วโมงหนึ่งก็ตีมาก
แล้ว

ไม่อยากผ่านเรื่องนี้อีกแล้ว ทำไม่ได้ให้เธอหลับอย่างสบายใจเสียที
ไม่เอาแล้ว เธอไม่อยากอยู่อย่างหมาดอย่างนี้อีกแล้ว
เธออยากหลับจริง ๆ นะ...

คืนนั้นเอง มีราเทยาลอราซีแพม (Lorazepam) ออกจากการปูก ยา
นี้เป็นยาที่หมอมจ่ายให้เพื่อให้เหอคลายกังวลและสามารถนอนหลับได้ ปกติมิ
ราจะต้องกินหนึ่งเม็ดก่อนนอน แต่หลังริดาตาย เธอเริ่มกินยาหนึ่งเม็ดขึ้น สอง
เม็ดบ้างหรืออาจจะสามเม็ด เธอกินเป็นประจำจนไม่เทื่อนผ่อนนานแล้ว แต่
ครั้งนี้ไม่ใช่ เธอจะต้องหลับให้ได้ เธอไม่สนใจแล้วว่าจะเกิดอะไรขึ้น

ยาเม็ดแล้วเม็ดเล็กๆ หล่อลงมาจากกระปุก นับไปบันบานเป็นจำนวน
เก้าเม็ด เธอขอบเลขนี้ แม่เคยบอกว่าเลขเก้าเป็นเลขที่ดี มันจะดึงก้าวไป
ข้างหน้าเสมอ และเธอหวังว่ายาเก้าเม็ดนี้จะทำให้เธอ ก้าวผ่านคืนนี้ไปได้ มิ
ราหอบยาเก้าเม็ดใส่ปากแล้วดื่มน้ำตามลงไปอย่างรวดเร็ว

หวังว่าคืนนี้เธอจะหลับนะ...

มิราได้หลับอย่างที่หวังไว้จริง ๆ เธอหลับไปกว่าสิบชั่วโมง เป็นการ
หลับที่นานและหลับสนิทครั้งแรกหลังจากที่ริดาตายไป แต่ก็ต้องแลกมาด้วย
อาการจ่วงซึม คิดอะไรก็ไม่ออกปวดหัวไปหมด มือของเธอสันและแนบจะไม่มี
แรงจะหยิบอะไร เธอยากอาเจียน แต่แค่ลุกไปจะเข้าห้องน้ำยังแทบลุกไม่
ขึ้น แม้จะพยายามแต่มิราเก็บตัวไว้มันทำให้เธอหลับได้โดยไม่ฝันอีก

เมื่อเข้า แม่เข้ามาหาmirrorในห้องแต่เรอไม่รู้สึกตัวเลย เพราะช่วงหลัง
มานี้ มีรำบากจะนอนไม่หลับทำให้ลุกจากเตียงแต่เข้า และลงไปเดินเล่นในสวน
หย่อมเสมอหากเรอไม่มีเรียน แต่วันนี้แม่ไม่เห็นมีราที่สวน จึงสงสัยและเปิด
ประตูเข้ามาดูในห้อง เมื่อพบว่ามีรากำลังนอนหลับสนิท แม่เห็นว่าวันนี้มีรา
ไม่มีเรียน เลยปล่อยให้มีราอนต่อไปอย่างนั้น เพราะตัวเรอเองก็รู้ว่ามีราอน
ไม่ค่อยหลับ จึงไม่อยากรบกวนเวลาพักผ่อนของมีรา

มีรารู้สึกเหมือนตัวเรอเองมีอาการเหมือนกับเม้าค้าง พยายามทำธุระ
ส่วนตัวให้เสร็จ แล้วเออกลับมาทิ้งตัวลงกับเตียงอีกครั้ง วันนี้เรอไม่่อยากทำ
อะไรเลย มันเพลียไปหมด เหอจ่วงมาก แต่เรอไม่กล้าหลับตอนนี้ ฝันร้ายมัน
อาจจะกลับมาอีกก็ได้...

เมื่อแม่กลับมาถึงบ้านก็พบมีราที่พุ่งหลับอยู่บนโซฟา แม่ไม่รู้ว่ามีรา
กินยาเข้าไปเกินขนาด เเรอแค่เห็นมีราอนหลับได้ จึงคิดว่ามีราเริ่มปรับตัว
ยอมรับในสิ่งที่เกิดขึ้นได้แล้ว ในใจรู้สึกยินดีมาก แม้ลูกเลี้ยงของเรอจะชน
ขนาดไหน ก็เพียงแค่ดูเบา ๆ เท่านั้น

มือเย็นวันนั้นแม่ทำอาหารที่มีราชอบหลายจาน ก่อนจะเดินไปปักลูก
มีรา มีรานั่งขึ้นมาเรอไม่รู้ตัวว่าเรอหลับไปตอนไหน เหมือนอยู่ดี ๆ ก็วูบไป
เสียอย่างนั้น แต่ระหว่างที่เรอหลับ เรอไม่ฝันอะไรทั้งนั้น นั่นเป็นสิ่งเดียวที่
ทำให้มีราตื่นมากที่สุดขณะนี้

เข้าว่าการหลับคือการพักผ่อนที่ดีที่สุด และมีผลดีต่อการรักษาปั่นปะ

มีรัตตสินใจว่าคืนนี้เรอจะกินยาอีครั้ง จะได้หลับสนิทไม่มีเรื่องอะไรมาวนใจ อย่างน้อย ๆ ขอแค่สักวันหรือสองวันนี้ที่เรอไม่มีเรียน ให้เรอได้พักผ่อนจริง ๆ เสียที่ ยาลอร่าซีแพมจำนวนเก้าเม็ดถูกเทอกามาเหมือนเมื่อคืน มีรารถ่ายรูปยาหั้งเก้าเม็ดและส่างรูปไปให้เพื่อนในกลุ่มโดยบอกว่า เรอหัวไว้อีกที่ทำให้หลับสนิทถึงเข้าได้แล้ว แล้วบอกอีกว่า เมื่อคืนเรอกินยาเก้าเม็ดเข้าไป และยังสบายดีไม่ต้องเป็นห่วง หลังจากบอกเพื่อนแล้วมีรากกินยาหั้งเก้าเม็ดอีครั้ง และนอนลงบนเตียง พลิกตัวไปมาไม่นานเรอก็หลับไป

เข้าวันถัดมา เมื่อแม่โน่เจอมีราอยู่ในสวนจึงเดินไปมีรารที่ห้อง และเห็นมีรานอนอยู่เหมือนเดิม แม้จะรู้สึกแบกลิใจอยู่บ้าง แต่ก็คิดว่าอาจจะเหลือที่นอนไม่หลับนานก็เลยอนอนหลับนานกว่าปกติ และเดินมีรากไปใช้คนที่ตื้นเข้าอยู่แล้ว คงจะกลับไปนอนตื้นสายเหมือนเดิมแล้ว จึงวางใจแล้วออกไปทำงานตามปกติ

แต่วันนี้มีรานอนหลับไปนานกว่าเมื่อวานเสียอีก หรืออาจจะเรียกว่า หมดสติไปก็เป็นได้ เพราะมีรานไม่รู้สึกตัวเลย แม้จะมีเสียงเรียกเข้าโทรศัพท์ ดังขึ้นก็รับก็ตาม สายที่โทรมานั้นคือเพื่อนในกลุ่มของเรอนั่นเอง ทั้งไง หยกทิว และอัตร ผลัดกันโทรมหามีราก แต่มีรากลับไม่รับสายโดยทั้งสิ้น พากเซอก ก็ຈวลดอย่างมาก เพราะเห็นรูปยาที่มีรากินเข้าไปเมื่อวาน สุดท้ายໄฟก็เป็นตัวแทนของทุกคนที่จะไปดูอาการของมีรารที่บ้าน เพราะเป็นคนเดียวที่วันนี้ไม่มีเรียนเหมือนมีราก ไม่มาถึงบ้านของมีรากหลังจากมีรารีบได้สักพัก

มีรารีบเข้ามายืนเป็นเวลาที่ยังตรง ด้วยอาการทรมานอย่างมาก หากเมื่อวานบอกว่าเรอแทบทะไม่มีแรงในการยกจับหรือลุกไปทำอะไร วันนี้

เรียกได้ว่าแค่เธอจะลูกขึ้นจากเตียงยังยากที่เดียว เธอปวดหัวจนเหมือนกับหัวจะระเบิด รู้สึกเหมือนจะบูบอยู่ตลอดเวลา ห้องไส้บ้านป่วยไปหมด เธอนอนนิ่ง ๆ อยู่อย่างนั้นกว่าครึ่งชั่วโมง จึงมีแรงดันตัวเองให้ลูกขึ้นจากเตียงได้มีราหันไปหยิบขวดน้ำที่วางอยู่บนโต๊ะข้างเตียงขึ้นมาดื่มรวดเดียวหมดขวด เธอคงแห้งเหลือเกิน น้ำแค่นี้ไม่เพียงพอ มีร้าพายามเดินไปที่ครัว มือคอยคำผนังเพื่อพยุงตัวเดินไปให้ถึงจุดหมายอย่างชา ๆ

เมื่อกี้ห้องครัว มีร้าดื่มน้ำอีกหลายแก้ว มีร้าเริ่มรู้สึกตัวว่าเธอควรหยุดกินยานี้ไปสักพัก ไม่อ่อนน้อมผลลัพธ์ที่ตามมาอาจจะไม่ใช่แค่นอนหลับสิบกว่าชั่วโมงเท่านั้นแล้ว ตอนนี้เองเสียงโทรศัพท์ของมีร้าก็ดังขึ้น เป็นสายจากไฟฟ้าที่มาถึงหน้าบ้านเธอแล้วนั่นเอง

“ขอล้มมีร้า รับสักที พากฉันโทรศัพท์ตั้งหน่ายรอบกีไม่วันสายเป็นอะไรหรือเปล่า” ไฟต่านด้วยเสียงที่ร้อนรนทันทีที่มีร้ากดรับสาย

“เปล่า ไม่ได้เป็นอะไรหรอก เพิงตื่นน่าจะมีอะไรหรือเปล่า” มีร้าตอบเสียงทุดของเธออย่างเย็นเมื่อเสียงจากโทรศัพท์ที่ยังคงเดินทางคุณการพูดนี้ไม่ได้เหมือนสมองเธอสั่งการข้าไปเสียทุกเรื่อง

“ทำไม่เสียงเป็นอย่างนั้นล่ะ ฉันอยู่หน้าบ้านเรอแล้ว ทุกคนไม่มีใครติดต่อเธอได้ เลยส่งฉันมาเป็นตัวแทนให้มาดูเรื่องที่เป็นอะไรหรือเปล่า มาเปิดประตูบ้านให้หน่อย”

“ประศรั้วน่าจะไม่ได้ลือกันนะ ส่วนประตูบ้านกุญแจงอยู่ได้ชั้นวางรองเท้าที่เดิน ไขเข้ามาเองเลย ฉันไม่มีแรงแล้ว”

“ไม่มีแรงหรือ ไหนว่าไม่เป็นอะไร” ไฟฟ้าพลาังหยิบกุญแจมาใส่ประตูบ้านเข้าไป

“เข้ามาก่อนแล้วเดี๋ยวค่อยเล่าให้ฟัง ฉันอยู่ในครัว”

หลังจากที่ไฟรู้เรื่องห้องหมดเก็บอกให้มีราไปหาหมอทันที แต่มีราไม่่อยากไป โดยให้เหตุผลว่าเดี๋ยวมันก็หายเอง ไฟบังคับมีราไม่ได้ จึงได้แต่นั่งอยู่ เป็นเพื่อนมีรา และขอให้มีราอย่าทำแบบนี้อีกเลย ทุกคนเป็นห่วง เรื่องแค้นนี้ มันจะต้องผ่านไปได้

เรื่อง...แค้น

คำพูดนี้เหมือนทำให้หัวใจของมีรากระซุก และเต้นผิดจังหวะไป

“เรอไม่รู้หรอกว่าการนอนไม่หลับติดต่อ กันนาน ๆ มันธรรมานแค่ไหน เรื่องที่ทุกคนทำได้แต่ฉันกลับทำไม่ได้” มีราพูด เสียงนั้นฟังดูเนินนาๆ และแบบพร่าวันก ขณะพูด แม้จะหันหน้าเข้าหาไฟ แต่สายตาของมีราไม่ได้จับจ้องอยู่ที่ไหนเลย เหมือนกับมองเห็นผ่านร่างของไฟไป

“มันไม่ใช่แค่การนอนไม่หลับอย่างเดียวนะ ฉันเห็นภาพของราทุกครั้งที่หลับตา มันทำให้ฉันรู้สึกเหมือนย้อนกลับไปวันนั้น วันที่ฉันไปหารดา เป็นครั้งสุดท้ายในขณะที่เธออยังมีชีวิต ก่อนเรอจะไปเชอนมาลาฉัน เข้าใจไหม

ไฟ ถ้าวันนั้นฉันรู้ตัวสักนิด แล้วเอ่ยปากพูดอะไรสักหน่อยที่จะเป็นกำลังใจให้ เธอได้ และหยุดยั้งความคิดของเธอไว้ วันนี้เรออาจจะยังอยู่” คำพูดที่มีรา อุ่ยออกมาเหมือนกับใบมีด ที่ย้อนกลับเข้าไปกรีดทั้งร่างกายและจิตใจของ เธอเอง จนกลายเป็นผลเหวอระหว่าง

เรืออิจารดาที่ตอนนี้ไม่ต้องทราบอีกแล้ว ไม่ต้องคิด ไม่ต้องกังวล อะไรอีก เป็นอิสระเหนือเหตุการณ์ทั้งปวง แต่เธอทำได้เพียงแค่อดทนให้ผ่าน ไปวันแล้ววันเล่า

“แต่ไม่ต้องห่วงไง ฉันสัญญาว่าจะไม่ใช้ยาเยอะ ๆ เพื่อให้หลับอีก แล้ว และขอร้องอีกอย่างนึง อย่าบอกแม่เรื่องนี้ได้ไหม ฉันไม่อยากให้แม่เป็น กังวลอีก”

“ได้ ๆ ฉันจะไม่บอก” ไฟตอบ เธอหน้าเสียเล็กน้อย เธอไม่รู้ตัวด้วย ข้าว่าคำพูดที่เธอพูดออกไปมันทำร้ายมิราขนาดไหน แต่เธอรู้ว่ามิรากำลังไม่ พอดี

ไฝนั่งอยู่กับมิราในบ้านเงียบ ๆ เพราะไม่มีอะไรทำ มิราเกินไม่มีเรื่อง ชวนคุยอะไร ไฝจึงเล่นเกมในโทรศัพท์มือถือ เวลาผ่านไปไม่ถึงชั่วโมง เมื่อไฝ เงยหน้าขึ้นมาดูก็พบว่ามิราหลับพุ่บอยู่บนเตียงที่พวກเธอนอนคุยกันแล้ว จึงคิด จะไปเรียกให้มิราไปนอนที่โซฟาดี ๆ แต่เรียกอยู่หลายครั้งมิราเกินไม่ตอบรับ ไฝ ได้แต่ปล่อยให้มiranอนไปทั้งอย่างนั้น เพราะเธอฟังที่มิราเล่าให้ฟังว่าเมื่อวาน ที่เธอเกินยาเกินมาก การแบบนี้เข่นเตี้ยกัน เธอได้แต่นั่งรอหนึ่งสอง

จนกระหั่งถึงเวลาที่แม่ของมิรากลับถึงบ้าน ไฝจึงหันไปปลุกมิราอีก

ครั้ง ครั้งนี้มีราตีนขึ้นมาอย่างปกติ แม้บันใบหน้ายังปราภูร่องรอยความ
ง่วงจุนอยู่บ้าง แต่มีรา ก็ตื่นแล้ว

แม่เข้าบ้านแล้วเห็นว่าไฟอยู่ในบ้านจึงชวนให้ไฟกินข้าวเย็นด้วยกัน
แต่ไฟปฏิเสธไปและขอตัวลับก่อน แม่หันมาตามมีรา ว่าไฟมีเรื่องอะไรหรือ
เปล่าถึงมาหาที่บ้าน แต่มีรา ก็บอกว่าเป็นเรื่องงานกลุ่มที่ใกล้จะต้องส่งแล้ว
นั่นเอง

หลังจากวันนั้นมีรา ก็หยุดกินยาลดอราซีแพมไปเกือบทั้งอาทิตย์
แน่นอนว่าเหตุนี้มาจากมีรา รู้สึกว่าร่างกายตัวเองยังไม่กลับมาเป็นปกติ แต่
อีกเหตุผลหนึ่งเพราะยาที่หมอจ่ายให้มันหมดจากการที่เธอ กินยาเกินขนาด
เข้าไปสองครั้ง แต่เธอ ก็คิดว่าไม่เป็นไร อีกไม่กี่วัน ก็จะถึงรอบนัดหมอบแล้ว
เดียวเธอ ก็จะได้ยาใหม่ ค่อยเริ่ม กินอีกครั้งตอนนั้นแล้วกัน

มีรา รู้ว่าสิ่งที่เธอ ทำมันไม่ถูกต้อง ถ้าเธอ อบอุ่นหม้อ จะต้องโคนว่า
แน่นอน

วันแรกที่มีรา ไม่ได้ กินยา โชคดีที่ฤทธิ์ยา เก้าเม็ดยังคงอยู่ในร่างกาย
ทำให้เธอ อยู่ง่ายและสามารถลับลงไปได้ แต่วันต่อ ๆ มา มีรา ก็ลับไปบนอน
ไม่ทันสักครั้ง จนถึงวันที่มีรา ต้องไปพบคุณหมอ

ครั้งนี้เป็นครั้งแรกที่มีรา จะบอกความจริงกับหมอมิ่ง แต่ เธอไม่ได้
บอกหมอมิ่ง เธอกินยาเกินขนาดเข้าไป แต่เล่าถึงเรื่องที่เรือนอนไม่หลับให้
หมอมิ่งฟังแทน

“ปกติน้องมีร้านอนเปิดไฟหรือปิดไฟครับ”

“ส่วนมากจะเปิดค่ะ”

“จังคล่องปรับสภาพแวดล้อมในการนอนให้มีดีใหม่ครับ ลองปิดไฟนอนดู ปรับอุณหภูมิในห้องให้เย็นกำลังพอดี แล้วก็บอกกับคนที่บ้านว่าพยายามอย่าส่งเสียงรบกวนหรือเปิดไฟในขณะที่น้องมีร้านอนหลับ ควบคู่ไปกับการกินยาไม่ส่วนช่วยให้นอนหลับได้ง่ายขึ้นนะครับ”

“ได้ค่ะ แล้วหนูจะไปลองทำดู”

“แต่ถ้านอนไม่หลับจริง ๆ ก็อย่าฝืนนะครับ ลองหากิจกรรมที่ผ่อนคลายทำก่อนนอนดูก็ได้ อย่างอ่านหนังสือ การทำสมาธิ หรืออาบน้ำอุ่นก่อนนอนก็ได้นะ และที่หมอบอกทุกครั้งการออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอจะช่วยได้มาก ควรหลีกเลี่ยงเครื่องดื่มทุกชนิดที่มีคาเฟอีนและแอลกอฮอล์ ถ้าเป็นไปได้พยายามอย่าเข้าห้องระหว่างวันนะครับ เพราะมันจะยิ่งทำให้ตื่นกลางคืนนอนไม่หลับขึ้นไปอีก”

การหาหมออ่อนมีร้านในวันนี้เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น เพราะเธอรู้สึกว่ามันไม่ช่วยอะไรขึ้นมา เหมือนแค่ให้เธอได้ระบายความในใจออกมาโดยมีคนที่เข้าใจ รับฟัง และไม่มีคำพูดที่ทำร้ายเธอเกินนั้น

สักดาที่ต่อมามีร้าไปเรียนตามปกติ แต่ทุกอย่างเหมือนจะไม่ปกติ สำหรับมิราเลย์ เธออ่านหนังสือไม่ได้ไม่มีสมาธิ อ่านแคนไม่เก็บรั้תเดือกท้อง หยุดอ่าน เพราะนักจากจะไม่มีสมาธิแล้ว เธอยังรู้สึกว่าเธออ่านไม่รู้เรื่องอีก ด้วย แคนไม่เก็บรั้ตเดือนี้ออกลับอ่านไม่เข้าใจ เวลาเขียนตอบข้อสอบเธอรู้สึกว่าเธอเขียนไม่ได้ เมื่อนอนสมองไม่แหล่นความคิดหยุดนิ่ง จำอะไรก็ไม่ได้สักอย่าง

มันไม่ควรเป็นอย่างนี้ มิรารักที่ได้อ่านหนังสือและรักที่จะเขียน แต่ตอนนี้แม้กระถั่งหนังสือเล่นโปรดของเธอ ยังอ่านไม่ได้ และแม้แต่บันทึกประจำวันที่มิราเขียนอยู่ทุกวัน มิราถึงเขียนไม่ได้ เธอจำเรื่องที่เกิดขึ้นในวันนั้นแบบขาด ๆ หาย ๆ แม้จะมีบ้างเรื่องที่จำได้ แต่เธอไม่รู้จะเขียนมันออกมากอย่างไร มือจับปากกา握บนหน้ากระดาษค้างอยู่อย่างนั้น

โรคนี้กำลังพรางทุกอย่างไปจากเธอ

การพักผ่อน... สมาธิ... การอ่าน... การเขียน... ความจำ... ความคิด...

อีกหน่อยเธอจะเหลืออะไรอีก

ทุกอย่างที่เธอเคยทำได้ เธอก็ทำไม่ได้แล้ว เธอไม่สามารถมีสมาธิในการฟังคำอธิบายงานกคุ้ม เพื่อนถความเห็นอะไรกับเธอ เธอก็ตอบไม่ได้มีแต่ความเมียบที่ใช้ตอบคำถามเพื่อน จนไม่ต้องเข้ามาช่วยพารอออกจาก

สถานการณ์ที่อีดอัตนั้น

“ไม่ ๆ มิราเป็นอะไรหรือเปล่า ดูแปลก ๆ ไปนะ ดูเหมือนอยู่ในห้อง
อย่างไรก็ไม่รู้” เพื่อนคนหนึ่งถามໄຟ

“ไม่มีอะไรหรอก น่าจะไม่สบายนั้นแหละ”

“หรือ จันให้มีراكลับไปก่อนก็ได้นะ ถ้าไม่ไหวก็ไม่ต้องช่วยหรอก”

เหอ...ขอโทษ

ไร้ประโยชน์ เหอช่วยอะไรใครไม่ได้เลย

แค่รับผิดชอบงานตัวเองยังไม่ได้เลย

หลังออกจากห้องเรียน มิราบังมีกลับบ้าน เหอบอกไฝ่ว่าไม่ต้องรอ
ให้กลับไปก่อนเลย เธอยากอุ่นคุณเตียว ใช้เวลาอยู่กับตัวเอง

มิราเดินวนรอบมหาวิทยาลัยไปหนึ่งรอบก่อนจะโบกรถแท็กซี่นั่ง
กลับบ้าน เวลาบ้านนี้แม่คงจะถึงบ้านแล้ว เธอยากจะกลับบ้านไปบอกกับแม่ว่า
ช่วยเธอตัวย แต่...เธอจะต้องให้แม่ช่วยไปอีกสักกี่ครั้ง เธอใจแล้วควรจะรับ
ผิดชอบตัวเองได้สิ มิราผิดหวังกับตัวเอง เธอยิบมีดีคัตเตอร์ที่พกไว้ใน

กระเปาเสมออุกมา แปลกที่ فهوไม่รู้สึกอะไรอีกแล้ว ไม่อยากกรีดแขน ไม่อยากกรีดร้อง หรือร้องให้อีกแล้ว มันช่าง...

ว่างเปล่า

ชีวิตที่ว่างเปล่าจะมีไปเพื่ออะไร

...

มิรากลับเข้าบ้านก็เงอกับแม่ที่นั่งคุ้นเคยอยู่บนโซฟา และน้องชายที่นั่งทำการบ้านอยู่บนโต๊ะหนังสือของเธอ แม่หันมาอีกครั้งให้กับเธอ เธอจำไม่ได้ว่าแม่ถามอะไรเรอบ้าง เธอเพียงแค่ส่ายหน้าตอบทุกอย่าง

“หนูเห็นอย่างมากค่ะ” เมื่อมิราพูดจบก็เดินกลับเข้าห้องทันที เธอเลยไม่เห็นสายตาที่มองตรงมาที่เธอด้วยความเป็นห่วง

มิราอ่านน้ำเปลี่ยนชุดจนเรียบร้อย เธอมองไปรอบห้อง ทุกอย่างมีความทรงจำที่ดีและร้ายປะปนกันไป ภาพที่เธออิ่มและหัวเราะ และภาพที่เธอทำร้ายตัวเองปราศจากขึ้นในสมองสลับกันไปมา แล้วเธอ ก็หันไปเห็นสมุดของรดาที่ให้เธอไว้ นิยายเรื่องปาฏิหาริย์ ความคิดอันตรายแหวบขึ้นในสมอง อีกครั้ง

มีรายบุคคลอื่นๆ แสวงหาเม็ดยาที่อยู่ในนั้นลงบน
โต๊ะ เสียงเม็ดยากระซิบลงบนโต๊ะมันมากกว่าแก้เม็ดที่กินไปก่อนหน้านี้ เธอไม่รู้
ว่ายาที่เทออกมามีกี่เม็ด

เธอจะลองเล่นกับปาฏิหาริย์อีกสักครั้ง

ตอนนี้เป็นเวลาทุ่มครึ่ง มีรามองนาฬิกาและจดจำมันไว้ มีราค่อยๆ
หยิบเม็ดยาหั้งหมดใส่เข้าปากทีละน้อย แล้วตั่นน้ำกลืนลงไปจนครบทุกเม็ด
ก่อนจะหยิบกระดาษมาเขียนจดหมายวางเอาไว้ข้างหนอน แล้วอนลงบน
เตียงอย่างสงบ

‘จดหมายฉบับนี้หูเขียนขึ้นหลังจากที่หูกินยาเข้าไปแล้ว มันอาจ
จะเป็นแค่ความคิดชั่ววูบหรืออะไรก็ตาม แต่หูเห็นอยู่กับทุกอย่างแล้วจริง
ๆ หูกำลังรู้สึกว่าตัวเองไม่มีประโยชน์มากขึ้นทุกวัน ไร้ค่า ไม่มีเป้าหมายใน
ชีวิต หลาย ๆ ครั้ง หูแฝงคิดว่าถ้าหูตายไปคงจะดีกับทุกคนมากที่สุด แต่
หูก็ยังคาดหวังที่จะได้ใช้ชีวิตต่อไป หูสับสนเหลือเกิน หูมีคำพูดมากมาย
ที่อยากจะบอกแม่ แต่ไม่รู้จะบอกอย่างไรให้หมด แต่สิ่งที่อยากบอกที่สุดคือ

หูขอโทษ

ขอโทษสำหรับทุกสิ่ง ที่บูรั่วทั้งหมดไม่ใช่ลูกที่ดีนัก เป็นภาระที่แม่ต้อง
ค่อยเป็นคุณและเสมอ ถ้าหลังจากคืนนี้ไปหน่อยสามารถลดต้นเข็มมาเจอน้ำยาได้
อีก หนูจะลองสู้กับโรคนี้อีกสักครั้ง ถือเป็นการเริ่มต้นชีวิตใหม่อีกครั้ง

แต่ถ้าเกิดมันไม่เป็นอย่างนั้น แม่อย่าเสียใจไปเลยนะ ให้คิดว่าหนู
พยายามดีแล้ว ไม่ต้องทราบกับโรคกับการใช้ชีวิตที่ไม่รู้ว่าตัวเองจะเกิดความ
คิดบ้า ๆ แบบนี้ไปอีกครั้ง

หนูฝ่ากบออกไฝ หยอด ทิวา และฉัตรด้วย หนูตื่โจนมากที่มีพวงเรือเป็น
เพื่อน

แม้จะเคยทะเลาะกัน ผิดใจกันก็ครั้ง แม้จะรู้ว่าหนูป่วย หนูไม่ปกติ
อย่างคนอื่น พวงเรือก็ไม่เคยคิดจะทิ้งหนูไปไหน ยังคงอยู่ให้กำลังใจเสมอ

กำลังใจจากแม่และพวงเรือช่วยให้หนูผ่านเหตุการณ์ที่แสนเครื่องมาก
มาก ทุกคนช่วยเหลือชีวิตให้หนูอยู่มาถึงปัจจุบันนี้ได้ ทุกคนคงจะเห็นอยู่มาก
แล้ว

หนูขอบคุณมาก'

บทที่เก้า

ลีมตาอีกครึ่ง

เมื่อมีราขึ้นไปบนห้อง แม่ก็ยังคงนั่งดูโทรทัศน์ต่อไปอีกสักพัก พลางคิดว่าพรุ่งนี้เป็นวันหยุด ตัวเธอและมีราไม่ได้ไปเที่ยวด้วยกันนานแล้ว จึงตั้งใจว่าจะชวนมีราไปเที่ยวพักผ่อนสักหน่อย จะได้ผ่อนคลายความเครียดจากการทำงานและการเรียนด้วย

เมื่อแม่ตัดสินใจดังนั้น ก็เดินไปเคาะประตูห้องของมีรา แต่ไม่ได้ยินเสียงตอบรับ จึงเปิดประตูเข้าไปดูและเห็นว่ามีรานอนนิ่งอยู่บนเตียง แม่จะเดินเข้าไปปลุกมีรา เธอแผลกใจเพราบปกติเวลาที่มีรา้น่าจะยังไม่นอน แต่ก็เปลี่ยนใจ เพราะตอนมีรากลับบ้านมาเธอ楞อกกว่าเหนื่อย จึงตัดสินใจปล่อยให้ เธอพักผ่อนไปก่อนพรุ่งนี้ค่อยคุยกัน และปิดประตูกลับออกไปเงียบ ๆ

แต่ในเช้าวันรุ่งขึ้น กลับเกิดเหตุการณ์ที่เธอจะไม่เลิมไปชั่วชีวิต

แม่ตื่นตอนเช้า จัดการธุระส่วนตัวจนเสร็จเรียบร้อย ก็เข้าครัวทำอาหารเช้า เมื่อถึงเวลา กินข้าวจึงให้บอล น้องชายของมิราเข็นไปตามมิราลงมา กินข้าว บอลงลับลงมาพร้อมกับบอกว่า “มิรา ยังหลับอยู่”

“แล้วทำไม่ไงปลูกล่ะ”

“ผอมปลุกแล้วนะ แต่พี่ไม่ตื่น ขี้เขามาก ทำไม่คุณป้าไม่ดูพี่บ้างล่ะ ที่ผอมคุณป้ายังปลุกแต่เข้าทุกวันเลย”

“แปลกนจะ เมื่อวานก็ไม่ได้นอนดีก ทำไม่ตอนนี้ยังไม่ตื่นอีก ไม่เป็นไร รีบกลับรอ ก่อนแล้วกัน เดียวป้าเข็นไปปลุกพี่เอง” แม่บอกแล้วลูกเข็นเดินไปที่ห้องของมิรา เห็นมิรา ยังคงนอนนิ่งอยู่ในท่าเดิม กับเมื่อวานก็งสัย จึงเดินเข้าไปเบย่าตัวมิราเพื่อเรียกให้ตื่น

“มิรา ตื่นได้แล้ว ไปกินข้าว”

“ตื่นได้แล้วลูก นอนนานไปแล้วนะ” แม่มิรา ก็ยังคงนอนหลับอยู่อย่างนั้น เสียงแม่เริ่มร้อนรนปนตื่นตกใจ

“มิรา มิรา ตื่นสิ ลูกเป็นอะไรไป ทำไมไม่ตื่น” แม่เบย่าตัวมิรา แรงเข็น สีหน้าวิกฤตกังวลอย่างมาก ลุณลานทำอะไรไม่ถูกอยู่พักใหญ่ เหอตัดสินใจจะพามิราไปโรงพยาบาล แล้วสายตา ก็เห旆ือบไปเห็นกระดาษจดหมายที่วางอยู่ข้างหมอน จึงหยิบขึ้นมา

เมื่อเริ่มอ่านแค่ช่วงต้นของจดหมาย ก็ทำให้เธอรู้สาเหตุที่ทำให้มิรา

นอนนิ่งอยู่อย่างนี้ แม่เขย่าตัวมีร้าต่อไปเรื่อย ๆ พยายามปลุกมีร้าให้ตื่นขึ้นมา พลางตะโกนเรียกบกลให้หอบกลให้หายใจหายใจพัฒนาให้เธอ

เมื่อได้หายใจมาแล้ว เธอรีบกดหายใจเรียกรถพยาบาล แต่โทรศัพท์ค้างก็ไม่ติด แม่ลุนลุนหาเบอร์ของโรงพยาบาลที่อยู่ใกล้ที่สุด แต่ก็เหมือนไม่ดิน กลั่นแกล้งที่โทรศัพท์ไม่รับสายไม่ว่าจะสักที จึงรีบโทรศัพท์ของมีร้า เล่าให้เขารู้ว่าเสียงแหงแหงว่าเกิดอะไรขึ้น และขอให้รับมาช่วยเธอพามีร้าไปส่งโรงพยาบาลโดยเร็วที่สุด

ระหว่างนั้นแม่พยายามปลุกมีร้าอยู่ตลอดเวลา สลับกับพยายามโทรศัพท์โรงพยาบาล แต่มีร้ายังนอนไม่รู้สึกตัวอยู่บนเตียง ตัวขับไปตามแรงเหยียของแม่ เธอรู้สึกเหมือนเวลาผ่านไปข้าเหลือเกิน เธอเรียกบกลให้กดโทรศัพท์นี้ขึ้นไปเรื่อย ๆ จนกว่าจะมีคนรับสาย ส่วนแม่พยายามปลุกมีร้าต่อไปเรื่อย ๆ โดยไม่รู้ตัวเลยว่าน้ำตาของเธอไหลไปเท่าไรแล้ว

“มีร้าตื่นขึ้นมาสิ อย่าเพิ่งเป็นอะไรนะ อยู่กับแม่ก่อน...”

มีร้าที่นอนนิ่งอยู่บนเตียงเริ่มรู้สึกตัวจากแรงเหยียและเสียงปลุกของแม่ เธอฟังเสียงแม่ที่ร้องให้ เสียงสะอื้นพะพายามปลุกเธอให้ตื่น เธออยากรจะบอกแม่ว่าเธอตื่นแล้ว เธอขอโทษ แต่...เธอไม่มีแรงแม้กระทั้งจะลืมตา และอ้าปากพูดสักนิด

ร่างกายของมีร้านนักไปเสียทุกส่วน เหรอไม่สามารถบังคับร่างกายได้ เหมือนร่างกายนี้ไม่ใช่ของเธออีกต่อไป จะขยับทำอะไรไร้สักอย่างมันเหนื่อย เหลือเกิน ความทรมานค่อย ๆ ปราฏเข้าที่ลิขอย่าง ปวดหัวเหลือเกิน แน่น หน้าอกจนหายใจไม่ออก รู้สึกเหมือนตัวเองหายใจน้อยลงทุกที เธอยากหลับ เหลือเกิน

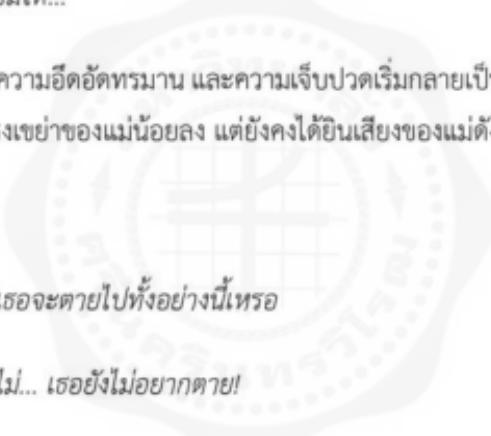
เชื่อจะตายแล้วใช่ไหม...

ภาพความทรงจำที่เรอมีผุดพراعขึ้นมาเป็นชา กะเท็นพาดังแต่ เธอยังหัวเราะมีความสุขกับพ่อและแม่ ภาพเหตุการณ์ที่แม่และพ่อเลิกกัน และภาพของเธอ กับแม่ที่ปลอบใจกันหลังจากนั้น ด้วยการกระทำที่อาจจะ เป็นเรื่องเล็กน้อยแต่กลับอบอุ่นเมื่อนึกถึง

ภาพเหตุการณ์ที่เรอทะเลกับแม่ไม่ว่าจะเรื่องเล็กหรือเรื่องใหญ่ จะไม่คุยกันนานขนาดไหน หรือแม่จะเหนื่อยขนาดไหน แต่แม่ก็ไม่ลืมที่จะ เตรียมกับข้าวไว้ให้เธอ กินทุกครั้งที่กลับมาถึงบ้าน ทุกความทรงจำที่แสนหวาน แต่ในความหวาน กลับมีความสุขเล็ก ๆ แทรกในนั้นเสมอ

ความรัก ความห่วงใยที่แม่ไว้แม่จะไม่ค่อยพูด แต่แม่แสดงออกให้ เห็นผ่านการกระทำทุกวัน เป็นเรื่องที่มองข้ามไม่ไป...

แม้กระทั้งเพื่อน ๆ ของเธอ ข้อความถามໄส่ทุกครั้งที่เธอมาปัญหา แต่ไม่ใช่เธอเองหรือหือที่ปฏิเสธมัน ปัจมันทึ้ง ไม่อยากเล่า เลือกที่จะถอยห่าง อกอกมา และให้เหตุผลว่าเพื่อนไม่สนใจเป็นพระเพื่อนให้เวลา กับเธอไม่พอ หรือเป็นที่เธอเอง ที่เรียกร้องจากพากเธอโดยไม่สนใจว่าใครจะยุ่งหรือเปล่า

ภาพเหตุการณ์ที่เมื่อเธอรู้สึกไม่ดีและต้องการไปหาหมอ ก็มักจะมีเพื่อนนึงว่าคนใดคนหนึ่งไปกับเธอด้วย นี่ไม่ใช่หรือความใส่ใจ และความห่วงใย ที่พากเธอเมื่อ...

ความอึดอัดทรมาน และความเจ็บปวดเรื้อรังกล้ายเป็นการชา มีราเริ่มรับรู้ถึงแรงเขย่าของแม่น้อยลง แต่ยังคงได้ยินเสียงของแม่ดังแวงอยู่ข้างๆ

เธอจะตายไปหัวอย่างนี้หรือ

ไม่... เธอยังไม่อยากตาย!

มีราวบรวมแรงเห่าที่มี พยายามผิบลิมตาขึ้นให้ได้ และพยายามขยับปากส่งเสียงเรียกแม่อุ่นหularyครั้ง มันเหนื่อยเหลือเกิน วินาทีนั้นมีราเริ่มรู้สึกว่าเธอไม่น่าตัดสินใจทำแบบนี้เลย นอกจากตัวเธอต้องทรมานแล้ว แม่ยังต้องร้องไห้ขนาดนี้

วินาทีนั้นมีราพยายามสูดลมหายใจเข้าให้มากที่สุดและอ้าปากเบ属实

เสียงให้ดังที่สุดเท่าที่จะทำได้

“แม่...” แม่เสียงของมิราจะเบาแค่ไหน แต่แม่ที่พยายามสังเกตอาการทุกอย่างของมิรา ก็ได้อินทันที

“มิรา! ลูกเป็นอย่างไร อดทนไว้นะ แม่จะรับพาลูกไปโรงพยาบาล เชิญใจไว้นะ”

“แม่... หูง่วง...”

“มิรา ๆ อาย่าเพิงนอนต่อ อยู่กับแม่ก่อน พ่อกำลังจะมารับเราไปโรงพยาบาลแล้ว อาย่าเพิ่งเป็นอะไรไปนะ”

มิราได้แต่พยายามยกมุนปากอื้มให้กับแม่ เพราะเธอไม่มีแรงจะพูดแล้ว แค่พยายามฝืนគงตาให้ยังลิมตาอยู่ก็เหนื่อยมากแล้ว ไม่รู้ว่าเวลาผ่านไปนานเท่าไร มิราได้อินเสียงประคุบ้านเปิดแม้เรื่องจะได้อินไม่ชัด แต่เสียงฝีเท้าที่เร่งรีบก็ค่อย ๆ ดังขึ้น

แล้วมิรา ก็ได้เห็นสีหน้าของพ่อที่แตกต่างไปจากปกติ ภาพจำของเธอคือพ่อที่มักจะมีรอยอิ้มติดใบหน้าเกือบทุกครั้ง อิ้มหล้ายแบบหล่ายอารมณ์ แต่วันนี้พ่อไม่มีรอยอิ้มอีกแล้ว ในหน้าเต็มไปด้วยความกังวล ศิวามวดจนหั้งสองข้างจะซิดกันอยู่รอมร่อ เมื่อเห็นเชือลิมตาอยู่พ่อรีบคลาเข้ามาเรียกเธอ เธอได้แต่ยิ้มเท่านั้นจริง ๆ

พ่ออุ้มร่างของมิราขึ้นแล้วเดินไปที่รถอย่างทุลักทุเล โดยมีบล็อกวิ่งไป

เปิดประดุจให้ สีหน้าของน้องชายເຮືອດູ້ທັງຕາໄຈແລະສັບສນໄມ່ນ້ອຍທີ່ພ່ອກັນ
ແມ່ພັດກັນເວີກຂຶ້ນເຂົ້າ ແລະເຫັນພ່ອອຸ້ມເຮອອກມາ

ແຮງສັນສະເຖິ່ນຂະນະທີ່ພ່ອຮັບອຸ້ມເຮອເຕີນອອກມາທຳໄທມີຣາຄື່ນໄສ້ຈັນ
ອຍາກອາເຈີຍນ ເຮອເວີກພ່ອດ້ວຍເສີຍແພ່ວເບາ

“ພ່ອ...ຫຼູຈະອັກ” ທ່າທາງພະອັດພະນົມຂອງເຮົາທຳໄທພ່ອວາງດ້ວຍເຮົາ
ລັງ

ທັນທີທີ່ມີຮານັ້ນລົງທີ່ພື້ນ ມີຮາກົ້າເຈີຍນອອກມາທັນທີ່ ນ້ຳຍ່ອຍທີ່ຜ່ານລຳ
ຄອອກມາຢຶ່ງທຳໄທເຫຼືອຮູ້ສັກແມ່ມາກັ້ນໄປເອົາ ພ່ອຮັບເຫຼົາໄປໜ່ວຍລູບຫລັງຂອງມີຮາ
ແຕ່ຫລັງຈາກຫຼຸດອາເຈີຍນເຮອກລັບຮູ້ສັກດີ້ຂັ້ນເລັກນ້ອຍ ພ່ອເຫັນວ່າມີຮາຫຼຸດອາເຈີຍນ
ແລ້ວຈຶ່ງຮັບອຸ້ມມີຮາຂັ້ນມາໄໝໆແລ້ວພາເຂົ້າຮັດ ແລ້ວປະໂຄງດ້ວຍເຮົາໄວ້ຮ່ວ່າງ
ທີ່ຮອແນ່ວອກມາຈາກບ້ານດ້ວຍຄວາມຮ້ອນນໍາ

ສ່ວນແນ່ມີເຫັນພ່ອອຸ້ມມີຮາອົກໄປແລ້ວກີ່ກວາດສາຍຕາມອອງໄປປອບຫ້ອງ
ວ່າຍາອະໄຣທີ່ມີຮາກິນເຫຼົາໄປ ແລ້ວກີ່ເຈົ້າກັນກະປຸກຍາເລື້ກໍ ວ່າງອູ້ຫັ້ງຫວັນນໍາ
ບົນໂດັ່ງ ຈຶ່ງຮັບຄວາມປຸກຍານັ້ນ ແລ້ວຈະເຕີນອອກຈາກບ້ານທັນທີ່ ແຕ່ກີ່ທີ່ອງຈາກ
ກລັນນາເພື່ອຫຍົບກະປຸກເປົາ ກ່ອນຈະກົງເຕີນກີ່ຈົງວ່າອອກມາລື້ອກກຸງແຈບ້ານດ້ວຍນີ້ອ
ທີ່ສັ່ນເຫຼາ ແລ້ວຮັບຂັ້ນຮັດທີ່ຈົດຮອຍຢູ່ທັນທີ່

ພ່ອຮັບຂັ້ນຮັດໄປທີ່ໂຮງພຍາບາລທີ່ໄກລ້າທີ່ສຸດ ແມ່ນ້ຳອູ້ເບາະຫລັງຄອຍ
ປະໂຄງແລະເວີກເຮອຕລອດທາງ ບອລົນ່ງທີ່ເບາະຫັ້ງຄນົບຂັ້ນ ເນື້ອດົງໂຮງພຍາບາລ
ບຸຮຸພຍາບາລຍ້າມີຮາລົງຈາກຮົດໄປທີ່ເຕີຍແລ້ວຮັບເຫັນໄປທັນທີ່ ຮະຫວ່າງນັ້ນມີຮາ
ຮູ້ສັກທີ່ວ້ອຍຢູ່ຕົວດ້ວຍເວລາ ເພົ່າຄວາມທຽມານທີ່ດິງສົດຂອງເຮົາໄວ້

แม่ยืนกระปุกใส่ยาที่มีรา กินให้คุณหมอดู และหลังจากคุณหมอดูตรวจอาการของมิราแล้ว ก็ให้มีรา กินยา Carterบอน เเรอแทบจะกลืนยาลงไปได้ อาการแสบคอดจากอาการอาเจียนก่อนมาถึงโรงพยาบาลยังคงอยู่

“ดีนีครับ ที่พามาส่งโรงพยาบาลลอย่างรวดเร็ว และคนไข้ไม่ได้หมดสติ ถ้าเป็นคนไข้ที่หมดสติแล้วต้องล้างห้องกันเลียนะครับ ตอนนี้หมอมือให้คนไข้กินยา Carterบอน (activated charcoal) เพื่อลดการดูดซึมยาในร่างกายเข้าไป นะครับ และให้สารทำลายพิษ (specific antidote) ทางหลอดเลือดดำเพื่อช่วยกำจัดยาที่ยังเหลืออยู่ในร่างกายนะครับ แต่คงต้องนอนดูอาการที่โรงพยาบาลสักหลายวันหน่อยยัง พื่อมีอาการอะไรเพิ่มเติมจะได้ให้การรักษาตามอาการได้อย่างถูกต้องนะครับ”

เวลาผ่านไปนานแค่ไหนมีราเองก็ไม่รู้ แต่มีราได้แต่นอนสะสึมสะลืออยู่บ่นเดียงซุ้ปaway ขณะที่เดียงซุ้ปawayถูกย้ายไปที่ห้องพัก เธอต้องนอนดูอาการที่โรงพยาบาลไปตามระเบียบ

พ่อ กับแม่และน้องชายของเธอ ก็ตามเข้ามาในห้อง สีหน้าของพ่อ กับแม่ยังคงมีความกังวลอยู่มาก แต่ไม่เท่ากับตอนก่อนจะมาถึงโรงพยาบาล แปลว่าอาการของเรอคงจะปลอดภัยแล้ว แม่เดินมา กุมมือเรออยู่ข้างเดียงเงิน ๆ เธอเพิ่งเห็นหน้าแม่ชัด ๆ ตาของแม่ทั้งสอง ทั้งบวมช้ำจากการร้องไห้ส่วนบolut ที่ปกติจะชนและเสียงดัง ตอนนี้ก็ลับท่าทางซึม ๆ และเดินเบาๆ ติดพ่อตลอดเวลา และพ่อที่วันนี้เรอคงไม่ได้เห็นรอยยิ้มแน่นอน

มีรา นอนจ้องมองหน้าแม่ และพ่อ แม้ว่าทั้งคู่จะเลิกกันไปแล้ว หรือแม้

จะทะเลาะกันขนาดไหน แต่เมื่อเกิดเรื่องกับเธอ ทั้งสองคนก็อยู่ตรงนี้ อยู่ข้างๆ เธอเสมอ เมื่อคิดถึงเรื่องนี้ ขอบตาเธอเริ่มร้อน น้ำตาคลอ ก่อนจะให้ลงมาพร้อมกับเสียงพูดแบบแห้งของเธอ

“หนูขอโทษ...”

ทันทีที่พูดจบแม่ตั้งรับตัวมาราเข้ามากอดเอาไว้แน่น หน้าของแม่อยู่ที่ป่าของเธอ มีร้าไม่ได้ยินเสียงสะอื้นจากแม่ แต่รับรู้ถึงความชื้นที่ป่า... เธอทำให้แม่ร้องไห้อึกแล้ว เธอยกมือข้างหนึ่งขึ้นมากอดศอกบ้มไว้ ส่วนอีกข้าง พ่อจับมือเธอเอาไว้แล้วส่งยิ้มจาก ๆ ให้เธอ รอยยิ้มที่เธอคิดว่าวันนี้จะไม่ได้เห็น มันอึกแล้ว บล็อกใจหัวออกมายากข้างหลังพ่อและปืนขึ้นมาなんที่ปลายเตียง

ในห้องเดิมไปด้วยบรรยากาศที่อบอุ่น ไม่ต้องมีคำพูดอะไรมาก มีแต่เสียงของมาราที่พูดคำว่าขอโทษข้าไปมาความสุขปนเศร้า ความหวานปนขม มีอยู่ในชีวิตทุกคนมีรากไม้ใช้ซื้อยกเว้น วันนี้จะเป็นอีกวันหนึ่งที่มิราจะไม่มีวันลืมเลย

มิราอนรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาลหนึ่งสัปดาห์ คุณหมอบอกกว่าอาการของมีราเหล่านี้จะหายภายในสองสามสัปดาห์ แต่ก็คงต้องตรวจร่างกายอยู่ทุกวันขณะอยู่ที่นี่

หลังจากบรรยายราศีชานซึ่งใจในวันแรกผ่านไป วันต่อ ๆ มา มีราศีพบน กับการบ่นและต่อว่าจากแม่ แต่เรื่องไม่รู้สึกแย่กับคำบ่นพวgnี้หรอก เธอรู้ว่า แม่บ่น เพราะเป็นห่วงเรอหั้งนั้น และจากอาการตกค้างจากฤทธิ์ยาทำให้มีรา จ่วงซึม และอ่อนแօอย่างมาก จึงใช้เวลา กับการนอนมากกว่า

ในวันที่ห้าของการนอนโรงพยาบาล มีราที่สภาพร่างกายกลับคืนมา เกินกว่าครึ่งขอให้แม่นำโทรศัพท์ของเรอมาให้หันด้วย เธอนอนอยู่เฉย ๆ จึง เปือและต้องการเบี่ยงเบนความสนใจจากอาการปวดหัว ปวดห้องที่ยังตกค้าง อยู่ เธอยากดุยกับเพื่อน ตอนนี้ทุกคนในกลุ่มนี้แล้วว่า เหอกินยาเกินขนาด และเข้าโรงพยาบาล พวกเรอมาเยี่ยมมีราทุกวัน แต่มาผิดจังหวะ เพราะมีรา หลับอยู่ทุกครั้ง

วันนี้มีราอาการดีขึ้นมาก ไม่ได้จ่วงนอนตลอดเวลาเหมือนไม่กี่วันที่ ผ่านมาแล้ว มีราอย่างจะคุยกับเพื่อน ๆ เหลือเกิน เธอมีเรื่องอยากรู้สูด มากนัย มีราเปิดโปรแกรมกลุ่มสนทนาขึ้นมา และเริ่มพิมพ์ข้อความที่iya ที่สุดเท่าที่เคยพิมพ์คุยกับมา

มีราเคิล - ก่อนหน้าจะเข้าโรงพยาบาลอันเยี่ยนจดหมายลาถึงพวgn เธ อ้าไว คิดว่าจะดหมายนั้นพวgn เออคงจะไม่ได้อ่านแล้ว แต่เนื่องด้วยใจนัก กับหลังจากที่ฟ่ายาเหตุการณ์หลาย ๆ อายุน่า บันเป็นช่วงเวลาที่แยกสุดของจันมาก เมื่อสักสักหรือห้าวันก่อน จันรู้สึกเหมือนตัวเองตายไปแล้ว และจันเลือกที่จะไปแบบ บีบบีบ ๆ

จันตั้งใจว่าถ้ามันเกิดพิດพลาด ถ้าจันไม่ตายและถีนขึ้นมาอีกครั้ง นี่จะเป็นจุดเปลี่ยนอีกแห่งหนึ่งในชีวิตจันจันจะเริ่มต้นบันใหม่อีกครั้ง เรื่องในจุดที่ยังไม่มีเรื่องร้าย ๆ เข้ามาและจะพยายามไม่ให้กลับไปเมื่อย่างนั้นอีกแล้ว จะพยายามมีความสุขให้มากที่สุดนับตั้งแต่ถีนขึ้นมาวันนั้น

กิงจัตร เรากล่าวกันดูเหมือนมีเรื่องให้ทางเลือกันปอยกว่าคนอื่น แต่ฝ่ายทางเลือกันของย่างไง สุดท้ายเราทั้งกลับมาเป็นเพื่อนกันเหมือนเดิม ขอบคุณมาก

กิงกิว่า กิงปกติเรื่องไม่ค่อยตอบแซก หรืออาจจะไม่ค่อยว่างคุยกับจัน เท่าคนอื่น แต่เรอก็ยังจำแทบทุกปัญหาที่จันเล่าให้ฟังได้ ทำให้จันรู้ว่าเรอใส่ใจจัน นี่เป็นแวงหยุดที่ทำให้จันอยากรีบต่อไปได้ ขอบคุณมากเลย

กิงหยัก เเรอเป็นคนที่โปรดพยาบาลเป็นเพื่อนจันเบอยที่สุด และมีเวลาฟังปัญหาของจันมากที่สุด ขอบคุณมากที่รับฟัง เฟราระจันก้อยากระนายสิ่งที่อยู่ข้างในจัง ฯ เรอไปหาหมอบ้างนะ จันเคยอ่านเจอมาว่าคนรอบข้างคนที่ป่วยแบบจันโดยเฉพาะคนที่รับรู้มาก ๆ มักมีโอกาสเสียจะเป็นด้วย

กิงไฟ ไม่ว่าจันจะอยู่หรือเปล่าให้สิ่เรอกำไร แต่เรอก็ไม่เคยบ่น ครั้งจันอาจจะโกรธว่าเป็นเพราะเรอไม่ใส่ใจจันมากพอ แต่จันเห็นว่าเรอพยายามช่วยจันในเรื่องการเรียนแค่ไหน ขอบคุณมากนะ ไม่มีเรอการเรียนจันคงแยกกันได้

แต่ที่สำคัญที่สุดคือจันอยากรอกกว่าขอโทษ... ขอโทษจริง ๆ นะ ที่อาจจะทำอะไรไม่ดีสิ่พวกรเอ และขอบคุณที่ยังอดทนจันได้มาจนกิงทุกวันนี้ ไม่ก็จันไปไหนกันเสียก่อน จันจะพยายามกลับไปเป็นปกติให้ได้ ให้สมกับที่มีโอกาสอีกครั้ง หวังว่าเราจะได้เจอกันเร็ว ๆ นี้

มีรากดปิดโปรแกรมสนทนากลางไปแล้วว่างโทรศัพท์ลง อิ้มแล้วมองออกไปนอกหน้าต่าง รถก็ยังติดเหมือนทุกวัน แม่ก็ยังคงเป็นแม่คุณเดิมที่อาจจะบ่นเรื่องเหมือนเดิม พ่อกับแม่ก็ไม่มีทางคืนดีกัน สังคมก็ยังคงเป็นสังคมเดิมทุกอย่างยังเหมือนเดิม มีตัวเรื่องของที่เหละที่เปลี่ยนความคิดได้ เปลี่ยนไปในทางที่ดีเสียด้วย...

วันนี้เป็นวันที่มีratio)yิงพยาบาลครบหนึ่งสัปดาห์พอตี และเป็นวันที่หมอออนุญาตให้เรื่องจะออกจากโรงพยาบาลพอดีด้วย วันนี้ทั้งพ่อและแม่มา กันทั้งคู่ ส่วนน้องชายเรอกิไปเรียนพิเศษ เพื่อนในกลุ่มของเรามากันพร้อม หน้า ทุกคนมาเพื่อรอรับเรอกลับบ้าน

ทำไม่นะห้องฟ้าวนนี้ถึงดูสดใสกว่าที่เคยเป็น

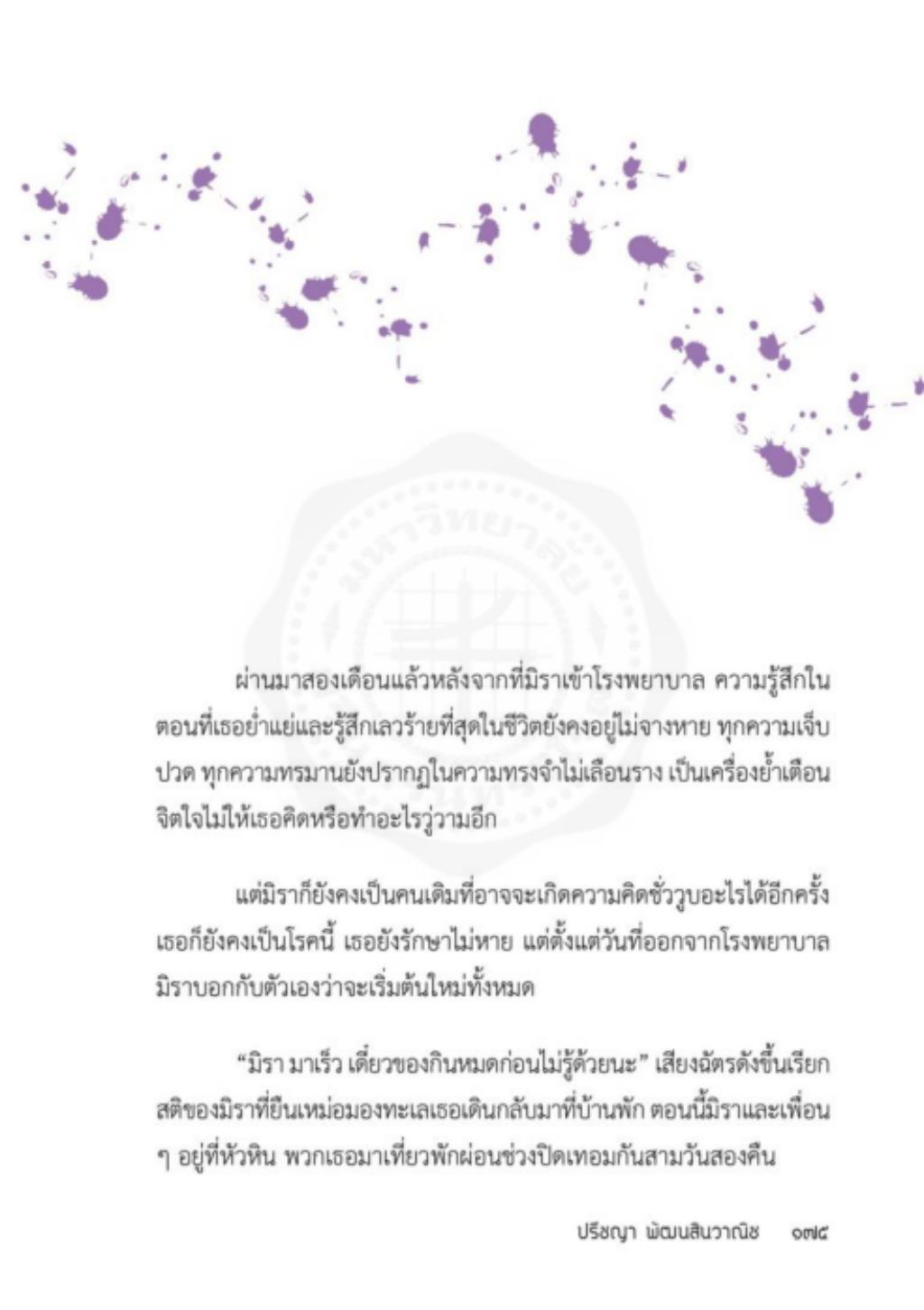
เอาล่ะมีรา มาเริ่มใหม่กันเถอะ!

บกทลีบ เริ่มต้นใหม่

ผ่านมาสองเดือนแล้วหลังจากที่มีราเข้าโรงพยาบาล ความรู้สึกในตอนที่เหออย่าเมย์และรู้สึก Lewy Body ที่สุดในชีวิตยังคงอยู่ไม่หายหาย ทุกความเจ็บปวด ทุกความทรงมานะยังปรากฏในความทรงจำไม่เลือนราง เป็นเครื่องย้ำเดือนจิตใจไม่ให้หือคิดหรือทำอะไรรุ่วรวมอีก

แต่มีรา ก็ยังคงเป็นคนเดิมที่อาจจะเกิดความคิดข้อขับอะไรได้อีกครั้ง เหอก็ยังคงเป็นโน่นนี้ เหอยังรักษาไม่หาย แต่ตั้งแต่วันที่ออกจากโรงพยาบาล มีราบอกกับตัวเองว่าจะเริ่มต้นใหม่ทั้งหมด

“มีรา มาเร็ว เดียวของกินหมดก่อนไม่รู้ด้วยนะ” เสียงฉัตรดังขึ้นเรียก สติของมีราที่ยืนเหม่อมองทะเลเรือเดินกลับมาที่บ้านพัก ตอนนี้มีราและเพื่อนๆ อุปที่หัวหิน พากເຮອມາที่ยวพักผ่อนช่วงปิดเทอมกันสามวันสองคืน

ตอนแรกที่ทิวเสนอว่าทุกคนควรจะไปเที่ยวด้วยกัน แต่ยังเลือกสถานที่ไม่ได้ ภาพสถานที่แห่งนี้ก็ปรากฏขึ้นเด่นชัดในความคิดของมิราและเรอก็เสนอหัวหินทันที เพราะที่นี่เป็นสถานที่แห่งความสุขของเรอ และเก็บจากลายเป็นสถานที่ที่เรอเลือกจะจับชีวิตลง เมื่อทุกคนเห็นด้วยจึงตกลงวันกันเรียบร้อยก่อนที่มิราจะไปขออนุญาตแม่เพื่อไปเที่ยว

“กีไปสิลูก เหนื่อยมาทั้งเหอแม้ ไปกันแต่ผู้หงิงกีรร่วงตัวกันด้วยช่วยดูแลกันนะ”

มิรารู้สึกเหมือนได้แม่ที่เข้าใจใส่เธอมากกว่าเดิม หรือบางทีอาจจะเป็นเพราะหลังจากเหตุการร้าย ๆ ผ่านไป ทั้งเรอและแม่ปรับตัวเข้าหากันมากขึ้น แม่ปรับตัวเพื่อให้เข้าใจเชยามที่อาการกำเริบขึ้นมา ส่วนตัวมิราเองก็ปรับความคิดของตัวเองให้เข้าใจนิสัยของแม่ เทืนใจแม่มากขึ้น และพยายามที่จะควบคุมตัวเองให้ได้ตลอดเวลา ส่วนพ่อตอนที่มิราเพิ่งออกจากโรงพยาบาลก็แวงมาหาเรอที่บ้านบ่อยครั้ง และคุยกับแม่โดยไม่ทะเลาะกันได้แล้ว ส่วนน้องชายของเรอก็ยังคงช่วยเหลือเดิม แต่เวลาที่เรอเตือนอะไร ก็ฟังมากขึ้น

แม้บังครั้ง ทั้งเรอและแม่อ่าจะมีหลุดคำพูดที่ไม่ต้องได้กัน หรือแสดงพฤติกรรมที่ทำให้อีกฝ่ายรู้สึกไม่ดีบ้าง แต่ทั้งคู่ก็ไม่ทิ้งให้มันค้างค่า รีบขอโทษกันและกัน และพูดจากันด้วยเหตุผลมากกว่าอารมณ์ ตอนนี้แม่เรียนรู้ที่จะอยู่กับโครนี้ไปพร้อม ๆ กับเรอด้วย

มิราพยายามกลับไปใช้ชีวิตเหมือนเดิมให้ได้มากที่สุด เข้ารับการ

รักษาจากคุณหมอ กินยาอย่างต่อเนื่อง ครั้งแรกหลังจากที่คุณหมอที่มีรีบมา รักษาโรคซึ่งเครียร์ว่ามีราปิดบังเรื่องที่เร่อนอนไม่หลับ จนกินยาเกินขนาดไป และดังใจจะจับซึ่งตัวเองอย่างไร คุณหมอบอกกับเราว่ามีเรื่องอะไรก็อย่า ปิดบังหมออีกด้วยคนไปปิดบังอาการไม่ให้หมอรู้ แล้วคนไข้จะเดี๋ยวจะหาย ได้อย่างไร

การเปปานหมอกรังส่าสุดของมีรา คุณหมอบอกกับเราว่าถ้าเรอจะ ห้อบ้าง หรืออยากจะถอยบ้างมันไม่ใช่เรื่องผิด หมอนเข้าใจว่ามันก็ต้องเวลาที่ เหนื่อคล้าบ้าง ถ้าพายายานสู้แล้วไม่ไหวจริง ๆ ก็อย่าให้ความเกรงใจมากว่างที่ จะขอความช่วยเหลือจากคนรอบข้าง มีร้ายังมีแม่ และเพื่อนที่เข้าใจเรื่องอยู่ มีรากิตตามแล้วได้บอกกับหมาว่า

“ก่อนหน้านี้ หมูกิตแต่ว่าโรคนี้มันบ้าแต่เรื่องเลวร้ายมาให้บุญ ทำให้ โลกนี้คุณมีความยิ่งกว่าเดิม แต่ตอนนี้กลับมีความคิดอีกอย่างขึ้นมาด้วย หมูที่ยัง คงคิดว่าโรคนี้มัน yay่นะคะ แต่บุญกู้รักษาของคุณที่บุญเป็นโรคนี้เหมือนกัน ใน อย่างนั้น บุญจะไม่มีทางรู้เลยว่ามีคนที่รักและหวังดีนักบุญมากขนาดนี้ ที่บุญ คิดอย่างนี้มันประหลาดใหม่ค่ะ”

“ไม่หักครับ ถือว่าเป็นเรื่องดีด้วยซ้ำ เป็นการพัฒนาไปในทางที่ดี นะครับ”

มีรารู้ว่าโรคนี้ไม่ได้หายกันง่าย ๆ เมื่อนหัวดที่กินยาไม่นานก็หาย และเรอกันไม่รู้ว่าความรู้สึกแบบนี้ จะกลับมาอีกเมื่อไร แต่ตอนนี้เรอจะพยายาม คิดในทางบวกให้เต็มที่ที่สุด ยังไม่หายเหรอ ก็ช่างมันสิ ความเครียมน้อยในตัว

ทุกคนอยู่แล้ว เธอแค่เป็นมากกว่าคนอื่นเท่านั้น ถ้าเธอรู้ตัว และรู้ทันอารมณ์ ความรู้สึกของตัวเองได้ สักวันมันจะต้องตีขึ้นอย่างแน่นอน

ตอนนี้แม้เธอจะยังคงมีอาการทำร้ายตัวเองอยู่บ้าง แต่มันก็น้อยลงมาก รอยแผลต่าง ๆ ที่เกิดจากการทำร้ายตัวเอง จางหายไปเกือบทหมดแล้ว คงเหลือไว้แต่รอยบาดแผลในใจที่เป็นเครื่องย้ำเดือนถึงสิ่งที่เคยกระทำลงในกลาโหมเป็นแพลเป็นที่ไม่มีใครมองเห็น เวลาจะผ่านไปนานแค่ไหน แพลนั้นจะกลับขึ้นมาเจ็บอีกเมื่อใดก็สุดจะรู้แต่อาจจะมีความสุขกับปัจจุบัน ที่ได้รับความรักและเอาใจใส่จากคนที่เธอรัก เท่านั้นก็เพียงพอ

“มิราคิดอะไรอยู่ เมื่ออีกแล้ว” หยกหันมาเรียก เพราะเห็นมิรานั่งมองจานอาหารอยู่นาน เมื่อมิราเรยหน้ามองก็เห็นว่าเพื่อนทุกคนกำลังมองเหรออยู่

“ก็แค่... คิดว่าตีจังหวะที่ยังมีชีวิตอยู่ ไม่อย่างนั้นแล้วคงไม่มีวันที่เราอกมาเหียดawayกันอย่างนี้...” เมื่อมิราพูดจบ ก็เห็นทุกคนยิ้มบาง ๆ รอยยิ้มเหล่านี้ และสถานที่แห่งนี้ เธอจะจดจำมันและให้มันฝังลึกในจิตใจ เป็นความทรงจำตี ๆ ที่ทดสอบส่วนที่เจ็บปวด และเธอหวังว่า หลังจากนี้เธอจะสามารถเก็บเกี่ยวความทรงจำที่มีความสุขต่อไปได้อีกนาน ๆ

ตลอดเวลาที่อยู่หัวหิน แม้โทรหาเธอทุกเย็น เพราะเป็นห่วง มิราเที่ยวเล่นกันเพื่อน และมีความสุขอย่างเดิมที่ วันสุดท้ายก่อนจะกลับบ้าน ทุกคนชวนกันออกไปถ่ายรูปและซื้อของฝากกลับไปฝากครอบครัวกันอย่างสนุกสนาน มิรา ก็ซื้อของกลับไปด้วยเหมือนกัน เธอซื้อขนมไปฝากพ่อภักบันอง

ส่วนของแม่ มีราเดินดูอยู่นานแล้วก็เข้าสืบมัดย้อมที่คล้ายกันมาสองตัว ของแม่ตัวหนึ่งของเธอตัวหนึ่ง เอาไว้ใส่ครั้งหน้าที่เธอ กับแม่มาเที่ยวด้วยกัน

พากเรอนั่งรถตุ๊กสับมาใช้เวลาอยู่หลายชั่วโมงระหว่างนั้น มีราที่หลับมาตลอดทางกำลังฝัน...

เธอฝันถึงอนาคตของตัวเอง อนาคตที่เรามีได้คิดถึงมานาน เพราะกังวลอยู่กับโโรคันี มีราฝันเห็นตัวเองกำลังไปโรงพยาบาล ตามนัดเหมือนกับทุกครั้ง เมื่อเข้าไปห้องตรวจ เธอก็ทำทุกอย่างเหมือนกับที่ผ่านมา แต่ในฝันนี้คุณหมอกำลังบอกบางอย่างกับเธอ

“น้องมีราครั้งนี้ไม่ต้องรับยาแล้วนะ”

“ทำไมล่ะคะ”

“ยินดีด้วยนะครับ น้องมีราหายแล้วครับ”

ในฝันนั้นหลังจากที่คุณหมออพูดจบ แม่ก็ปราภูตัวขึ้นแล้วกอดมีรา เอาไว้และหัวเราะหึ้นๆ ดา มองไปข้างหลังก็เห็นพ่อและน้องชายของเธอ พ่อยิ้มกว้างส่งมาให้ ส่วนน้องชายก็กระโดดลงนอนอยู่ข้าง ๆ กัน เมื่อแม่ปล่อย เธอจากอ้อมกอด เพื่อนของเธอที่ปราภูตอยู่ตรงหน้าเธอ กับครอบครัว พากเรพา กันเข้ามารุมถือมีราเอาไว้ ในหน้าของเปี่ยมรอยยิ้มส่งเสียงหัวเราะดีใจกัน ยกใหญ่ แล้วเธอ กับรู้สึกถึงน้ำตาอุ่น ๆ ที่รินไหล แต่ครั้งนี้มันไม่ได้ไหลเพรา ความเหรา และเสียใจอีกแล้ว มันกล้ายเป็นน้ำตาที่ไหลเพราความดีใจจาก ความหวังที่เป็นจริง...

มีราเดินเข้ามานำบรอดคู่พร้อมกับน้ำตาที่ไหลออกมาจริง ๆ ข้างเรือนั้น เพื่อนของเธออย่างคงหลับอยู่ เธอมองออกไปนอกกรอบ นี่เป็นฝันที่ดีที่สุดในรอบหลายปีที่ผ่านมา ภาพการจราจรบนท้องถนนที่เนื่องແນ່ນ และป้ายบอกทาง ทำให้รู้ว่ารถขับเข้ากรุงเทพฯ มาแล้ว เธอใกล้จะถึงบ้านแล้วสินะ

เมื่อลองจากรถทุกคนในgmela แยกย้ายกันกลับบ้าน มีราเดินเข้าในซอยเรือย ๆ จนถึงหน้าบ้าน มีราเดินเข้าไปในบ้าน ภาพยังคงเป็นภาพเดิมทุกครั้งที่เธอกลับมาถึงบ้าน น้องชายนั่งทำการบ้านอยู่ที่โต๊ะหนังสือ แม่นั่งอยู่ที่โซฟาหน้าโทรทัศน์ เมื่อได้ยินเสียงประตูเปิดก็หันมาแล้วส่งยิ้มให้กับเธอ ทุกอย่างยังคงเหมือนเดิม แต่สิ่งที่เปลี่ยนไปคือหัวใจของเธอที่ถูกเติมจนใกล้จะเต็ม

“กลับมาแล้วหรือมีรา”

“หยุดกลับมาแล้วค่ะ”

หัวใจของเธอเติมจนเต็มดวงแล้ว...

ประวัติผู้แต่ง

ปรีชญา พัฒนสินวานิช (ญา)

เกิดวันเสาร์ที่ ๓๑ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๓๗

จบการศึกษาระดับประถมที่โรงเรียนถนนพิชิวิทยา

จบการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาที่โรงเรียนนรภินทรราชินูทิศ บดินทรเดชา

กำลังจะจบการศึกษาจากสาขาวรรณกรรมสำหรับเด็ก

คณานุชยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ในปี พ.ศ. ๒๕๖๒

“ก่อนหน้านี้

หุบคิดแต่ว่าโรคฝีมันนำແຕ່ເຮືອ
ເລວຮ້າຍນາໃຫ້ຫຸ ກໍາໃຫ້ໂລກປີດມົມນຍິ່ງກວ່າເດີນ
ແຕ່ຕອນນັກລັບມີຄວາມຄົດອົກອ່າງຢັ້ງພາດວ່າຍ
ຫຸກີຍັງຄົງຄົດວ່າໂຮກຝຶ້ນແຍ່ນະຄະ
ແຕ່ຫຸກີຮັສົກຂອບຄຸນທີ່ຫຸເປັນໂຮກນີ້ແມ່ນອັກນ
ຟອຢ່າງນັ້ນ ຫຸຈະຟືມກາງຊູ້ເລຍວ່ານີ້ຄນທີ່ຮັກ
ແລະກວັງດີນີ້ກັບຫຸມາກຂນາດນີ້
ທີ່ຫຸຄົດອ່າງຝຶ້ນ ປະກາດ ໄກນຄະ”